

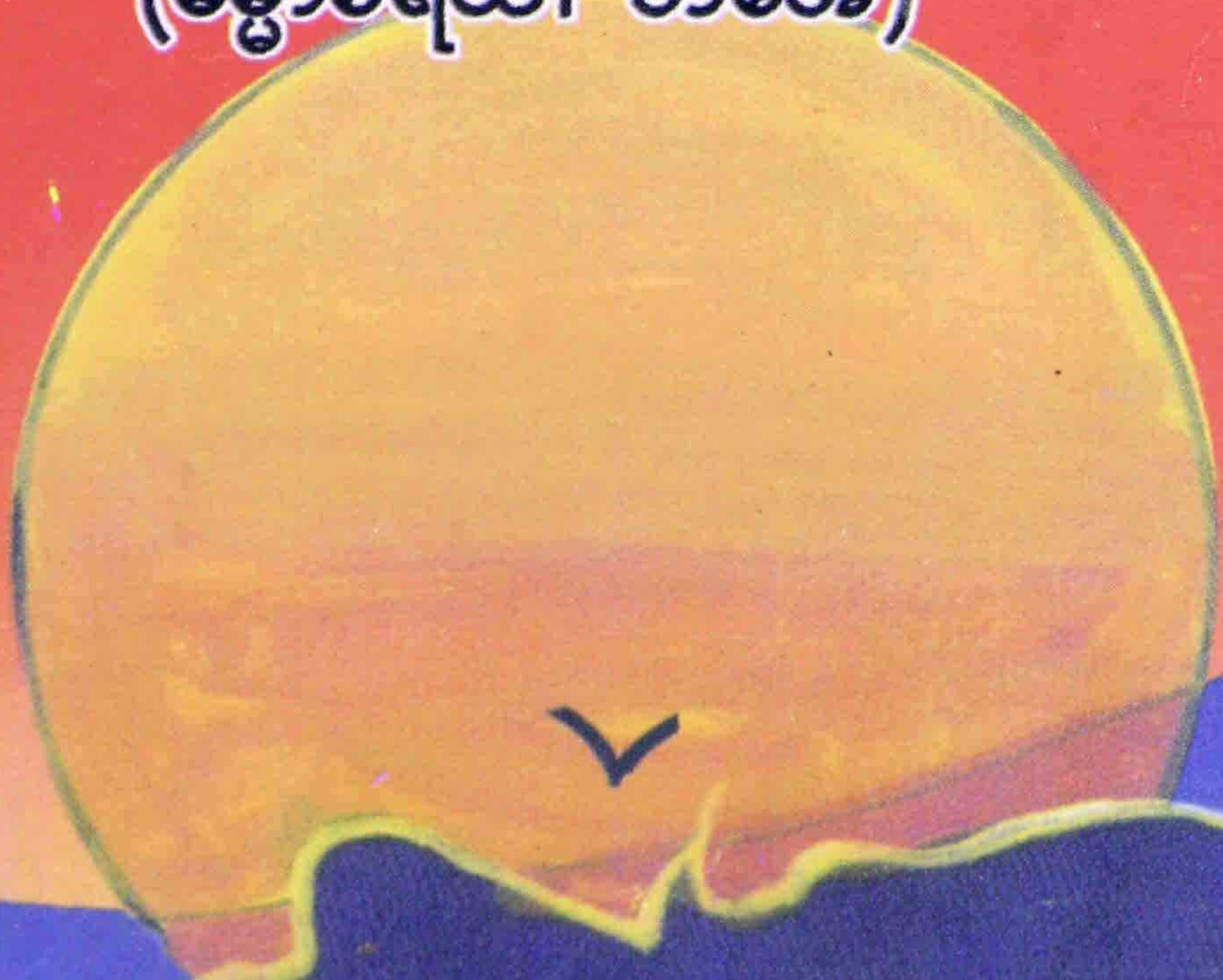

သေမင်းခေါ်တော့အားကြရမို့

မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေ

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ

(ဓမ္မာစရိယ၊ ဘီအေ)

ဦးအောင်ကျော်သူ + ဒေါ်ခင်သူဇာ

“^{၆၆}ဆွေသာဟာ^{၇၇}”

စာပေဖြန့်ချိရေး

အမှတ်(၅၅) ၊ (စ)ရပ်ကွက်၊ သုနန္ဒာ(၃)လမ်း

မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

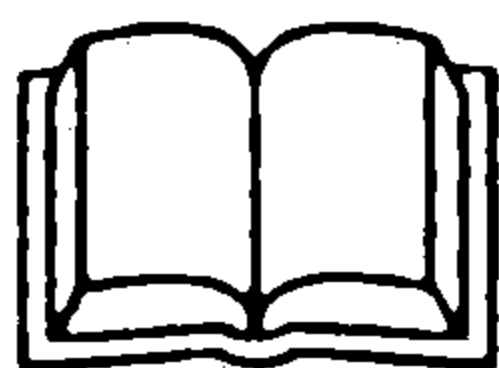
- ၀၉၇၃၀၈၆၉၃၂

- ၀၉၄၂၀၂၀၆၇၄

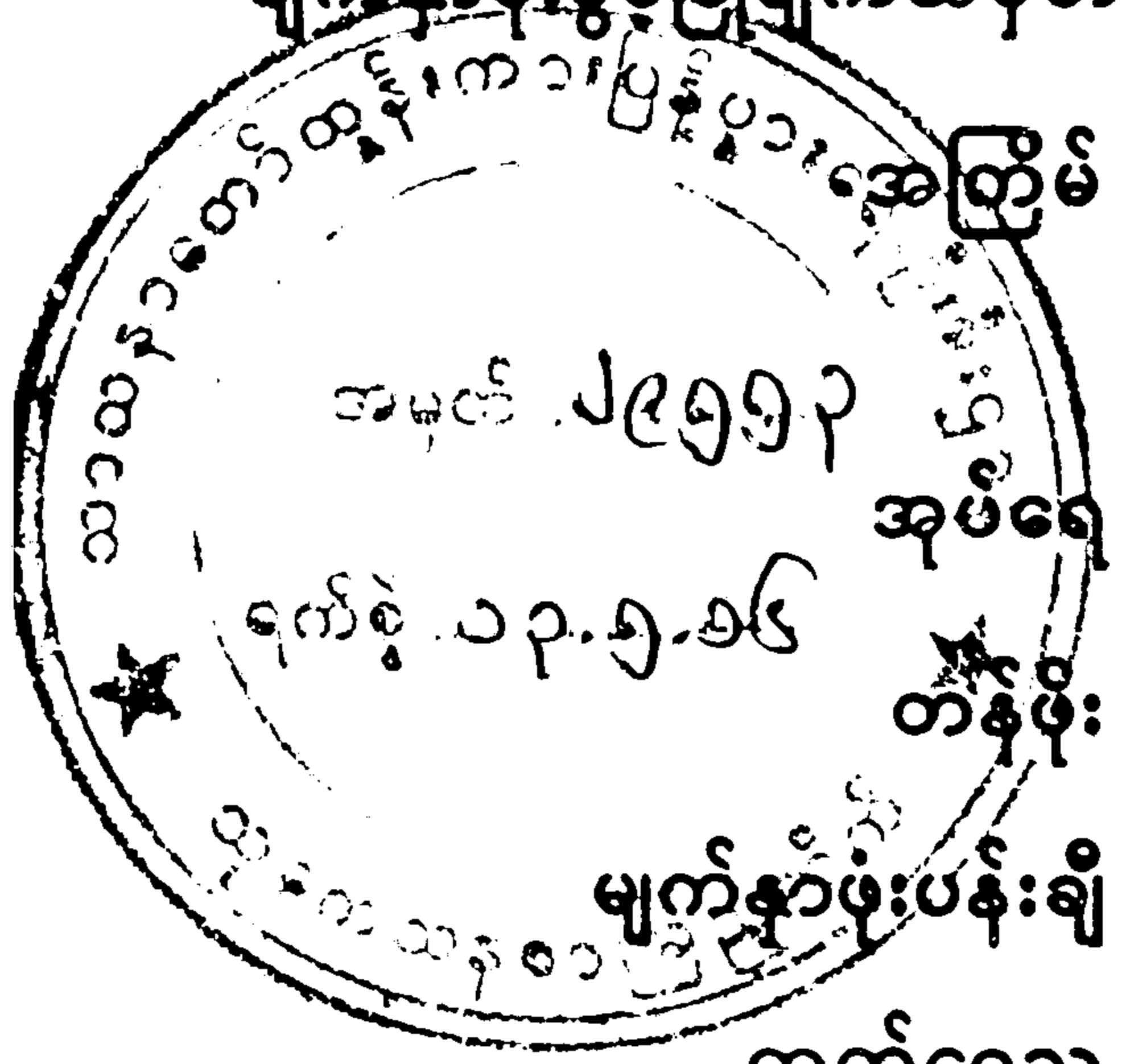
- ၀၉၂၅၀၃၇၆၅၀၀

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၂၀၃၈၈၀၆၀၇

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၂၀၆၈၄၁၁၀၇

အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ။

အုပ်ချုပ်ရေး - ၅၀၀အုပ်

တန်ဖိုး -

မျက်နှာပုံပန်းချီ - ရွှေစိုးဟန်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဆန်း
(ရဲဘော်ကျော်ဆန်း)
ရဲအောင်စာပေတိုက်၊ မြ(၀၉၃၂)
တိုက် (၂)၊ ချန်း(၁)လမ်း၊
ပုသိမ်ညွန့်၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်
မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးကြည်စင် လဲ့လဲ့မွန်ပုံနှိပ်တိုက်
၁၅၈၊ ၄၅-လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်
မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

✦ ဘဝမှာ လူဖြစ်လာရင် တစ်နေ့ သေကြရမှာ မှချ။
သင် မသေခင် ဘာတွေလုပ်ရမလဲ။ မအားတဲ့ကြားက
အားအောင်မလုပ်မဖြစ် လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေသိဖို့၊
မှတ်ဖို့ ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်။

သေမင်းခေါ်တော့ အားကြရပြီ

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ

မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ ဓမ္မာစရိယ (ဘီ-အေ)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

သို့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- * နိုင်ငံသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- * အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

သင်မသေခင် ဘာတွေလုပ်ရမည်ကို မာတိကာစဉ် ဖတ်ရှုဖြင့်
သိသင့်သိထိုက်သည်များကို စုံစုံလင်လင် ဖော်ပြထားသော
အနုညရတနာခေါ်ထိုက်သည့် သုတရသစာအုပ်ကောင်း။

သေခြင်းတရားကို လက်ကိုင်ထားရန်နှင့် ဘာဝနာတရား အစဉ်
ပွားကာ ရှုမှတ်သိဖို့အတွက် လက်ဆောင်မွန်စာအုပ်။

* * *

ဗျေခါနုလင်္ကာဆောင်ပွန်

----- သို့

မှ -----

ဓမ္မဒါန အမှတ်တရလက်ဆောင်

သေရမှာ ကြောက်သူနှင့် မကြောက်သူ . . . . ။

သေခါနီး အာသန္ဓကံဇော ထိုက်ပုံများ . . . . ။

မအားလပ်လို့ ကုသိုလ်မယူနိုင်သူများအတွက် . . . . ။

သေမင်းခေါ်တော့ အားကြရပြီလား အားကြရပြီလားလို့

သင်မသေခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမေး၍ ?

ဓမ္မသဝေဂ ရယူနိုင်ဖို့အတွက် . . . . ။

မာတိကာ

အခန်း (၁)

လိပ်ကန်းထမ်းပိုးထက်ခွဲယဉ်းသောလူ့ဘဝ

- ကံကြုံစီးပြီးကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်
ကြသူများသာ ၁၁
- နောက်ဘဝကိုဘယ်သူကဖန်တီးပေးခဲ့
ပါသလဲ ၁၂
- ကံတစ်ခုတည်းက ပဋိသန္ဓေအကျိုး
ပေးနေပါသည် ၁၅
- ကံလေးမျိုးအကျိုးပေးစဉ် ၁၇
- သင်ဘယ်လိုသေရပါသလဲ ၂၇
- သေကာနီးဖြစ်ပျက်အာရုံထင်မှုတွေ ၂၉
- သေကာနီးကာလအာရုံစိတ်များအမြဲအနေ ၃၂

- ဘဝသစ်ပဋိသန္ဓေဘယ်လိုယူကြပါသလဲ	၁၅
- သံသရာစက်ပြတ်အောင်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ	၁၆
- ဘယ်နေ့၊ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ရောဂါနှင့်သေရမလဲ	၁၈
- လူတိုင်းအသက်ကိုမြတ်နိုးကြသော်လည်း	၄၀
- ကောင်းသောသေခြင်းဖြစ်လိုလျှင် စိတ်ဓာတ်မပျက်နှင့်	၄၆
- သေကာနီးအာသန္ဓေကံဇော ကောင်းရန်လိုသည်	၅၄
- မတွေဝေဘဲသေရန်နည်းလမ်း	၅၉
- သေရမှာကိုကြောက်သူတွေ-မကြောက်သူတွေ	၆၂
- အဝဇာန့်လုံးသွင်းမှုများဆန်းစစ်ကြည့်ပါ	၇၀
- ဘုရားရဟန္တာတို့လမ်းညွှန်ခဲ့သော သေကာနီးနှလုံးသွင်းမှု	၇၇
- ရှင်သာရိပုတ္တရာပေးသော သေနည်းနှလုံးသွင်းမှု	၈၄
- တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမသာရမိန့်ကြားသော သေကာနီးနှလုံးသွင်းမှု	၈၇

အခန်း (၂)

သေမင်းခေါ်တော့အသင့်ဖြစ်ပြီးသူတွေ (ပြုံးသေ-သေ)

- ပြုံးသေ-သေရသောအထည်သည်ကြီးဘဝ ၈၉
- သေမင်းခေါ်ချိန်ဖခင်ကိုတရားမြင့်စေ
ခဲသောသူမနဒေဝီ ၉၂
- ဒါန၊ သီလမရှိဘဲ ပြုံးပြုံးလေးဘဝဖြင့်
သေမင်းခေါ်ခံရသူ ၁၀၀
- သေမင်းခေါ်ရာဝမ်းသာစွာလိုက်ခဲသော
ဒုဋ္ဌာဂါမဏိမင်း ၁၁၂
- ဖိုးသာချမ်း၏ပြုံးသေ-သေမင်းခေါ်ရပုံ ၁၂၃
- မေမေ၏ချမ်းမြေ့စွာသေခြင်းနည်း ၁၃၁

အခန်း (၃)

သေမင်းခေါ်တော့ အချိန်မအားသူတွေ (မဲ့သေ—သေ)

- တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက်ထမ်းရွက်ရင်း
သေမင်းခေါ်ခံခဲ့ရသောသခင်ညက်ဘဝ ၁၄၈
- လူသားအကျိုးကယ်တင်လိုသောဒေါက်တာ
သေမင်းခေါ်တော့လိုက်ရသည်သာ ၁၆၁
- သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးနှင့်သေရ
တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး၏
မယ်တော်ဘဝ ၁၇၁
- မဲ့သေ-ပြုံးသေလွတ်ခဲ့ရပြီးသော
ပူတိဂတ္တမထေရ် ၁၈၀

သင့်ရုပ်-သင့်နာမ်ဆင်ခြင်ရန်

၁။ ဤကိုယ်ကာယ၊ တစ်လံမျှ၌
နှစ်ဝနာမ်ရုပ်၊ ဖြစ်၍ချုပ်၏
နာမ်ရုပ်နှစ်ပါး၊ အလွတ်ထား၍
ဤကားလိပ်ပြာ၊ ဤကားငါနှင့်
ဤမှာဇီဝ၊ ဤအတ္တဟု
ညွှန်းပြဖွယ်ရာ၊ မရှိပါသည်
ခန္ဓာ နာမ်ရုပ်မျှပါတကား။ ။

၂။ နာမ်ရုပ်တရား၊ ဤနှစ်ပါးလည်း
ရည်လျားကာလ၊ မတည်ကြဘဲ
ခဏဖြစ်လျက်၊ ခဏပျက်၍
နှိပ်စက်ခြင်းရာ၊ လိုမပါဘူး
သဘာဝအား၊ ဤသုံးပါးကြောင့်
ဖြစ်ပွားသမျှ၊ အနိစ္စသည်
ဒုက္ခ+ အနတ္တပါတကား။ ။

မင်းကွန်းတိပိဋကဓရဆရာတော်

အမှာစာ

ပစ်တိုင်းထောင်စာပေတိုက်ပိုင်ရှင် ဦးသန်းလွင် (ဦးပု)
မှ စာရေးသူကို “ဆရာ . . . . သေမင်းခေါ်တော့အားပြီလား
ဟူသောခေါင်းစဉ်နှင့် စာမူတစ်ခုရေးပေးပါ” ဟု မေတ္တာရပ်ခံ
လာပါသည်။

သူမေတ္တာရပ်ခံသောအချိန်တွင် စာရေးသူ၌-

“သေမင်းခေါ်တော့အားရပြီ” ဟူသောစာမူကို ဆရာ
ကြီးဦးရွှေအောင်(အနှိုင်းမဲ့ဗုဒ္ဓ)နှင့် ဓမ္မာစရိယဦးဌေးလှိုင်တို့ကို
အကြောင်းပြု၍ ရေးသားပြုစု ပြီးလုနီးပါးအချိန်ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူသည် ၁၉၉၁-ခုနှစ်တွင် သာသနာတော်ထွန်း
ကားပြန့်ပွားရေးဦးစီးဌာနသို့ ဦးစီးအရာရှိအဖြစ် အလုပ်ဝင်ရပါ
သည်။ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲ၏လမ်းညွှန်ချက်အရ သာသနာ

ရေးဝန်ကြီးဌာနမှ အကြံပေးဆရာကြီး(၉)ဦးကိုခန့်အပ်ပြီး ဗုဒ္ဓ
ဘာသာတရားတော်အခြေခံအဆင့်၊ အထက်တန်းအဆင့်၊
အဆင့်မြင့်စာအုပ်(၃)အုပ် ရေးသားပြုစုစီမံဆောင် ရွက်ခဲ့ပါသည်။

စာရေးသူသည် ထိုအကြံပေးပညာရှင်ရုံးသို့ ဆရာကြီး
များနှင့်တွဲ၍ အလုပ်လုပ်ရန် ပူးတွဲတာဝန်ပေးအပ်ခံခဲ့ရပါသည်။
ဤသို့ဖြင့် စာရေးသူသည် ဆရာကြီးဦးကျော်ထွဋ်၊ ဦးစပ်ထွန်း
မှတ်ဝင်း၊ ဦးအေးနိုင်၊ ဦးထွန်းလှိုင်၊ ဦးရွှေအောင်၊ ဓမ္မာစရိယ
ဦးဌေးလှိုင်၊ ဦးသောင်းလွင်(နည်းသစ်အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါ)တို့နှင့်တွဲ၍
‘ထိုဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်စာအုပ်များကို ရေးသားပြုစုခြင်း
လုပ်ငန်းကို ဝိုင်းဝန်းပံ့ပိုးပေးရပါသည်။’

ထိုအချိန်မှစ၍ ဆရာကြီးများနှင့်ကျွန်တော်သည်
ပြောမနာ-ဆိုမနာ ဆရာ-တပည့်သဖွယ်၊ သားအဖသဖွယ် ဖြစ်
လာပါသည်။ သူတို့ခိုင်းသောစာကိုရှာပေးရသလို သူတို့ရေးခိုင်း
တာကို မူကြမ်းရေးပေးရပါသည်။

ထိုအဖွဲ့တွင် ပထမဦးဆုံးခွဲခွာသူဆရာကြီးဦးရွှေအောင်
ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးဦးရွှေအောင်ရောဂါဖြစ်၍ ဆေးရုံတက်
သောအခါ လိုအပ်ကံများကို ပံ့ပိုးကူညီဆောင်ရွက်ပေးခြင်း
တို့ကို ရုံးကိုယ်စား ကျွန်တော်ကဘဲ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရ
ပါသည်။

ဆေးရုံတွင် ဆရာကြီးနှင့်အေးဆေးစွာ စကားပြောခွင့်၊
ဆွေးနွေးခွင့်ရလာပါသည်။

“ငါမသေချင်သေးဘူးကွ၊ ကိုသီရိ၊ အမျိုးဘာသာ
သာသနာအတွက် ငါရေးချင်တာတွေ၊ စာနှင့်ဟောပြောပြချင်
တာတွေအများကြီးရှိနေသေးတယ်၊ ဟိုတုန်းက တစ်ဘက်က
ဝန်ထမ်းဖြစ်နေတော့ စာကိုငါ့စိတ်ကြိုက်မရေးရဘူးကွ၊ ယခု
ငါ့စိတ်ကြိုက်ရေးရတော့မယ့်အချိန်ကျမှ ဒီရောဂါက ရလာ
တယ်ကွာ၊ ငါ မသေချင်သေးဘူးကွ၊ ငါ ကြိုးစားပြီးအသက်ရှင်
ဦးမယ်၊ မင်း ငါ့ကို ဆရာကောင်း၊ သမားကောင်း၊ ဆေးဝါး
ကောင်းနှင့် ကုသပေးနိုင်အောင် မင်းတို့ဝန်ကြီးဗိုလ်ချုပ်ကြီး
မျိုးညွန့်ကိုပြောပေးစမ်းပါကွာ. . . ကိုသီရိရာ၊ ငါ နိုင်ငံအတွက်
သာသနာအတွက် ရှင်မဟာသီလဝံသ၊ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၊
လယ်တီဆရာတော်တို့လို ဗုဒ္ဓစာပေနှင့်ပတ်သက်သော တရား
တွေကို စာဖြင့်ဟောပြောရေးသားထားချင်တယ်ကွာ”

ဟု ရောဂါခံစားနေရသော မချီမဆန့်ကြားကပင် ပြောပြသည်။

သံဃာ့ဆေးရုံတွင် ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ကိုနောက်ဆုံး
ပြောသွားသောစကားကို ကျွန်တော် တသသတိရနေမိပါ
သည်။

ဆရာက အမျိုးဘာသာသာသနာအကွက် မံသေချင်
ဘူးဆိုနေသော်လည်း သေမင်းကမနေဘဲ ခေါ်သွားပါသည်။

ဆရာ၏အနှိုင်းမဲ့ဗုဒ္ဓစာအုပ်သည်လည်း စာဖတ်သူ
ပရိသတ်ကြားဝယ် တအားနာမည်ကြီးပြီး ဟိုနုလေးတကျော်
ကျော်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဓမ္မာစရိယ ဦးဌေးလှိုင်ကမူ နှစ်အတော်ကြာအောင်
တွဲခဲ့ရပါသည်။ ဓမ္မစာပေဟောပြောပွဲများသို့လည်း အတူတူ
သွားခဲ့ရပါသည်။ ဆရာအိမ်ကလည်း မိသားစုအိမ်လိုဖြစ်နေ၍
ဝင်ထွက်သွားလာမှုများခဲ့ရပါသည်။ ဆရာက ကျွန်တော့်အား
ဘယ်အကြောင်းအရာကို ဘယ်လိုရေးသားတင်ပြကွ - ဟု
အကြံပြုသလို စာအုပ်နာမည်ကိုပါ ရွေးပေးတတ်ပါသည်။

အကြံပေးပညာရှင်ရုံးတွင် အတူတူတွဲလုပ်နေရစဉ်
ကျွန်တော်က ဆရာကို စီးကရက်အလွန်သောက်၍ -

“ဆရာတော့ လူ့သက်တမ်း(၇၅)နှစ်ပြည့်အောင်နေရ
မယ်မထင်ဘူး”

ဟု ဆရာ-တပည့်ခင်မင်သောသဘောဖြင့် ပြောဆိုပါ
သည်။ ထိုအခါ ဆရာက

“ဟေ့ကောင် ကိုသီရိ. . ငါက သာသနာတော်အတွက် အလုပ်တွေလုပ်ဦးမှာကွ၊ မသေချင်သေးဘူး၊ သေလည်းသေ မှာမဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောပါသည်။

“ဒါပေမယ့်. . ဆရာက ပရိယတ်တော့ကျမ်းပြီး ပဋိပတ် ကအားနည်းတော့ ဆရာမသေချင်လို့ဘယ်ရမလဲ၊ ဘုရားလို အသက်ကိုထိန်းနိုင်တဲ့ အဘိညာဉ်သမာပိတ်မှ မရှိတာ”

ဟု ထပ်တွန့်ပြောသောအခါ ဆရာသည် ပြုံးနေပါသည်။

“ကိုသီရိရေ. . . မင်းပြောတာဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် ကွ၊ ငါက ငါတတ်ထားတဲ့ ပရိယတ်ကို လူတွေကိုဘယ်လိုနား လည်အောင်ရေးပြမလဲလို့ အမြဲစဉ်းစားနေတာနဲ့အချိန်ကုန်နေ တယ်ကွ၊ မင်းက လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဒီပနီတွေ ရေးတာကိုအားကျပြီး စာရေးနေသလို ငါကလည်း ရှေးရှေး ဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ကျမ်းစာတွေကို စာသင်သားတွေနား လည်အောင် နိဿျ(မြန်မာအနက်)ရေးတာကိုအားကျပြီး ဗုဒ္ဓ တရားတော်တွေကို လူသားအားလုံးနားလည်အောင်၊ လိုက် နာကျင့်သုံးစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာအောင်၊ အားကျမှုတွေဖြစ်လာ အောင်၊ ရေးပြချင်တာကွ၊ အဲဒီအတွက် ငါစဉ်းစားနေရလေ တော့ မင်းပြောတဲ့ ပဋိပတ်အားနည်းတာတော့အမှန်ဘဲကွ၊

ဒါပေမယ့် ငါမသေချင်သေးဘူးကွာ၊ စာရေးရဦးမယ်၊ စာတရား
ဟောရဦးမယ် ”

ဟု အားရပါးရကြီးပြောပါသည်။

ဆရာသည် ထိုဆေးလိပ်ကြောင့်ပင် ရောဂါရခဲ့ပါသည်။
ကိုရောဂါရလာစဉ် ဆရာ၏ညီအစ်ကိုတော် မြေဇင်းဆရာတော်
ထံ၌ တရားအလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ မန္တလေးမှ တရားစခန်းဝင်ပြီး
ဆရာနှင့်ကျွန်တော်တစ်ခါထပ်တွေ့ဆုံရသည်။ သူ၏အိမ်ရှိပန်းခြံ
တိုင် စကားပြောကြရင်း-

“ကိုသီရိ. . . ငါ့မှာလုပ်စရာတွေအများကြီးရှိသေးတယ်
ကွာ၊ ငါ့သေလို့မဖြစ်သေးဘူး”

ဟု ပြောပါသည်။

ထိုသို့ပြောပြီး(၄)လအကြာတွင် ဆရာကြီးကွယ်လွန်ခဲ့
ပါသည်။ ဆရာကြီးကွယ်လွန်သောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ဆရာ
ဦးရွှေအောင်ကွယ်လွန်သည်ထက်ပင် စိတ်ထိခိုက်မိရပါသည်။
ဆရာအလောင်း၊ ဆရာ့အငွေအသက်ကိုမြင်ရလျှင် ကျွန်တော်
စိတ်မထိန်းနိုင်မှာစိုး၍ ဆရာအသုဘ၊ ဆရာ့ဆွမ်းကျွေး၊ ဆရာ
အိမ်နှင့်ဆရာ့မိသားစုကိုပင် ယနေ့ထိကျွန်တော်ရှောင်နေခဲ့
ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝအမှတ်တရ ငါ မသေချင်သေးဘူး ဟ
ပြောခဲ့သောဆရာကြီးနှစ်ဦးသည် မသေချင်ပေမယ့် သေမင်း
ခေါ်တော့ လိုက်သွားရပါသည်။ အလားတူ ပုဂ္ဂိုလ်များစွာတို့
သည် စာသင်နေဆဲ၊ တိုင်းပြည်ကာဝန်ထမ်းဆောင်နေဆဲ၊
အလုပ်လုပ်နေဆဲတန်းလန်းနှင့်ပင် မသေချင်သေးပါလျက် သေ
ခြင်းတစ်မျိုးမျိုးဖြင့် သေမင်းခေါ်ရာနောက်သို့လိုက်နေကြရ
သည်မှာ ဒုနှင့်ဒေး ရှိပါသည်။

ထိုဆရာကြီးနှစ်ဦးကို အမှတ်တရ ဂါရဝပြုသောအနေ
ဖြင့် စာရေးသူသည် “သေမင်းခေါ်တော့အားရပြီ” ဟူသော
စာမူကို ရေးသားခဲ့ရပါသည်။

မူလက ကျွန်တော်သည် ဘဝနေဝင် နည်းလမ်းပြင်
ဟူသောစာအုပ်ဖြင့် သေဖို့အတွက်ပြင်ဆင်တတ်ရန်၊ သေနည်း
တတ်ရန် ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ယခု ဤစာအုပ်သည် ထိုစာအုပ်
၏အဆက်ဟုဆိုကလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

တနေကွယ် သေနယ်သို့တစ်ခါကူး
မသေဖူးရယ်လို့၊ မထင်လိုက်ပါနဲ့
နေကွယ်တာအချိန်များရင်လှ
သေနယ်ရွာတစ်ခါသွားရလိမ့်မယ်
တားမရဘူး

ငါသည် မုချသေရမည်၊ အချိန်သာလို
လိုတော့သည်။

မသေခင်ချစ်၊ သေလျှင်ပစ်
အနှစ်မပါ၊ ငါ့ခန္ဓာ
မသေခင်ဟုတ်၊ သေလျှင်ပုပ်
အဟုတ်မပါ၊ ငါ့ခန္ဓာ
မသေခင်လှ၊ သေလျှင်ပွ
အသုံးချစရာမပါ၊ ငါ့ခန္ဓာ
မအို၊ မနာ၊ မသေခင်က
ကြိုတင်ကောင်းမှု ကြိုးစားပြုပါလော့။ ။

ဤဆုံးမစာများကို အလေးနက်ထားမှတ်သားကြပြီးလျှင်
သေမင်းခေါ်တော့အားပြီး အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန်နှင့် တစ်ဘက်
ဘဝတွင် ချမ်းသာစွာနေနိုင်ကြစေရန် ဤစာမူကို ရေးသားရန်
တိုက်တွန်းခဲ့သော “ပစ်တိုင်းထောင်” စာပေတိုက် ပိုင်ရှင်
ဦးသန်းလွင်(ဦးပု)နှင့်တကွ အားလုံးသောလူသားတို့သည်
သေမင်းခေါ်မှုကို ကြိုလင့်နိုင်သူများဖြစ်ကြစေရန် ဆန္ဒပြုအပ်
ပါသတည်း။

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ဦးစွာပထမ ဂါရဝ

ပြုမိသောဆရာကြီးဦးရွှေအောင်၊ ဆရာကြီး ဓမ္မာစရိယဦးဌေး
လှိုင်၊ ရေးသားရန်တိုက်တွန်းခဲ့သော “ပစ်တိုင်းထောင်”စာပေ
တိုက်ပိုင်ရှင် ဦးသန်းလွင်(ဦးပု)နှင့် ကျွန်တော်၏မိသားစုအား
အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါသည်။

ဦးကိုကိုမြိုင်

စ/၅၅၊ သုနန္ဒာ(၃)လမ်း

မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်

ဖုန်း - ၆၉၀၃၂၄

မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ

ဓမ္မာစရိယ (ဘီ-ဒေ)

အခန်း (၁)

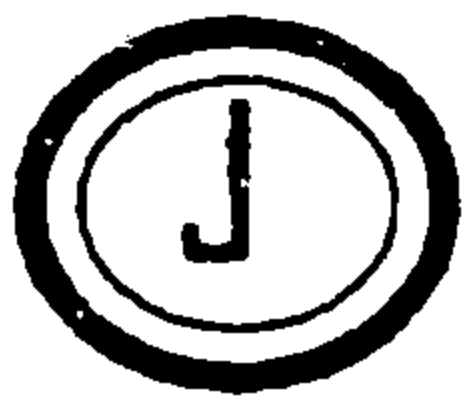
လိပ်ကန်းထမ်းပိုးထက် ခဲယဉ်းသောလူဘဝ

ဤလောကမှ လူသားတို့အတွက်ရဲခဲသောတရား ဒုလ္လဘတရား(၅)ပါးကို ဟောကြားထားခဲ့ရာတွင် မနုဿတ္ထဘာဝေါ ဒုလ္လဘော- လူဘဝဟာလည်း ရဲခဲတယ်လို့ ဟောကြားခဲ့ပါတယ်။

လူဘဝရဲခဲတာနှင့်ပတ်သတ်လို့ မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်၊ ဆစ္စသံယုတ်၊ ကာဏကစ္ဆပသုတ်၊ နခသီခသုတ်၊ မဇ္ဈိမနိကာယ်ဗာလပဏ္ဍိတသုတ်တို့မှာ ဟောထားတာတွေကိုကြည့်ရင်း မည်မျှရဲခဲတယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်ကြမှာပါ။

“ရဟန်းတို့. . . မဟာသမုဒ္ဒရာကြီး၌ မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရသောလိပ်ကန်းငယ်တစ်ကောင်ရှိပြီး ထိုလိပ်ကန်းငယ်သည် နက်လှစွာသောမဟာသမုဒ္ဒရာရေအောက်အတွင်း၌ ဦးခေါင်းလှည့်မီရာ မရပ်မနားသွားနေသည်၊ အနှစ်တစ်ရာ

တစ်ရာရှိမှ ရောက်လေရာရာ၌ တစ်ကြိမ်၊ တစ်ကြိမ်သာ အထက်
ရေပေါ်သို့ဦးခေါင်းပေါ်လေ့ရှိသည်။

အလားတူ ထိုမဟာသမုဒ္ဒရာထဲ၌ အပေါက်တစ်ပေါက်
သာရှိသောရထားထမ်းပိုးတုံးတစ်ခုသည် ကျရောက်နေပြီး လေ
တိုက်၊ လှိုင်းရိတ်ခတ်မှုကြောင့် မရပ်မနားလွင့်မျောကာနေသည်။

ထိုသို့နေကြရာတွင် တစ်ချိန်တစ်ခါ၌ လိပ်ကန်းငယ်၏
ဦးခေါင်းပေါ်ရာအရပ်သို့ ထမ်းပိုးတုံးသည်ရောက်လာပြီး လိပ်
ကန်းငယ်၏ဦးခေါင်းသည် ထမ်းပိုးပေါက်၌ လျှို့မီ၊ စွပ်မိလေရာ၏။
ထိုသို့လျှို့မီ-စွပ်မိသောအခွင့်သည် ကြုံကြိုက်နိုင်ပါမည် လော။ ။

ဟု ဗုဒ္ဓကမေးသည်။

“ကြုံကြိုက်စရာမရှိနိုင်ပါ။ ကမ္ဘာမည်သည် အလွန်ရှည်
ကြာလှသည်ဖြစ်၍ လိပ်ငယ်သည်လည်း မသေမပျောက် ထမ်း
ပိုးလည်းမပုပ်မဆွေး၊ ကာလရှည်စွာတည်နေပါက တစ်ကြိမ်၊
တစ်ခါကြုံကြိုက်ကောင်း ကြုံကြိုက်နိုင်ပါသည်။

ဟု ရဟန်းတို့က ဖြေကြားကြပါသည်။

“ရဟန်းတို့။ . . ဤအခွင့်အရေးသည် ခဲယဉ်းသည် ဟု
မဆိုလောက်သေး၊ ဤအခွင့်အရေးထက် အဆထောင်မက
ခဲယဉ်းသောအရာသည်ရှိသေးသည်၊ အဘယ်အရာနည်း ဟူမူ
ဤလူ့ဘဝမှသေလွန်၍ အပါယ်လေးဘုံသို့တစ်ကြိမ်ကျရောက်

သောသူသည် လူ့ဘုံ-လူ့ဘဝသို့ တစ်ဖန်ပြန်ရောက်နိုင်ရန် အခွင့်အရေးပင်ဖြစ်သည်။

ဤအခွင့်အရေးသည် လိပ်ကန်းထမ်းပိုးတို့၏အခွင့်အရေးထက် အဆအရာမက အဆတစ်ထောင်မကသာလွန်၍ ခဲယဉ်းလှပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝမည်သည် အကုသိုလ်ဒုစရိုက်တို့ကိုရှောင်ကြဉ်၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကိုပြုကျင့်သောသူများမှာ လူဖြစ်နိုင်သည် နတ်ဖြစ်နိုင်သည်။

အပါယ်ဘုံ၌မူကား အကုသိုလ်မှန်း၊ ကုသိုလ်မှန်း၊ ကောင်းမှုမှန်း၊ မကောင်းမှုမှန်း၊ ဒုစရိုက်မှန်း၊ သုစရိုက်မှန်းမသိကြ၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုခြင်းမရှိကြကုန်၊ တိရစ္ဆာန်တို့သည် အားနည်းသောသတ္တဝါကို အားကြီးသောသတ္တဝါတို့က စားကုန်၏။ သတ်မှု၊ စားမှုအစရှိသော အကုသိုလ်ဒုစရိုက်များနှင့် သာနေကြရကုန်သည်။ ငရဲဘုံ၊ ပြိတ္တာဘုံတို့မှာလည်း ခံနေရသောဆင်းရဲအတွက် စိတ်ပူလောင်၊ စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်တွေနှင့် သာနေကြရကုန်သည်။

ထို့ကြောင့် လူ့ဘုံ၊ လူ့ဘဝသို့တစ်ဖန်ပြန်ရောက်၍ အခွင့်အရေးသည် လိပ်ကန်းထမ်းပိုးစွပ်ရေးထက်ပင် အဆအရာအထောင်သာလွန်ခဲယဉ်းလှပေသည်။

ဟု ဗုဒ္ဓက ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ (ဓမ္မာစရိယ ဘီ-ဒေါ)

တစ်ဖန် ဗုဒ္ဓသည် လက်သည်းခွံပေါ်၌ မြေမှုန့်အနည်းငယ်တင်ထားပြီး-

“ရဟန်းတို့ . . မည်သို့ထင်ကြပါသနည်း၊ ငါ၏ လက်သည်းခွံပေါ်က မြေမှုန့်နှင့်မဟာပထဝီမြေကြီးပေါ်ရှိမြေမှုန့်ဘယ်အရာကပိုများသနည်း”

ဟု မေးသည်။

“မဟာပထဝီမြေကြီးပေါ်ရှိမြေမှုန့်ကပိုများပါသည်၊ ဘုရားရှင်၏လက်သည်းခွံပေါ်က မြေမှုန့်သည်နှိုင်းစရာမရှိပါ”

ဟု လျှောက်ထားကြသည်။

“ရဟန်းတို့ . . ဤဥပမာအတိုင်းပင် လူ့ဘဝမှစုတေ၍ လူ့ဘဝပြန်ဖြစ်သောသတ္တဝါတို့သည် လက်သည်းခွံပေါ်မှ မြေမှုန့်ပမာအနည်းငယ်မျှသာရှိသည်၊ စင်စစ် လူ့ဘဝမှစုတေ၍ ငရဲဖြစ်ရသောသတ္တဝါတို့ကသာ မဟာပထဝီမြေမှုန့်ပမာ ပို၍များကုန်၏။

ယင်းသို့ဖြစ်ရသည်မှာ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။

- ဤတရားသည် ဆင်းရဲခြင်းအမှန်တည်း(ဒုက္ခသစ္စာ)
- ဤတရားသည် ဆင်းရဲခြင်း၏အကြောင်းမှန်တည်း (သမုဒယသစ္စာ)

- ဤတရားသည် ဆင်းရဲချုပ်ရာအမှန်တည်း
(နိရောဓသစ္စာ)
- ဤတရားသည် ဆင်းရဲချုပ်ရာရောက်ကြောင်း
အကျင့်အမှန်တည်း (မဂ္ဂသစ္စာ)

ဤအမှန်တရား(၄)ပါးကိုမသိသောကြောင့် မကျင့်
သောကြောင့်ဖြစ်ကြရသည်။ ဤအမှန်တရား(၄)ပါးကို သိအောင်
ကြိုးစားအားထုတ်ကြရမည်”

ဟု ဗုဒ္ဓက လမ်းညွှန်ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

လူ့လောကတွင် လူဟူ၍ သမုတ်ခေါ်ဝေါ်နေကြသော
ပုဂ္ဂိုလ်များသည် လူဇနိပလူဇနိတိလောကော-ဖြစ်တတ်၊ ပျက်
တတ်သောကြောင့် လောက ဟုဆိုသည်။ လောက ဝေါဟာရမှ
လောကို သဒ္ဒါနည်းအရ (လော)လောကို ဦး(-း) ပြု၍=လူ ဟူ၍
ဖြစ်လာသည် ဟု ဆိုပါသည်။

တစ်ဖန် ဒေဝတာဟူသော ပါဠိစကားသည် မြန်မာ
ဘာသာ၊ နတ်ကိုရည်ညွှန်းသည်။ ဗြဟ္မာဟူသောစကားသည်
မြန်မာဘာသာ ဗြဟ္မာကြီးကိုရည်ညွှန်းသည်။ တိရစ္ဆာန်ဟူသော
ပါဠိစကားသည် မြန်မာဘာသာတိရစ္ဆာန်အားလုံးကို ရည်ညွှန်း
သည်။

အလားတူ မနုဿဟူသောပါဠိစကားသည် မြန်မာ
ဘာသာ လူကိုရည်ညွှန်းသည် ဟု ဆိုပါသည်။

လူဟူသော မနုဿ ပါဠိ၏အနက်အဓိပ္ပာယ်မှာ-

မန + ဥဿ = မနကား စိတ်၊ ဥဿပိုင်စိုးစေခိုင်ဆောင်
ရွက်ရသူ၊ စိတ်ကိုပိုင်စိုးစေခိုင်းပြီး ကုသိုလ်-အကုသိုလ်များကို
ပြုသောသူကို မနုဿ လူဟူ၍ခေါ်သည် ဟု ဆိုပါသည်။

ထိုလူကိုပညာရှိတို့က . . လူ့ . . လူ့ . . လူ့ . . ဟူ၍
(၃)မျိုးအနက်အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုပြကြပါသည်။

လူ့ = ပထမအရွယ်ပညာသည်ဘဝသူထက်ငါပညာ
အရာသာအောင်၊ ပညာတက်အောင်၊ အညွန့်
တလူလူနှင့်တူသော လူဘဝကိုရရှိအောင်ကြိုး
စားပြီးလုပ်နေသင်နေရ၍ လူ့ဟုခေါ်သည်။

လူ့ = ဒုတိယအရွယ်အိမ်ထောင်သည်ဘဝ သားကျွေး၊
မူ မယားကျွေးမူ ဟူသော စားဝတ်နေရေး နိုင်ငံ
တာဝန်အရေးတို့ဖြင့် လုံးလည်လိုက်ကာ လူ့နေ
ရသောကြောင့်လူ့ဟုခေါ်သည်။

လူ = အကြောင်းနှင့်အကျိုးကိုသေချာစွာသိပြီး ဒါန
သီလ ဘာဝနာတို့ဖြင့်အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ
ဘဝကိုရပ်တည်လုပ်ကိုင်သွားသူကိုသာ လူဟု
ခေါ်သည်။

ယင်းလူကိုပင် ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာက လူတိရစ္ဆာန်၊ လူပြိတ္တာ
၊လူငရဲသား၊ ပရမတ္ထလူသားစစ်စစ်ဟူ၍ ထပ်မံခွဲခြားပြပြန်ပါ
သည်။

လူတိရစ္ဆာန်ဆိုသည်မှာ -လူ့အဖြစ်ကိုရခဲ့သော်လည်း
သူတပါးထံကျွန်ခံ၍ အသက်မွေးရ
သူများ၊ ရာဇဝတ်မှုသင့်၍တောကြို
အုံကြားပြေးလွှားနေရသူများ၊ လူမြင်
မခံဝံ့အောင်ပုန်းနေရသူများကို
လူတိရစ္ဆာန်ဟုခေါ်သည်။

လူပြိတ္တာဆိုသည်မှာ -လူ့အဖြစ်ကိုရခဲ့သော်လည်း ရှေးက
ပြုခဲ့ဖူးသော မကောင်းမှုကံကြောင့်
လည်းကောင်း၊ ပြုခဲ့ဖူးသော ကောင်းမှု
မရှိသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဤ
ဘဝတွင်အဝတ်အစား အနေအထိုင်
လုံလောက်မှုမရှိဘဲ စားရမဲ့ သောက်
ရမဲ့ဘဝဖြစ်ကာ တောင်းရမ်းစား
သောက်နေရသောသူများသည်
လူပြိတ္တာများဖြစ်သည်။

လူငရဲသားဆိုသည်မှာ -လူ့အဖြစ်ကိုကောင်းစွာရခဲ့သော်
လည်းသူ့အသက်သတ်ခြင်း ခိုးခြင်း

တဏှသိုလ်သျှင်သီရိ (ဓမ္မာစရိယ ဘီ-ဒေါ)

စသောဒုစရိုက်မှုများပြုသဖြင့် ပြစ်
ဒဏ်ပေးရန်ထိုက်သဖြစ် အစိုးရမင်း
အုပ်ချုပ်သူများကထောင်ဒဏ်ချ
ခြင်း သတ်ဖြတ်ခံရခြင်း စသော ပြစ်
ဒဏ်များပေးခံရသဖြင့် ဆင်းရဲကြီးစွာ
ခံစားနေရသူများသည် လူငရဲသား
များဖြစ်သည်။

ပရမတ္ထလူသားစစ်စစ်

-အကြောင်းအကျိုး အကောင်းအ
ဆိုးကိုသိ၍ ကံ- ကံ၏အကျိုးကို
ယုံကြည်ကာ မကောင်းမှုပြုရမည်ကို
ရှက်ခြင်း ကြောက်ခြင်းရှိသောသူ
သတ္တဝါများအပေါ်၌ သနားမေတ္တာ
ကရုဏာ၊ မုဒိတာရှိသူ၊ လက္ခဏာ
ရေးသုံးပါးသိ၍ ကုသလကမ္မပထ
တရားများကို ပွားများအားထုတ်သူ
တို့သည်ပရမတ္ထလူသားစစ်စစ်
ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓကအင်္ဂုတ္တရနိကာယ်၌ လူဘုံရှိ လူသားများနှင့်ပတ်
သက်၍ -

“ရဟန်းတို့. . . . . ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌နေသူတို့သည် အကြောင်းသုံးပါးတို့ဖြင့် ဥတ္တရကုရုကျွန်းနေ လူတို့ထက် လည်းကောင်း တာဝတိံသာနတ်တို့ထက်လည်းကောင်း လွှမ်းမိုး သာလွန်ကုန်၏။ သုံးမျိုးဟူသည်အဘယ်နည်း-

- ရဲရင့်ကုန်၏
- ခိုင်မြဲသောသတိရှိကုန်၏

ဤကျွန်း၌မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်နိုင်ရ၏”

ဟူ၍ဟောတော်မူသည်။

ဤလူဘုံရှိလူသားတို့သည် နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်ရောက်ရေး၊ ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝကဖြစ်ရေးတို့ အတွက်ကုသလကမ္မပထတရားတို့ကို ရဲရင့်စွာ သတိကြီးစွာဖြင့် ကျင့်နိုင်ကြသလို မိဘသတ်ခြင်းစသော ပဉ္စနန္တရိယကံကြီးများ ကိုလည်း ရဲရင့်စွာပြုတတ်ပြီး အဝီစိငရဲသို့ရောက်အောင်လည်း ပြုတတ်ကြသည်။

လူတို့သည် ပဒေသာပင်ရှိရာလူ့ဘုံသို့ရောက်နေကြ သည်။

မနုဿ သမ္ပတ္တိ - ဒိဗ္ဗသမ္ပတ္တိ နိဗ္ဗနသမ္ပတ္တိတိ -
တိဿော သမ္ပတ္တိယော - ဒီဋီ - ၂ (၃၃၀)

၎င်းသည် ဂုဏ်ဝိပူတ္တိ ဖြစ်၏။

ဟူသောသမ္ပတ္တိအသီးစုံတွင် ကြိုက်ရာအသီးကိုဆွတ်ခူးစားသုံး
နိုင်ကြသည်။

ယခု သင်ဤလူ့ဘုံသို့ရောက်နေသည်၊ သင်သည် မည်
သို့သောအသီးကိုခူးစားမည်နည်း၊ မိမိကိုယ်ကို မိမိဝေဖန်စဉ်း
စားသုံးသပ်ဆင်ခြင်ရမည်သာဖြစ်သည်။

ကံကြမ္မာစီးပြီး ကိုယ်လမ်းကိုယ် ဖောက်ကြသူများသာ

ဤလောကမှာ လူသားများအတွက် ဇနီး၊ လင်၊ သား၊
သမီး၊ ဆွေမျိုးများ၊ မိတ်ဆွေများဆိုတဲ့ အတွယ်အတာတွေများစွာ
ရှိကြပါတယ်။ ဤအတွယ်အတာတွေကို တကယ်စဉ်းစားကြည့်
ရင် တရားသဘောနှင့်ကြည့်ရင် တစ်ချို့ကတော့ ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေ
လို့ပြောကြပါတယ်။ အတိတ်ဘဝက ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေရှိနေကြလို့
ဒီဘဝမှာ မိသားစုရယ်လို့ လာတွေ့ဆုံကြုံ ရတာပါ လို့ဆိုပါတယ်။

သတ္တဝါဆိုတာ သံယောဇဉ်အရမည်မျှပင် ချစ်ခင်
တွယ်တာကြပေမယ့် သတိထားပြီး အသိတရားနှင့်ကြည့်လျှင်
တော့---

နာနာဘာဝေါ -လားရာလမ်းကြောင်း ကံအကြောင်းတရား
ချင်းလည်းမတူကြပါဘူး။

ဝိနာဘာဝေါ -ဖြစ်တည်နေရတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ချင်းကလည်း
သီးခြားစီပါ။သူ့ကိုယ်နှင့်သူ့စိတ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်
နဲ့ ကိုယ့်စိတ်ဆိုတဲ့သဘောရှိကြပါတယ်

အညတာဘာဝေါ-ခွဲခွာရတဲ့ကံအကြောင်းတရားခြင်းကလည်း
မတူကြပါဘူး။ တစ်ခြားစီသာဖြစ်ကြပါတယ်

သတ္တဝါတွေဆိုတာဟာ အထူးသဖြင့် သားသမီး၊ သား
မယား၊ လင်သား၊ ဆွေမျိုးဆိုတာတွေဟာ ကံကြံ့စီးတွေသာဖြစ်
ပါတယ်။ ဆန်ဆုံစား---ကံကုန်သွားရတဲ့သူတွေပါ။ မိမိတို့သည်
ကံလှေကြံ့စီးတွေသာဖြစ်ကြပြီး ကံမဆုံလှေမကြံ့ကြသည့်အခါ
မှာ သူ့လမ်းသူသွား၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားရတာပါ။

ဒါ့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီးများက-

- နံနက်ခင်းမှာ ခြေလေးချောင်း လေးဘက်တွားသွား
ရသည်။
- နေ့လည်ကျတော့ ခြေနှစ်ချောင်း ခြေနှစ်ချောင်းနှင့်
ရပ်သွားသည်။
- ညနေကျတော့ သုံးချောင်းထောက် တုတ်ကောက်
နှင့်သွားသည်။

ဟု အရွယ်သုံးပါးဘဝရပ်တည်မှုကိုတင်စားပြောကြားကြပါတယ်။
ပြီးတော့ ပျောက်ကွယ်သွားတာပါဘဲ။

မိသားစုသံယောဇဉ်တွယ်တာကြပေမယ့် ခွဲခွာကာနီး အခါကျတော့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဖောက်၊ ကိုယ့်တံတားကိုယ် ဆောက်သွားရတဲ့သူတွေသာဖြစ်ကြပါတယ်။

-အကုသိုလ်လမ်း၊ အကုသိုလ်တံတားဆောက်သူ တွေက အပါယ်လေးဘုံသွားရပါမယ်။

-ကာမာဝစရကုသိုလ်လမ်းတွေ တံတားတွေဆောက် သူတွေက လူ့ပြည်နတ်ရွာ ကာမသုဂတိဘုံသို့သွားရ ပါမယ်။

-ဈာန်သမထကုသိုလ်လမ်းတွေ၊ တံတားတွေဆောက် သူတွေက ဗြဟ္မာ(၂၀)ဘုံသို့ သွားကြပါမယ်။

-ဝိပဿနာ၊ လောကုတ္တရာမဂ်၊ ဖိုလ်လမ်းဖောက်သူ တွေကတော့ တဏှာကင်းရာ၊ ဆင်းရဲကင်းရာ၊ မြတ် သောငြိမ်းအေးရာ နိဗ္ဗာန်စံနန်းသို့ သွားကြရပါမယ်။

အဲဒီတော့ သေမင်းခေါ်ရင်း တားမရမဲ့အတူတူ အေး ချမ်းသာယာသောဘဝလမ်းခရီးကိုလျှောက်ပြီး လိုက်နိုင်ရန် သင်ဟာ ယခုကံကြုံစီးဘဝမှာ အချိန်ရသရွေ့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာဟူသော လက်နက်ကိရိယာတို့ဖြင့် အသိယှဉ်သတိယှဉ် ပြီး လမ်းကောင်းတွေဖောက်၊ တံတားတွေဆောက်ပါ။

- ရေဗူးနှင့်ထီးမပါ နွေအခါမှသိမယ်။

- ဒါနနှင့်သီလမပါ သေခါမှသိမယ်

ဆိုတဲ့ဆုံးမစာကို ကံကြံ့စီးသမား၊ သင်လူသားသတိထားပါလေ။

နောက်ဘဝကို ဘယ်သူက ဖန်တီးပေးခဲ့ပါသလဲ

ယခုလှုပ်ရှားဆောင်ရွက်နေသောသင်သည် ယခင်က
အမှန်တရားကိုမသိခဲ့သောကြောင့် လောကတွင်ကောင်းလိမ့်
မည်ဟုထင်ပြီး...

- ကိုယ်ဖြင့်လည်း လုပ်ဆောင်ခဲ့ဖူး၏။
- နှုတ်ဖြင့်လည်းပြောဆိုခဲ့ဖူး၏။
- စိတ်ဖြင့်လည်းတွေးတောကြံစည်ခဲ့ဖူး၏။

ဤအချက်များကြောင့် ယခုလှုပ်ရှားဆောင်ရွက်နေ
သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်နေရပါသည်။

သို့အတွက် လူတစ်ယောက်၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတစ်
ယောက်ဖြစ်လာရခြင်းမှာ အခြားအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်လာ
သည်မဟုတ်၊ အတိတ်က-

- အမှန်ကိုမသိသောအဝိဇ္ဇာ

- အမှန်မသိ၍ ကြံစည်ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ခဲ့သောသင်္ခါရ
ကြောင့် လူတစ်ယောက်၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတစ်ယောက်ဖြစ်လာ
ရပါသည်။

လောက၌ မိခင်၊ ဖခင်တို့ဆိုသည်မှာ လူတစ်ယောက်
ဖြစ်လာရာ၌ အကူအညီမျှသာဖြစ်ပါသည်။

မိုးရေနှင့်မြေကြီးသည် မြက်ပင်ပေါက်ရန်ကူညီခြင်းမျှ
သာဖြစ်၍ မျိုးစေ့သည်သာလျှင် အကြောင်းအရင်းခံဖြစ်သကဲ့
သို့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာစေရန် ထူထောင်ပေးသောမျိုးစေ့
သည် အတိတ်ကအဝိဇ္ဇာနှင့်သင်္ခါရ(ကုသိုလ်ကံ-အကုသိုလ်ကံ)
မျိုးစေ့ပင်ဖြစ်ပါသည်။

လူတစ်ယောက်ဘဝတစ်ခုဖြစ်လာပြီး၍ လူ့ဘဝတာ
ဝန်အရ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေရပြန်သည်။ ထိုဘဝကြီးသည်
နောက်အနာဂါတ်တွင် အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းရှိလာမည်။

ယခု လူ့ဘဝလှုပ်ရှားဆောင်ရွက်နေခိုက် သဘော
သဘာဝကိုစိစစ်ကြည့်လျှင်-

- အသိအရင်းခံထား၍ လှုပ်ရှားမှုအမျိုးမျိုး
- တွေ့ကြုံမှုအမျိုးမျိုး
- ခံစားမှု၊ ကပ်ငြိမှု၊ စွဲလမ်းမှုအမျိုးမျိုး

အလိုရှိရာအကျိုးတစ်ခုခုဖြစ်ပေါ်စေရန် လုပ်ဆောင်နေခြင်း
အကြောင်း (ကမ္မဘဝ)နှင့်လုပ်ဆောင်ပြီးဖြစ်ပေါ်နေသောအကျိုး
(ဥပပတ္တိဘဝ)အမျိုးမျိုးကိုသာ တွေ့ရပါမည်။

သို့အတွက် ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတနာ၊ ဖဿ
ဝေဒနာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ဘဝတို့သည် ပစ္စုပ္ပန်လုပ်ဆောင်
ချက်များအနေဖြင့် ရှိနေကြပါသည်။

လူသားတစ်ယောက်၏ဘဝကိုကြည့်လျှင် ပဋိစ္စသမု
ပ္ပါဒ်ဖြစ်စဉ်တို့၏အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်စဉ်တို့သည်
စဉ်ဆက်မပြတ်ဖြစ်နေကြရပါသည်။

ဤသို့ သက်ရှိဘဝဖြစ်စဉ်လှည့်ပတ်မှု၊ ဖြစ်ပေါ်မှု
(ပဋိသန္ဓေ)၊ တည်ရှိမှု(ဘဝင်)၊ သေဆုံးမှု(စုတေ) ဤသုံးပါးကို
ပင် သံသရာလည်နေရသည် ဟု ဆိုနေကြပါသည်။

ကံတစ်ခုတည်းက ပဋိသန္ဓေအကျိုးပေးနေပါသည်

လူတစ်ယောက်သည် မွေးသည်မှသေသည်အထိ ဘဝ
တစ်ခုအတွင်း၌ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားများကိုအခြေခံ
ထားသော အကုသိုလ်ဒုစရိုက်တရားများကို သိန်းသန်း ကုဋေ
ပြုလုပ်ထားခဲ့ပေမည်။

သဒ္ဓါတရားကိုအခြေခံ၍ ကံ-ကံ၏အကျိုးကိုယုံကြည်ကာ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကုသိုလ်တရားတို့ကိုလည်း သိန်းသိန်းကုဋေပြုလုပ်ခဲ့ပေမည်။

ထိုကုသိုလ်မှု၊ အကုသိုလ်မှုတို့ကိုပြုလုပ်ရာ၌ ပြုဖြစ်အောင်၊ ပြုလုပ်မိအောင် တိုက်တွန်းသောစေတနာကို “ကံ” ဟုခေါ်ပါသည်။

ထိုစေတနာဟူသော ကံ-ကတိုက်တွန်းနှိုးဆော်မှုကြောင့် လူတစ်ယောက်သည် ဘဝတစ်ခု၌ ကုသိုလ်ကံ-အကုသိုလ်ကံတို့ကိုရောထွေးပြုလုပ်မိလျက်သားဖြစ်နေသည်။

- အကုသိုလ်ကံက အပါယ်ဘုံသို့ကျရောက်စေမည်
- ကာမာဝစရကုသိုလ်ကံက လူ့ပြည်နတ်ရွာ ရောက်စေမည်
- မဟဂ္ဂုတ်ကုသိုလ်ကံက ဗြဟ္မာပြည်ရောက်စေမည်
- လောကုတ္တရာကုသိုလ်ကံက နိဗ္ဗာန်ရွှေ့ပြည် ဝင်စေပါမည်

ကံ (၄) မျိုးအကျိုးပေးစဉ်

ကုသိုလ်ကံ-အကုသိုလ်ကံတို့ကိုပြုလုပ်ထားမိသော လူသားသည် သေဆုံးကွယ်လွန်သောအခါ-

- အကုသိုလ်ကံက အရင်အကျိုးပေးမည်လော
- ကုသိုလ်ကံက အရင်အကျိုးပေးမည်လော
- စုပေါင်း၍ပင် အကျိုးပေးမည်လော

လူတစ်ယောက်သည် ဘဝတစ်ခု၌ ကံပေါင်းများစွာ ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း ထိုသူသေဆုံးသွားသောအခါ ဘဝသစ်၌ သတ္တဝါအသစ်အဖြစ် ပဋိသန္ဓေကိုဖြစ်စေသည်မှာ “ကံ”တစ်ခု တည်းသာဖြစ်ပါသည်။

ထိုတစ်ခုတည်းသောကံသည်ကား ကုသိုလ်ကံလည်း ဖြစ်နိုင်၏၊ အကုသိုလ်ကံလည်းဖြစ်နိုင်၏။

ဤနေရာတွင် ကံတရားများ၏ပဋိသန္ဓေအကျိုးပေးမည့် ဦးစားပေးကံ(၄)မျိုးကိုသိထားရန် လိုအပ်လှပါသည်။

လူတစ်ယောက်သည် ဘဝတစ်ခုတွင် ကုသိုလ်-အကုသိုလ်နှစ်မျိုးစလုံးကို အကြိမ်ကြိမ်ပြုလုပ်ထားပြီးဆိုကြပါစို့---

ထိုသူသေသောအခါ ထိုကံများအနက်မှ တစ်ခုတည်း သောကံကသာ ရှေးဦးစွာပေါ်ထွက်လာပြီး ပဋိသန္ဓေအကျိုး ကိုပေးပါမည်။

နွားခြံမှအပေါက်ဝရိုနွားသည် နွားခြံဖွင့်သောအခါ
ရှေးဦးစွာထွက်လာသကဲ့သို့ ဦးစွာထင်သောကံက ဦးစွာအကျိုး
ပေးပါမည်။

(မွေးသည်မှသေသည်အထိ ပဝတ္တိအကျိုးကိုကား ကံ
ပေါင်းများစွာက ထိုက်သင့်သလိုအကျိုးပေးသွားပါလိမ့်မည်)

အကျိုးပေးဦးစားပေးမှုအရ ကံတရားအကျိုးကို(၄)မျိုး
ခွဲခြား၍ ဟောကြားထားပါသည်-

- (၁) ဂရုကံ - ကြီးလေးသောအပြစ်ကံ (ပထမ)
- (၂) အာသန္နကံ - အနီးကပ်ခါမှအကျိုးပေးသောကံ (ဒုတိယ)
- (၃) အာစိဏ္ဏကံ - အမြဲပြုလုပ်နေသောကံ (တတိယ)
- (၄) ကဋ္ဌတ္တာကံ - ပြုလုပ်ခါမျှမည်မျှကံ (စတုတ္ထ)

-အမိအဖ၊ ရဟန္တာသတ်သူ၊ သံဃာသင်းခွဲသူ၊ ဘုရား
ကိုသွေးစိမ်းတည်အောင်ပြုသူတို့ကို ပဉ္စနန္တရိယကံ
ထိုက်သူ၊ ကြီးလေးသောကံပြုသူဟုဆိုပါသည်။ ထိုသူ
သည် သေလျှင် အခြားကုသိုလ်ကံတွေမည်မျှပင်
ပြုထားစေကာမူ မုချဆတ်ဆတ် ထိုဂရုကံကသာ
ရှေးဦးစွာအကျိုးပေးပြီး အဝီစိငရဲသို့ကျရောက်ခံစား
ရပါမည်။

- မဟဂ္ဂုတ်စာန်(၉)ပါးဟူသော ကုသိုလ်ဂရုကကံပြုထားသူသည် ရှေးကပြုခဲ့သောအကုသိုလ်ကံ၊ အခြားကုသိုလ်ကံများရှိနေစေကာမူ မုချဆတ်ဆတ် မဟဂ္ဂုတ်ကုသိုလ်ကံက ရှေ့ပြုထွက်လာပြီး ငြဟ္မာ (၂၀)သို့ရောက်ပါမည်။
- တစ်မင်္ဂတစ်ဖိုလ်ရထားသူမှန်လျှင် မုချဆတ်ဆတ် သုဂတိဘုံတစ်ဘုံသို့ရောက်ပါမည်။
- ဂရုကကံမရှိပါက သေခါနီးတွင် ကပ်၍ပြုလုပ်အပ်သော ကုသိုလ်-အကုသိုလ်ကံက အကျိုးပေးပါမည်၊ ထိုကံကို အာသန္နကံ ဟုခေါ်ပါသည်။
- သေကာနီးပြုလုပ်အပ်သော အကုသိုလ်ကံဇောစောလျှင် အပါယ်ဘုံသို့ရောက်မည်။
- ဘုရားရှင်လက်ထက် ထစ်သက်လုံး ရဟန်းတရားအားထုတ်ခဲ့သော တိဿရဟန်းကြီးနှမလှူခဲ့သော သင်္ကန်းသစ်၌စွဲလမ်းအပ်သော အာသန္နကံလောဘဇော၊စောမိ၍ သေသောအခါ (၇)ရက်ကြာမျှ သန်းဖြစ်ရသည်။
- ဘဒ္ဒဇီပမထေရ်၏အလောင်းမဟာပနာဒမင်း၏ဆွေမျိုးများသည် ပြဿာဒ်တော်ကြီးကိုစွဲလမ်းသော အာသန္နကံလောဘဇောကြောင့် ပြဿာဒ်အနီး၌ ငါး၊ လိပ်၊ ဖားစသည်များဖြစ်ခဲ့ရသည်။

- ဖောက်ပြန်သောဇနီးကိုစွဲလမ်းမိသော အာသန္နကံ
လောဘဇောကြောင့် ထိုဇနီးအိမ်၌ မြွေ၊ ခွေး၊ နွားငယ်
သုံးဘဝဆက်တိုက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
  - အနှစ်နှစ်သောင်းရဟန်းတရားအားထုတ်ခဲ့သော
ရဟန်းသည် ပိန်းမြက်ကိုလှေပေါ်မှဆွဲမိ၍ မြက်ပြတ်
သွားသည်ကို ဝိနယကုတ္တုစွအာသန္နကံဇော-စောမိ
၍ ဧရကပတ္တနဂါးမင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။
  - ရေတွင်းပေါင်း(၈၄၀၀၀)၊ ရေကန်ပေါင်း(၈၄၀၀၀)
လှူခဲ့ပြီးသားနှင့်သမီးကို သာသနာ့ဘောင်သွင်းပြီး
အာသနာ့အမွေခံခဲ့သော သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး
သည် နောက်ဆုံးရခဲ့သော သျှစ်သျှားသီးကိုစွဲသော
အာသန္နကံအကုသိုလ်ဇောကြောင့် မြေပြိတ္တာ(၇)
ရက် ဖြစ်ရသည်။
  - ဘုရားရှင်၏အလှူအမ၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ ချစ်လှ
စွာသောမိဖုရားမလ္လိကာသည် မင်းကြီးအပေါ်၌ မိမိ
လိမ်ညာခဲ့သော အကုသိုလ်အာသန္နကံဇောကြောင့်
အဝီစိငရဲ၌ (၇)ရက်ခံခဲ့ရသည်။
- သေကာနီးပြုလုပ်သောကုသိုလ်ကံဇောစောလျှင်
သုဂတိဘုံများသို့ရောက်ပါမည်။
- တစ်သက်လုံး မုဆိုးလုပ်လာခဲ့သောရှင်သောဏ
အဖေမုဆိုးကြီးသည် သေကာနီးဝယ် ငရဲနိမိတ်

သုတေသနစာကြည့်တိုက်
အာသနကံမရဏသန္ဓဇောစောပုဏ္ဏဝါဒီတရားကြောင့်
ကမ္ဘာ့အသံအရပ်ကုန်

ထင်လာရာမှ သားက ဘုရားရှေ့သယ်ဆောင်ပြီး
ပန်း၊ ဆီမီးလှူဒါန်းခိုင်းရာ ထိုသို့လှူခဲ့သော အာသန
ကံမရဏသန္ဓဇော စောပုဏ္ဏဝါဒီ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ခဲ့ရ
သည်။

-ကမ္ဘာဒိဋ္ဌိကသည် နှစ်ပေါင်း(၅၀)လူသတ်ခဲ့သော်
လည်း ဘုရင်ခိုင်း၍သတ်လျှင် သင့်မှာအပြစ်မရှိ
ဟူသောရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ပရိယာယ်စကားကို
ယုံကြည်ပြီး တရားတော်ကို တည်ငြိမ်စွာနာပြီး
နောက် မကြာခင်ကုသိုလ်အာသနကံမရဏ
သန္ဓဇောစောပြီး တာဝတိံသာနတ်ပြည်ရောက်ရ
သည်။

-ကုသိုလ်ဘာတစ်ခုမျှမပြုခဲ့ဖူးသော မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည်
ဘုရားရှင်၏ရောင်ခြည်တော်ကိုဖူးတွေ့ပြီး ကြည်နူးမိ
သော အာသနကံမရဏသန္ဓဇော စောပုဏ္ဏဝါဒီ
တာဝတိံသာနတ်ပြည်ရောက်ရသည်။

-ဂဂ္ဂဠကန်ဘေးမှ ဖားသူငယ်သည် ဘုရားရှင်၏သာ
ယာသောတရားအသံကိုကြည်နူးနာခိုက်၊ နွား
ကျောင်းသားဒုတ်ထောက်မိပြီး သေရာ၌ ကုသိုလ်
အာသနကံမရဏသန္ဓဇောစောပုဏ္ဏဝါဒီ တာဝတိံ
သာနတ်ပြည်ရောက်ရသည်။

သေကာနီးပြုအပ်သော အာသန္ဓကံကုသိုလ်-အကုသိုလ်မရှိခဲ့လျှင် ဘဝတစ်သက်တာအတွက် အမြဲတစေ အများအားဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့သောကုသိုလ်-အကုသိုလ်များရှိမည်၊ ထိုကုသိုလ်-အကုသိုလ်အမှုများကို အမြဲလေ့ကျက်ထားအပ် သော “အာစိဏ္ဏကံ” ဟုခေါ်ပါသည်။

အာသန္ဓကံမရှိသော် ထို“အာစိဏ္ဏကံ” က အကျိုးပေးပါမည်။

ဖော်ပြပါအာသန္ဓကံကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်မှုဘဝဇာတ်လမ်းများကိုသတိထား၍ “အာစိဏ္ဏကံ” ကုသိုလ်ပြုလုပ်ထားသူတို့က “ငါ့ကောင်းမှုပြုထားတာဘဲ သေလျှင်သူဂတိရောက်မှာပေါ့ ”

ဟူ၍ ပေါ့ပေါ့ဆဆ အမှတ်တမဲ့မနေရပါ။ သေကာနီးအကုသိုလ်အာသန္ဓကံက အကျိုးဝင်ပေးလိုက်ပါက အပါယ်ဘုံသို့ကျရောက်နိုင်သည်ကို သတိပြုကြပါ။

အာစိဏ္ဏကံအကုသိုလ်ပြုလုပ်ထားမိသူတို့ကလည်း “ငါတို့တော့ အကုသိုလ်ကံတွေပြုလုပ်ထားတာများ နေပြီ၊ သေရင်တော့ အပါယ်ကျတော့မှာဘဲ”

ဟု ဆိုပြီးဥပါဒ်စွဲလန်းကာကြောက်မနေကြဘဲ အာစိဏ္ဏကံအကုသိုလ်ကို ကျော်လွှားနိုင်သော အားကောင်းသော ဒါန၊ သီလ၊

ဘာဝနာကုသိုလ်တို့ကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ကြပြီး အားကောင်းသော အာသန္ဓကံကုသိုလ်ဇောဖြင့် သုဂတိဘဝသို့ ရောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားရပါမည်။

“အာသန္ဓကံကုသိုလ်ရှိလျှင် သုဂတိဘဝရောက်နိုင်ဘာဘဲ”

ဟုဆိုပြီး အာသန္ဓကံကုသိုလ်အားကိုးဖြင့် အကုသိုလ်ဒုစရိုက်မှုတို့ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြုနေသူများမဖြစ်ကြရန်လည်း သတိရှိကြရပါမည်။

ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာအာစိဏ္ဏကံကုသိုလ်တို့ကို မပြုမေ့မေ့လျော့လျော့မနေမိကြစေရန်လည်း လိုပါသည်။

ကုသိုလ်အာသန္ဓကံကြောင့် သုဂတိသို့ရောက်စေနိုင်သည့်အတွက် တစ်သက်တာပြုခဲ့သော အကုသိုလ်အာစိဏ္ဏကံတို့က တစ်ဆက်တည်းသောဘဝအတွက် ပဋိသန္ဓေအကျိုးကို မပေးနိုင်သော်လည်း နောက်နောက်ဘဝများ၌ ပဋိသန္ဓေတစ်ပါးပါးကိုပေးနိုင်သည်ကိုသတိရှိကြပါ။

အကုသိုလ်ကံပြုခဲ့သူတို့သည်ဖြစ်ရာဘဝ၌-

- အသက်တိုခြင်း
- အနာများခြင်း
- ဆင်းရဲခြင်း
- အခြံအရံနည်းပါးခြင်း

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ (ဓမ္မာစရိယ ဘီ-ဒေါ)

- ချစ်သူနည်းပါး၊ မုန်းသူများခြင်း
- ဘဝအောက်တန်းကျခြင်း

စသော ပဝတ္တိအကျိုးများကိုလည်း မုချဆတ်ဆတ်ခံစားကြရ
သည်ကိုလည်းသတိထား၍ ဒုစရိုက်အမှုများမပြုမိကြရလေ
အောင် ကြိုးစားရှောင်သင့်ပါသည်။

ဘဝသံသရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် သုဂတိဘဝသို့
ရောက်၍ အသက်ရှည်အဆင်းလှ၊ အနာကင်းချမ်းသာ၍
ခွဲရံသင်းပင်းများပြီး မိတ်ဆွေကောင်းဆရာကောင်းများနှင့်
ကွဲ၍ ပါရမီအဆင့်ဆင့်ဖြည့်ကာ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းရာအမှန်
ပြည်နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြုနိုင်ရေးအတွက် အသက်ရှိစဉ် မသေ
ခင်က ဒါန၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာအာစိဏ္ဏကံကုသိုလ်များကို
တတ်အားသရွေ့ ကြိုးစားအားထုတ်ကြရပါမည်။

ထိုသို့အားထုတ်ထားကြပါလျှင် သေမင်းခေါ်တော့
မကြောက်မရွံ့ အဆင်သင့်လိုက်သွားနိုင်ပါသည်။

အထက်ပါ ဂရုကံ၊ အာသန္ဓကံ၊ အာစိဏ္ဏကံ(၃)မျိုး
တို့အကျိုးပေးခွင့်မရှိမှသာလျှင် ဤဘဝ၌ သာမန်အမှတ်မထင်
ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်ကံ-အကုသိုလ်ကံတို့က ပဋိသန္ဓေအကျိုးကို
ပေးနိုင်ပါသည်။

ဤကံကို အာဇ္ဇတ္တာကံ ဟု ခေါ်ဆိုပါသည်။

ဤကံ(၄)ပါးတို့က နောက်ဘဝတစ်ခုဖြစ်ရန် ပဋိသန္ဓေ ဇနကကံကို အစဉ်အတိုင်းဖြစ်စေရာဝယ် ထိုကံဖြစ်စေရန်ပြုခဲ့ သောကုသိုလ်စေတနာ၊ အကုသိုလ်စေတနာသည်က ပဓာန ကျနေသည်ကို သတိပြုကြပါ။

ဗုဒ္ဓက သတ္တဝါတစ်ဦးနောင်ဘဝတစ်ခုကိုဖြစ်စေရန် ဘယ်သူက ဖန်တီးသလဲဆိုတာနှင့်ပတ်သက်၍ နိဒါနသံယုတ် ကဋ္ဌာရခတ္တိယဝဂ်၊ စေတနသုတ်၌-

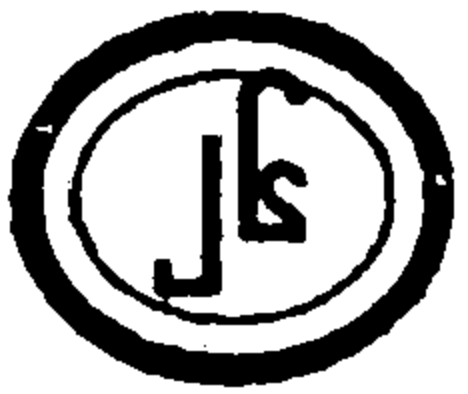
“ရဟန်းတို့. . . အကြင်စေတနာဖြင့်ပြုလုပ်မှုကို ဖြစ် စေ၏။ အကြင်ကြံစည်မှုကိုလည်းကြံစည်၏။ အကြင် အကိန်း ဓာတ်သည်လည်းကိန်း၏။

ဤစေတနာဖြင့် ပြုလုပ်မှုသည် ကံစိတ်တည်ရန်အ ကြောင်းဖြစ်၏။ အကြောင်းရှိသော် ကံစိတ်တည်မှုဖြစ်၏။

ကံစိတ်တည်သည်ရှိသော် စည်ပင်သည်ရှိသော် နောင် အခါ၌ တစ်ဖန်ဖြစ်ပေါ်မှုဘဝသစ်သည်ဖြစ်လေသည်။

နောင်အခါ၌ တစ်ဖန်ဖြစ်ပေါ်မှုဘဝသစ်ဖြစ်သည်ရှိ သော် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်း၊ ပြင်းစွာပူပန်ခြင်း တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသောဆင်းရဲအပေါင်းသည် ဖြစ် ပေါ်လာ၏။

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ (ဓမ္မာစရိယ ၁၅-ဒေါ)

ရဟန်းတို့ . . . အကယ်၍ စေတနာဖြင့် မပြုလုပ်စေကာ
မူ၊ မကြံစည်စေကာမူ အကယ်၍ အနုသယအဖြစ်ဖြင့် အတွင်း
သန္တန်၌ ကိန်းအောင်းနေအံ့။

ဤကိန်းအောင်းခြင်းအနုသယဓာတ်သည်ပင် ကံစိတ်
တည်ရန်အကြောင်းဖြစ်၏။

အကြောင်းရှိသော် ကံစိတ်တည်မှုဖြစ်၏၊ ကံစိတ်တည်
သည်ရှိသော် စည်ပင်သည်ရှိသော် နောင်အခါ၌ တစ်ဖန်ဖြစ်
ပေါ်မှုဘဝသစ်သည်ဖြစ်လေ၏။

ဤသို့ဘဝသစ်ဖြစ်ပေါ်သော ပဋိသန္ဓေနေခြင်းစသော
ဆင်းရဲအပေါင်းသည်လည်း ဖြစ်ပေါ်ရလေသည် ”
ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။

ထိုမှအပြန်အားဖြင့် စေတနာဖြင့် မပြုလုပ်-မကြံစည်၊
အတွင်းသန္တန်၌ အနုသယမကိန်းသော်၊ ဘဝသစ်မဖြစ်ပြီး ဘဝ
သစ်မဖြစ်သော် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းစသော ဆင်းရဲအပေါင်းမဖြစ်
ပြီး ဟူ၍ ဟောထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဘဝအဆက်ဆက်သေရမည်ကိုကြောက်
သောသူတို့သည်လည်းကောင်း၊ သေမင်းခေါ်သည်ကိုမခံချင်
သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ သေမင်းခေါ်ရာစေစားရာကိုခံရသော
စေတနာကြောင့် ဘဝဖြစ်မှုတို့ကိုအဆုံးသတ်နိုင်ကြရအောင်
ကြိုးစားကြပါလေ။

သင်ဘယ်လိုသေရပါသလဲ

သတ္တဝါမှန်သမျှ၊ နှုတ်ရာမှပြီ၊ ပြီးရာမှအိုပြီး ဓမ္မတာသဘော အရ တစ်နေ့နေ့မှာသေကြရမှာအမှန်ဆိုတာ အားလုံးသိကြပါတယ်။ ဤကဲ့သို့သေကြရာတွင် ဘယ်လိုနည်းတွေနှင့်သေကြရပါသလဲ. . . ။

ဘယ်နေ့၊ ဘယ်ရက်၊ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်ရောဂါနှင့်သေကြရမယ်ဆိုတာ လူတိုင်းမသိနိုင်ကြဘူး- လို့ ဗုဒ္ဓကဟောခဲ့သလို သေခြင်းဆိုတဲ့သေပုံသေနည်း (၄)မျိုးကိုလည်း ဗုဒ္ဓကအဘိဓမ္မာမှာဟောပြောပြထားခဲ့ပါသည်-

အာယုက္ခယ -ဤလူ့ပြည်၌သက်မှတ်ထားသော သက်တမ်း ကုန်၍သေရခြင်း (ယခု လူ့ပြည်သည် မူလကသက်တမ်း(၁၀၀)ဖြစ်သည်၊ ဘုရားပွင့်စဉ်က လူ့သက်တမ်း(၁၀၀)အပြည့်ရှိသည်၊ ဆုတ်ကပ်ကာလသဘောအရ အနှစ်(၁၀၀)ပြည့်တိုင်း (၁)နှစ်ဆုတ်သည် ဟုဆိုသည့်အတိုင်း ဘုရားရှင်ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်သည်မှာ နှစ်ပေါင်း(၂၅၀၀) ကျော်ရှိပြီးဖြစ်သဖြင့် လူ့သက်တမ်းသည် (၇၅)နှစ်သက်တမ်းသာ ရှိတော့သည်ဟုဆိုပါသည်)

ဤသို့သက်တမ်းကုန်၍ သေရခြင်းမျိုးကို
ဆီမီး၌ မီးဇာကုန်၍ သေရခြင်းသဘောမျိုး
နှင့်တူသည် ဟု ဥပမာပြုကြပါသည်။

ကမ္မက္ခယ

-မိမိဘဝကို ဇနကကံကပြုလုပ်ပေးလိုက်
သည်။ ထိုဇနကကံဆိုသည်မှာလည်း မိမိ၏
အတိတ်ဘဝကပြုခဲ့သောကုသိုလ်ကံ-အကု
သိုလ်ကံသဘောများပါနေသည်။ ထို
ကုသိုလ်-အကုသိုလ်ဇနကကံစွမ်းအရ မိမိ
ရရှိထားသော ကံသက်ကလေးကုန်ဆုံး
သွား၍ သေရခြင်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။

ဆီမီးတွင် ဆီကုန်သွားသဖြင့် မီးငြိမ်းရသော
သဘောမျိုးနှင့်တူသည်ဟု ဥပမာပြုကြပါ
သည်။

ဥပယက္ခယ

-သက်တမ်းကလည်းပြည့်၊ ကံသတ္တိအဟုန်
ကလည်းပြည့်သဖြင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

မီးဇာလည်းကုန်၊ ဆီလည်းကုန်၍ သေရ
သောသဘောမျိုး ဟုဥပမာပြုကြပါသည်။

ဥပစ္ဆေဒက

-အသက်တမ်းရော၊ ကံသတ္တိလည်းရှိပါသေး
၏။ သို့သော် ကံကုသိုလ်(ဥပယာတကံ)

တစ်ပါးပါးကဖြတ်သဖြင့် ဘေးပယောဂ
တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် သေရခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

မီးဇာဆီရှိနေသေးသော်လည်း ရုတ်တရက်
လေပြင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် မီးငြိမ်းရသလို
ဘေးပယောဂတစ်ခုခုကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံး
ရသည့်သဘောမျိုးဟူ၍ ဥပမာပြုကြပါ
သည်။

ဤသေခြင်း(၄)မျိုးတွင် တစ်မျိုးမျိုးဖြင့်ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ
ဟူသမျှတို့သည် ဤရုပ်-ဤခန္ဓာကြီး ဖြစ်-ပျက်အစဉ်ဖြင့် သေ
ကြေပျက်စီးနေရပါသည်။ နိဗ္ဗာန်မရောက်မချင်း ဤဖြစ်-ပျက်
အစဉ်ဖြင့် ရုပ်ခန္ဓာဖြစ်ကာ သံသရာလည်နေကြရမည်သာ ဖြစ်
ပါသည်။

သေကာနီးဖြစ်ပျက်အာရုံထင်မှုတွေ

သတ္တဝါတိုင်းသေကာနီးတွင် သေကာနီးဇော ဟုခေါ်
သော (မရဏသန္ဓဇော)စောကြလေ့ရှိပါသည်။

ထိုသေကာနီးကာလဝယ် ရှေးကပြုလုပ်ခဲ့သောမြောက်
မြားစွာသောကုသိုလ်ကံ-အကုသိုလ်ကံများထဲမှ လာမည့်ဘဝ
ဝယ် ပဋိသန္ဓေကိုယူဆောင်ပေးမည်ဖြစ်သော တစ်ခုသောကံ
၏အပြုအမူသည် ထင်ပေါ်လာပါသည်။

ရှေးကပြုလုပ်ခဲ့သည်များကို ယခုတစ်ဖန်ထပ်မံ၍ အသစ်ဆောင်ရွက်ပြုလုပ်နေရသကဲ့သို့ သေကာနီးဆဲဆဲတွင် နိမိတ်ထင်သောအားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

ဤကဲ့သို့စိတ်ထဲတွင်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းကို “ကံ” ထင် သည် ဟုဆိုကြပါသည်။

မိမိနေထိုင်ကောင်းစဉ်က ပြုလုပ်ခဲ့သောကုသိုလ် ကောင်းမှုအရာ၌ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပုံ စသည်များ အကုသိုလ်မကောင်းမှုအရာ၌ သတ်မှု၊ ခိုးမှုစသည့် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်မှုများစသည်တို့သည် သေကာနီးပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်ထဲတွင်ပြန်ထင်လာခြင်းမျိုးကို ကံထင်လာသည်ဟုဆိုပါ သည်။

ထိုထင်လာသောကောင်းမှုကံ-မကောင်းမှုကံများသည် မိမိ၏အနာဂတ်ဒုတိယဘဝကို ပို့ဆောင်ထူထောင်ပေးမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဘဝသစ်ကိုထူထောင်ပေးမည့်ကုသိုလ်ကံ-အကုသိုလ် ကံကိုပြုလုပ်ဆောင်ရွက်စဉ်က တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ဖူးသော အဆင်း အသံ၊ အစရှိသောအာရုံတစ်ခုခုသည်လည်းကောင်း၊ အသုံးပြုခဲ့ သော သက်ရှိသက်မဲ့အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုသည်လည်းကောင်း၊ ယခု ပင် အသုံးပြုနေရသကဲ့သို့ စိတ်ထဲတွင်လာထင်ပေါ်နေသည်။

ဥပမာ-ကုသိုလ်-အကုသိုလ်ကံပြုစဉ်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသောအာရုံများ-

ကုသိုလ်အရာ၌ -ကျောင်းဆောက်ခြင်း၊ ဆွမ်းလှူခြင်း၊
သင်္ကန်းလှူခြင်း စသည့် အမှုအရာများကို
ပြန်၍မြင်ခြင်း။

အကုသိုလ်အရာ၌-နွားသတ်၊ ကြက်သတ်၊ ခိုးယူခြင်းစသော
မကောင်းမှုပြုနေပုံအမှုအရာများကို
ပြန်၍မြင်ခြင်း။

ဤကဲ့သို့သော ကုသိုလ်ပြုပုံအခြင်းအရာ၊ အကုသိုလ်
ပြုပုံအခြင်းအရာများကို ပြန်၍မြင်နေရခြင်းကို ကမ္မနိမိတ်ထင်
သည်ဟုဆိုပါသည်။

မိမိသွားရောက်ရမည့်နေရာ၊ ဘုံ၊ အရပ်ဒေသများကို
အာရုံထဲတွင်ဆက်လက်ထင်ပေါ်လာခြင်းကို ဂတိနိမိတ်(သွား
ရောက်ရမည့်နေရာအာရုံထင်မှု) ဟု ခေါ်ဆိုပါသည်။

ထိုထင်လာသည့်ဘုံအရပ်ဒေသသို့ ကံအစွမ်းကြောင့်
အမှန်တကယ်ရောက်ရှိသွားရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဥပမာ-လူပြန်ဖြစ်မည့်သူသည် မိမိသန္ဓေယူ ကိန်း
အောင်းရမည့်မိခင်၏ဝမ်းဗိုက်ကို ထင်မြင်သည်၊ ကျွဲ၊ နွားဖြစ်
မည့်သူသည် ကိုယ်တိုင် ကျွဲ၊ နွားဖြစ်နေသကဲ့သို့ ကျွဲ၊ နွား

သဏ္ဌာန်ကိုတွေ့နေရသည်နှင့် မသေမိကပင် ကိုယ်တိုင်မြင်
နေရသကဲ့သို့ ထင်မြင်တတ်သည်။

ငရဲရောက်မည့်သူသည် ခွေးနက်ကြီး၊ ငရဲမီးလျှံများ
စသည်ကိုမြင်ရသည်။

ပြိတ္တာဖြစ်မည့်သူသည် တော၊ တောင်များ၊ ဂူများ၊
ခြံများကိုတွေ့မြင်ရသည်။

နတ်ပြည်ရောက်မည့်သူသည် နတ်ဗိမာန်၊ ပဒေသာ ပင်၊
ဥယျာဉ်စသည်များကိုတွေ့မြင်ရသည်။

သေကာနီးကာလအာရုံစိတ်များအခြေအနေ

သေကာနီးအချိန် ဘဝကူးကာနီးအချိန်တွင် နိမိတ်
အဖြစ် သာယာကြည်နူးဖွယ်ရာများ၊ ကောင်းသောပစ္စည်းအသုံး
အဆောင်များကိုတွေ့မြင်ရသော် ထိုသေကာနီးသူ၏ မျက်နှာမှာ
တည်ငြိမ်နေတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရွှင်လန်းနေတတ်သည်၊
ပြုံးနေတတ်ပါသည်။

မကောင်းသောနိမိတ် ထင်လာသောသူသည် ကြောက်
လန့်ပြီး အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေတတ်သည်။ တွန်းပစ်နေတတ်
သည်။ မျက်နှာမှာကြောက်လန့်သောအသွင်တည်ရှိနေပြီး တစ်ချို့
မျက်ရည်ကျနေတတ်သည်။

(ထိုသူများကို မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ပြုံး သေ-
မဲ့သေ ဟူ၍ တင်စားဟောထားခဲ့ပါသည်)

အာရုံနိမိတ်များထင်ကြရာတွင်လည်း-

အချို့သူမှာ -မျက်စိတံခါးပေါက်မှာလာထင်သည်။ ဘဝ
သစ်ကိုကိုယ်တိုင်မျက်စိဖြင့် လှမ်းမြင်နေရ
သကဲ့သို့ထင်မြင်သည်။

အချို့မှာ -နှာခေါင်းပေါက်မှာလာထင်သည်။ ဘဝသစ်
မှအနံ့များကို ကိုယ်တိုင်နှာခေါင်းဖြင့်နံနေ
သည်။

အချို့မှာ -လျှာမှာလာထင်သည်။ ဘဝသစ်၌ စား
သောက်ရမည့်အစားအစာများကို ယခုပင်
စားနေရသကဲ့သို့ အရသာဖြစ်ပေါ်ခံစားနေ
ရသည်။

အချို့မှာ -ကိုယ်အကြည်မှာလာထင်သည်။ ဘဝသစ်၌
တွေ့ကြုံရမည့်အတွေ့အထိများ၊ သေကနီး
သူ၏ကိုယ်ကာယမှာလာ၍ တွေ့ထိနေ
သကဲ့သို့ ခံစားရသည်။

အချို့မှာ -စိတ်မှာလာထင်သည်။ စိတ်ထဲတွင် ကြံစည်
တွေးတောစိတ်ကူးမှုဖြစ်နေရသည်။

လူတစ်ယောက်သည် သေကနီးတွင် ကံ-ကမ္မနိမိတ်
ဂတိနိမိတ်တို့သည်လှည့်ကာပြောင်းကာ နာရီပိုင်း-ရက်ပိုင်း-
လပိုင်းကြာသည့်ကာလအထိ ထင်မြင်နေတတ်သည်။

သာမန်ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အဖို့ ထိုနိမိတ်များ
ထင်နေပြီးသည့်နောက်၌ ထင်မြင်လာသောကံ-ကမ္မနိမိတ်-
ဂတိနိမိတ်များမှ အာရုံတစ်ခုခုကိုစိုက်၍ စိတ်အစဉ်သည် မပြတ်
ထင်နေရသည်။

နိဗ္ဗာန်သို့သွားမည့်အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များသည်ကား လား
ရာနေရာဘုံမရှိတော့၍ သေကနီးတွင် ကံများမထင်တော့ပါ။

လူတစ်ယောက်သည် ရိုးရိုးအာရုံများထင်နေစဉ် ဇော
(၇)ကြိမ်ကျလေ့ရှိပါသည်။ စုတိစိတ်ဇောအချိန်ကျသော် ဇော
(၅)ကြိမ်သာစောပြီး စုတိစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာက သေဆုံးရသည်။

ထို့ကြောင့် လူတစ်ယောက်သည် သေကနီးတွင် ကံ
ကမ္မနိမိတ်-ဂတိနိမိတ်အာရုံများထပ်ကာထပ်ကာဖြစ်နေပြီး
သေမည့်အချိန်ကျမှ အာရုံတစ်ခုတည်းစူးစိုက်ထင်မြင်ပြီး ဇော
(၅)ကြိမ်ကျကာ သေဆုံးရပါသည်။

စုတိစိတ်ကျသေပြီးလျှင် သတ္တဝါသည် ဘဝသစ်၌ ပဋိ
သန္ဓေအသစ်ဖြစ်ရပါသည်။ ကြားကာလဟူ၍မရှိပါ။ စိတ်သည်
အလွန်လျင်မြန်ရကား တစ်ဘဝမှသေပြီးလျှင်သေပြီးချင်း ဘဝ

သစ်သို့ချက်ချင်းပြောင်းသွားရသည်။ ကြားကာလအိမ်မှာ (၇) ရက်နေသည်ဆိုသည်များမှာမဟုတ်ပါ။ သားစွဲ-မယားစွဲ-ဥစ္စာ စွဲနှင့်သေ၍ ပြိတ္တာဘဝရောက်သွားသူသာ အိမ်သို့ပြန်ကပ်နိုင် သောသဘောရှိပါသည်။ ယင်းကို (၇)ရက်နေသည် ဟု ဆိုနေ ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဘဝသစ်ပဋိသန္ဓေ ဘယ်လိုယူကြပါသလဲ

ဘဝဟောင်းတွင် စုတိစိတ်ချုပ်ပြီးနောက် ဘဝသစ်တွင် ပဋိသန္ဓေအသစ်ဖြစ်ရသည်။ ပဋိသန္ဓေဟူသည် ဘဝဟောင်းနှင့် ဘဝသစ်ကို ဆက်စပ်ပေးခြင်း ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

ဘဝဟောင်း မရဏသန္ဓေဇောကယူအပ်သောဂတိနိမိတ် အာရုံကိုသာလျှင် အာရုံပြု၍ -

-ကာမဘုံနှင့် ရူပဘုံတို့၌ ဟဒယဝတ္ထုရုပ်ကိုမှီ၍လည်း ကောင်း၊

-အရူပဘုံ၌ ဝတ္ထုရုပ်ကိုမမှီ၍လည်းကောင်း၊

အဝိဇ္ဇာအနုသယသည် ခြံရံလျက် တဏှာအနုသယ လျှင်အကြောင်းရင်းရှိသော ကုသိုလ်ကံ-အကုသိုလ်ကံဟူသော သင်္ခါရမှဖြစ်စေလျက် ဖဿ-ဝေဒနာစသော သမ္ပယုတ်တရား

တို့ခြံရံလျက် တဏှာတည်းဟူသော ဘဝရေသောက်မြစ်မပြတ်
ကြသေးသော ပုထုဇဉ်အဖြစ်သာတည်ရှိနေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်
သတ္တဝါဟူသမျှတို့သည် မှီရာရှိသော (၂၆)ဘုံတွင်လည်းကောင်း၊
မှီရာမရှိသောအရူပ(၄)ဘုံတွင်လည်းကောင်း တပြောင်းတပြန်
သံသရာလည်၍ အစုန်အဆန်သွားလာဖြစ်နေကြရပါသည်။

သံသရာစက်ပြတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမည်လဲ

ဘဝဟောင်းမှ ပဋိသန္ဓေ၊ ဘဝင်၊ စုတိပြီးဆုံးပြီးနောက်
ဘဝသစ်၌လည်း ပဋိသန္ဓေ၊ ဘဝင်၊ စုတိတို့သည် ဖြစ်-ပျက်
သဘောအရ ဆက်လက်ဖြစ်ရပြန်ပါသည်။ ဤသို့ ပဋိသန္ဓေ၊
ဘဝင်၊ စုတိတို့ဆက်ကာ-ဆက်ကာမပြတ်ဖြစ်နေခြင်းကိုပင်
သံသရာလည်သည် ဟု ဆိုပါသည်။

ဤလောကတွင် အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊
အတွေ့အထိများကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးနှောင်ဖွဲ့မှုများကို မဖြတ်နိုင်
သေးသမျှကာလပတ်လုံး ပဋိသန္ဓေ၊ ဘဝင်၊ စုတိတို့သည် မြစ်
ထဲရှိချေအလျဉ်ကဲ့သို့ သတ္တဝါတစ်ယောက်၏ကိုယ်ထဲတွင်လည်း
ဘဝင်အလျဉ်အားဖြင့် မပြတ်မလပ်ဖြစ်ပေါ်နေပါမည်။

တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကြာမြင့်စွာပင်-

-သီလကိုဖြူစင်စေခြင်း

-စုတင်ကိုဆောင်ခြင်း

-သမာဓိကိုတည်ဆောက်ခြင်း

-ပညာဟူသောဝိပဿနာကိုပွားများခြင်း

တို့ဖြင့် ကောင်းစွာကျင့်ကြံကြလျက် စိတ်၊ စေတသိက်တို့၏ အနိစ္စ-
အမြဲမရှိပါတကား၊ ဒုက္ခ-ဆင်းရဲပါတကား၊ အနတ္တ-အစိုး-
တကား ဟု ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့်သိမြင်ကြသော် စုတေရွှေ့
ခြင်းမရှိသောနိဗ္ဗာန်ကို မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် အမှန်သိပေ
မည်။

ထိုသို့သိမြင်ခြင်းကြောင့် တဏှာတည်းဟူသော အစေး
အဖွဲကိုဖြတ်တောက်နိုင်ကြ၍ သင်္ခါရတရားတို့၏အေးငြိမ်းရာ
အမှန်မြတ်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြလိမ့်မည်။

ဤသို့မြတ်နိဗ္ဗာန်သို့မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြလျှင် သံသ
ရာစက်ဝန်းသည် ပြတ်တော့သည်သာဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်နေ့ - ဘယ်အချိန် - ဘယ်နေရာ - ဘယ်ရောဂါနှင့်သေရမလဲ

စွဲလာသနွေ၊ တည်နေဖြစ်လာကြသောသတ္တဝါတို့၏ အသက်ကို အိုဘေး၊ နာဘေးတို့က တရွေ့ရွေ့သေဘေးသို့ သယ်ဆောင်နေကြပါသည်။ အိုဘေး-နာဘေးဟူသည် အသက် (၅၀)ကျော် (၇၀)ကျမှဖြစ်သည်ဟုမဆိုရပါ။ ကလလပ် ရေကြည် သနွေတည်သောအချိန်မှအစ၊ မွေးဖွားသောအချိန်မှအစ အို-နာ-ဘေးဓာတ်ကအစဉ်ပါနေသည်။

အလားတူ သေဘေးဓာတ်ကလည်း ထိုအချိန်ကတည်း ကပါလာနေသည်။ ထို့ကြောင့် သုတ္တနိပါတ်၌-

“ကြုံရ ဖြစ်ရ၊ ဤလောက၌၊ စွဲလာသနွေ၊ တည်နေ ဖြစ်လာ၊ သတ္တဝါတို့၏အသက်သည် အမှတ်နိမိတ်၊ သင်္ကေတမရှိပါချေ။

-ပြုလုပ်စရာကိစ္စအဝဝကျန်ရှိနေသေးသဖြင့် မသေပါ ရစေနှင့် ဟု ချိန်းချက်သတ်မှတ်ချက်လည်းမရှိပါချေ။

-ဤမျှကြာလျက် အသက်ရှည်အံ့ဟူ၍ မည်သူမည်ဝါ မျှပိုင်ပိုင်မိမိ မသိအပ်နိုင်။

- အကြောင်းအရပ်ရပ် ကာလကြာတည် ရှည်ရန်
ခဲယဉ်းလည်း ခဲယဉ်းလှချေသည်။
- မြက်ပေါ်ဆီနှင်း၊ အပ်ပေါ်မုန်ညင်းတစ်မျှ၊နည်းကျဉ်း
လည်းနည်းကျဉ်းလှချေသည်။
- ထိုအသက်သမုတ်၊ နာမ်ရုပ်သည်လည်း၊ ပြောထူ
များလှ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခနှင့်၊ ထာဝရအစဉ်မပြတ်ယှဉ်နေ
ပါ၏။ ”

ကဲ့ ဟောထားပါသည်။

- သို့အတွက် သတ္တဝါတို့၏သေခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ -
- ဘယ်အသက်အရွယ်မှာသေမယ်ဆိုတာကိုမသိရပါ
- ဘယ်အနာရောဂါနှင့်သေမယ်ဆိုတာကိုမသိရပါ
- ဘယ်အချိန်မှာသေမယ်ဆိုတာကိုမသိရပါ
- ဘယ်သူ့သန်မှာမြုပ်နှံခံရမယ်ဆိုတာကိုမသိရပါ
- သေပြီးနောက် ဘယ်ရောက်မယ်ဆိုတာကိုမသိရပါ

ဟူ၍ ဗုဒ္ဓကဟောကြားထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လူတိုင်းအသက်ကိုမြတ်နိုးကြသော်လည်း

လောကရှိလူသားတိုင်းသည် အသက်ကလေးကို တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးကြလေ့ရှိပါသည်။ အသက်အတွက်ဆိုပါက လက်၊ ခြေကိုပင်စွန့်ရမည်ဆိုရင်လျှင် စွန့်ကြပါသည်။

ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကိုစွန့်ပြီး ကုရမည်ဆိုရင် ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကိုစွန့်လွှတ်ပြီး အသက်ကိုရအောင် စွန့်ပြီးကုကြလေ့ရှိပါသည်။ သေရမည်ကိုအလွန်ကြောက်လန့်ကြပါသည်။

သို့သော် ထိုအသက်သည် အသေဓာတ်ကြီးပါ ဟု လာ၍ တစ်နေ့နေ့သေရမည်က ဓမ္မတာဖြစ်ပါသည်။

မရဏဟူသော သေမင်းတမန်ဆွဲခေါ်ရာသို့ မလွဲမသွေ လိုက်ပါရမည်ဖြစ်သောကြောင့် မြင်မြင်သမျှသတ္တဝါအနန္တတို့သည် မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ မမြဲမုချသာလျှင် (၉၆)ပါးသော ဘေးရောဂါအပေါင်းတို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော သေမင်းတမန်က-

- မည်သူက မင်းစိုးရာဇာဖြစ်သည်
- မည်သူက သူဌေးသူကြွယ်ဖြစ်သည်
- မည်သူက ပညာရှိဖြစ်သည်
- မည်သူကဆင်းရဲသားဖြစ်သည်

ဟု လူ့လောကဇာတ်ခုံပေါ်ရှိ အမြတ်၊ အလတ်၊ မယုတ်မရွေး
သောသူတို့ကို မည်သူ့ကိုမျှမချန် သေမင်းနိုင်ငံသို့ပို့ဆောင်ပေး
လေသည်သာ၊ ထိုသေမင်းကို မည်သူမျှတံစိုးလက်ဆောင်ပေး
၍ သေဘေးမှလွတ်ရန်ကြိုးစား၍မရနိုင်ပါချေ။

အဲဒါကြောင့် မေတ္တာအေးဆရာတော်က-

- အသက်ငယ်လည်းသေမှာပဲ၊ မမြဲခန္ဓာကြောက်စရာ
- ပစ္စည်းရှိလည်းသေမှာပဲ၊ မမြဲခန္ဓာကြောက်စရာ
- ရုပ်ရည်ချောလည်းသေမှာပဲ၊ မမြဲခန္ဓာကြောက်စရာ
- ကျန်းမာနေလည်းသေမှာပဲ၊ မမြဲခန္ဓာကြောက်စရာ
- မအားသေလည်းသေမှာပဲ၊ မမြဲခန္ဓာကြောက်စရာ

ဟု ဟောထားပါသည်။

လူ့လောက၊ လူ့ဘဝမှာ လူတွေရဲ့ဘဝဟာ-

- အချို့ အမိဝမ်းထဲမှာပင် အသက်မပါသေကြတယ်
- အချို့ မွေးမွေးချင်းပဲသေသွားကြတယ်
- အချို့ စကားပြောနိုင်တဲ့အရွယ်မှာသေကြတယ်
- အချို့ ကျောင်းသားအရွယ်မှာသေကြတယ်
- အချို့ လူလတ်အရွယ်မှာသေကြတယ်
- အချို့ လူကြီးအရွယ်မှာသေကြတယ်

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ (ဓမ္မာစရိယ ဘီ-ဒေါ)

လူ့ဘဝ လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဤကဲ့သို့သေဆုံးမှုတွေကို
များစွာတွေ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်က-

မနုဿာနံ အာယု အပ္ပမာန ခပ္ပံ

ကာတဗ္ဗံ ကုသလံ ဗြဟ္မစရိယံ စရိတဗ္ဗံ

“လူတို့၏သက်တမ်းသည် တိုတောင်းလှချေ၏

ထို့ကြောင့် တိုသောသက်တမ်းကာလအတွင်းမှာ လုပ်
သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ကုသိုလ်တရားတွေကို မြန်မြန်လုပ်ကြပါ။
အသေကင်းကြောင်းတရားကောင်းဆိုသောသတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿ
နာတရားများကို ကြိုးစားအားထုတ်ကြပါ။ ပွားများအားထုတ်
ကြပါ ”

ဟူ၍ ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

ဗုဒ္ဓက သုတ္တန်ပါဠိတော်မှာ ရှေးက အရကဆရာကြီး
၏ဩဝါဒကို ပြန်လည်ဟောကြားထားတာကိုလည်း တွေ့ရပါ
တယ်။

အပ္ပမာယု မနုဿာနံ ဟနေယျာနံ

သုခေါနိကာဓရိဒိဋ္ဌောစနတ္ထိ ပစ္စုဿာ နာဂဟေ

“လူသားတွေရဲ့အသက်ဟာ တိုတောင်းလှသည်။
အသက်ရှည်ချင်ပါသော်လည်း ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာအသက်ရှည်
ကြရတယ်။ ထို့ကြောင့် တိုတောင်းလှသောလူ့ဘဝမှာ ပေါ့ပေါ့

ဆဆမနေကြဘဲ ဦးခေါင်းမီးလောင်ခံနေရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သည် မီးကို အရင်ငြိမ်းသတ်မှုပြုသောကျင့်စဉ်တို့ကိုကျင့်သလို လောက သေမင်းမရောက်လာခင် ကုသိုလ်တရားများကိုကြိုတင်ကျင့်ပါ” ဟူ၍ သြဝါဒပေးထားပါသည်။

ထိုသြဝါဒကို အဘယ်ကြောင့် ဘုရားရှင်ကဟောကြား ပါသနည်း ဟုဆိုသော် ထို“အရက”ဆရာကြီးဟောကြားတဲ့ အချိန်မှာ လူ့သက်တမ်းသည် အနှစ်ခြောက်သောင်းဖြစ်ပါ သည်။

လူ့သက်တမ်းအနှစ်(၆၀၀၀၀)ကာလက လူတို့တွင်-

“ဆဋ္ဌေဂအဗာဓာ အပောသုံ သီတ ဥဏှံ ဇီဝဏ္ဏာ
ဝိပါသာ၊ ဥဏ္ဏာရောပဿဝေါ”^{၇၇}

ဆိုသော အနာရောဂါ (၆)မျိုးသာရှိခဲ့ပါသည်။

- အေးသောရောဂါ
- ပူသောရောဂါ
- ထမင်းဆာသောရောဂါ
- ရေဆာသောရောဂါ
- ကျင်ကြီးစွန့်ချင်သောရောဂါ
- ကျင်ငယ်စွန့်ချင်သောရောဂါ

ဤရောဂါ(၆)မျိုးရှိသော လူ့ဘဝအနှစ်(၆၀၀၀၀)မှာ ပင်အသက်ရှည်ရတာဆင်းရဲသည်၊ အသက်သည်တိုတောင်းလှသည်ဟု ဟောခဲ့ပါသည်။

ထိုအသက်တိုသောင်းမှုကိုပင် အရကဆရာကြီးက ဥပမာ(၇)မျိုးဖြင့် ဟောကြားသတိပေးထားပါသည်-

- table border="0">
ဆီနှင်း	-မြက်ပေါ်ရှိဆီးနှင်းပေါက်သည် နေရောင်ခြည်ထိက ချက်ချင်းဖျောက်ပျက်ရသလို
ရေပေါ်မျှင်း	-ရေပေါ်၌ဆွဲထားသောမျှင်းကြောင်းသည် ချက်ချင်းပျောက်ရသလို
ရေပွက်	-မိုးရေမိုးပေါက်သည် ရေပေါ်မြေပေါ်ကျပြီး ချက်ချင်းပျောက်ပျက်သွားရသလို
တောင်ကျရေ	-တောင်ကျရေသည် ဒလဟောစီးဆင်းပြီး အရာဝတ္ထုဟူသမျှတို့ကိုကိုက်ဖြတ်ကျော်သလို
တံထွေး	-သလိပ်တွေ၊ တံထွေးတွေ လျှာဖျားစုပြီး ထွီကနဲ ထွေးလိုက်သလို
အသားတစ်	-ပူကျက်နေသောသံဒယ်အိုးထဲသို့ အသားတုံးထည့်လိုက်က ရဲ့ရဲ့နှင့်ကျွမ်းသွားသလို

သားသတ်နွား - အသတ်ခံရမည့်နွား သားသတ်ရုံသို့ဆွဲသွား
သောအခါ ခြေလှမ်းတိုင်းသည် သေမင်းနှင့်
နီးနေရသလို

အို-နာ-သေရေးဒုက္ခဘေးကြီးများသည် ဤဥပမာများ
ကဲ့သို့ပင် ငယ်-လတ်-ကြီးမရွေး၊ အချိန်မရွေး သေပျောက်သွား
နိုင်သည်-

ဟု ဩဝါဒပေးခဲ့ပါသည်။

ဟင်းကို မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရားကြီးက-

ရေ၌တုတ်ပေါ် ကံတွေးရေပွက်

တောင်ထိပ်မြစ်တူး၊ အားရှိသူတွေး

သန္ဓေသားချက်၊ သံအိုးသားဒက်

သားချက်အလား၊ သတ်မည့်နွားသို့

မြက်ဖျားမြူနှင်း၊ ပုံမယွင်းဘူး

သေမင်းအားယူ၊ နဲ့သည့်မူ

ပြုဘိလက်ငင်း၊ ခုချက်ချင်း

ဟူ၍ ရေးသားသီကုံးပြီး ထပ်မံဆုံးမမှုပေးခဲ့ပါသည်။

ဓမ္မပဒ၌ ဗုဒ္ဓက-

“နွားကျောင်းသားသည် တုတ်နှင့်တံတို့ဖြင့် နွားတို့ကို နွားစားကျက်သို့မောင်းနှင်သကဲ့သို့ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း တို့သည် သတ္တဝါတို့၏အသက်ကိုသေမင်းနိုင်ငံသို့ မောင်းနှင် နေသည်”

ဟူ၍ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

ဤတို့တောင်းလှသော လူသားတို့၏အသက်နှင့်ပတ် သက်၍ ဇာတ်တော်တို့၌-

“သတ္တဝါတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် ရှေးဦးစွာပဋိသန္ဓေ နေခဲ့သည်ရှိသော် သေရန်အတွက် ရှေ့သို့သာဆက်လက်သွား နေသည်၊ မည့်သည့်အခါကမျှ ဆုတ်နစ်ရန်မရှိပါ ”

‘တိုင်းပြည်သခင်ဘုရင်သည် စစ်အင်္ဂါ (၄)ပါးပြည့်စုံ၍ စစ်ပွဲကိုအောင်နိုင်သော်လည်း သေမင်းကိုမူအောင်မြင်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ ’

“ခြင်္သေ့၊ ကျားသစ်တို့သည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့တုန် လှုပ်လျက်ရှိသောသတ္တဝါတို့ကို လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်သတ်ဖြတ်စား သောက်နိုင်သော်လည်း သေမင်းကိုမူ နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်မှု မစွမ်းနိုင်ချေ၊ သေမင်းကသာ သတ္တဝါအားလုံးကို မညှာမတာ သတ်ဖြတ်စားသောက်သည်”

“အလုံးစုံသောသတ္တဝါတို့သည် သေမင်းကိုမိတ်ဖွဲ့၍ လွတ်အောင်ကြိုးစားသော်လည်းမရ၊ တံစိုးလက်ဆောင်ပေး၍ လွတ်အောင်ကြိုးစားလည်းမရ၊ သေမင်းနှင့်စစ်ခင်းရာတွင် မိမိ ကဘယ်အခါမျှမအောင်နိုင်၊ နောက်ဆုံးသေမင်းရှေ့၌ ဝပ်ဆင်း ကြရသည်သာ”

“ကိလေသာရန်သူကို မအောင်သေးသမျှကာလပတ် လုံး သေမင်းရန်သူကိုမအောင်မြင်နိုင်”

ဟူ၍ သေခြင်းတရားနှင့်ပတ်သက်၍ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာဇာတ်တို့ ၌ ဟောထားပါသည်။

ဗုဒ္ဓဝံသနှင့် ပါရာဇိကအဋ္ဌကထာ (ပ)၌-

“ဉာဏ်ပညာရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သည်-

- ဘဝသစ်၌ပြန်ဖြစ်ရခြင်းသည်ဆင်းရဲ၏။
- ခန္ဓာကိုယ်ပျက်ယွင်း၍ သေမင်းနိုင်ငံသို့သက်ဆင်းရ ခြင်းသည်လည်းဆင်းရဲ၏။

ဤသို့သတိတရားလက်ကိုင်ထားပြီး ဉာဏ်ဖြင့်ဆင် ခြင်ကာ မအို-မနာ-မသေရာ အသင်္ခတမြတ်နိဗ္ဗာန်သို့ရောက် အောင်ကြိုးစားနေကြသည်”

ဟူ၍ ဟောကြားထားပါသည်။

မာလာဘာရီနတ်သားက လူ့ပြည်တစ်ခေါက်ပြန်လာ
သောပတိပူဇိတနတ်သမီးကို လူတို့၏သက်တမ်းကိုမေးသည်-

“လူတို့၏သက်တမ်းသည် နှစ်တစ်ရာမျှသာရှိပါသည်”
ဟု နတ်သမီးကအဖြေပေးသည်။

“လူတို့သည် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကိုပင် နှစ်ပေါင်းအသ
ချေယျကဲ့သို့ထင်မှတ်ကြပြီး ကောင်းမှုကိုသုလ်မပြုလုပ်ကြဘဲ
မေ့မေ့လျော့လျော့နေကြလေသည်”

ဟူ၍ မာလာဘာရီနတ်သားက သတိသံဝေဂတရားဖြင့်ပြော
ကြားသည်။

ထိုနတ်သမီး လူ့ဘဝက သေသွားမှုနှင့်ပတ်သက်၍
ဗုဒ္ဓက-

“ပန်းခူးသူသည် ပန်းတို့ကို အာသာရမ္မက်ဖြင့် ဆွတ်ယူ
သကဲ့သို့ ကာမဂုဏ်တို့စုံဝေးရာဘဝ၌ အာသာရမ္မက်ငမ်းငမ်း
တက်နေသူများကို သေမင်းသည်ဆွတ်ခူး၏”

ဟူ၍ ဘုရားရှင်ကဟောကြားခဲ့ပါသည်။

ကာမဂုဏ်တို့စုံဝေးရာဘဝဟူသည် ပန်းသဖွယ်ဖြစ်ပါ
သည်။ ပန်းခူးသူများ မရသေးသောပန်းများကို အာသာရမ္မက်
ဖြင့်ဆွတ်ခူးသည်။ ခူးပြီးသောပန်းများကို မညှိုးနွမ်းအောင် ထိန်း
သိမ်း၏။ ညှိုးနွမ်းသောပန်းများကို နောက်ထပ်တစ်ဖန် ဆွတ်ခူး
ပြန်၏။

ဤသည်တို့မှာ လောကသဘာဝလူသားတို့၏(ဝါ)
ပန်းခူးသူတို့၏သဘာဝနိယာမတရားဖြစ်သည်။

လူ့ဘဝဟူသည်မှာလည်း ပန်းများသဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။
ပန်းများလှသလို လူ့ဘဝသည်လည်းလှပါသည်။ ပန်းများမွှေး
သလို လူ့ဘဝသည်လည်း မွှေးပါသည်။ ထိုလှသော၊ မွှေးသော
ပန်းများကိုအသုံးချသူက ထိုက်တန်သလို အသုံးချသော် တန်
ဖိုးကြီးမားလှပါသည်။

အလားတူ လူ့ဘဝအဖြစ်ကိုရလာကြသောလူသားတို့
သည် မိမိတို့၏ဘဝကို တန်ဖိုးရှိစွာအသုံးချတတ်သော် တန်ဖိုး
ရှိသောလူဖြစ်ပြီး လောကဆင်းရဲ(ဝါ)သံသရာဆင်းရဲမှ လွတ်
မြောက်ကြပါလိမ့်မည်။

ကောင်းသောသေခြင်းဖြစ်လိုလျှင်

စိတ်ဓာတ်မပျက်နှင့်

ပုထုဇဉ်လူသားမှန်သမျှတို့သည် မိမိတို့၏အသက်ရှင်
သန်မှုကိုလိုလားကြသည်နှင့်အမျှ သေခြင်းတရားကိုမူ အလွန်
ကြောက်ကြုတ်လန့်ကြပါသည်။ သေခြင်းဆိုသောတရားကို
မမြင်လို-မကြားလိုကြပါ။ မိမိတို့၏ သေခြင်းအကြောင်းကိုမူ
တွေးပင်မတွေးကြပါ။ သူတစ်ပါးက သေစကားလာပြောလျှင်ပင်
အမင်္ဂလာ-နိမိတ်မရှိ ဟု ဆိုတတ်ကြပါသေးသည်။

ဗုဒ္ဓကသေခြင်းကိုမကြောက်ရန် သေခြင်းကိုမပြတ် သတိ
တရားထားပြီးဆင်ခြင်ရန် ဟောကြားလမ်းညွှန်ခဲ့ပါသည်။

ယင်းငါးပါးကို အမြဲဆင်ခြင်နေသောသူသည် သေခြင်း
တရားကိုကြိုတင်လက်ခံထားပါက သေခြင်းသည်လည်းကောင်း၊
အသက်ရှင်ခြင်းသည်လည်းကောင်း အလွန်ချို့မြေနိမ့်ဖွယ်ရာ ဖြစ်
သလို သေရဲသူအသင့်ဖြစ်နေသူဖြစ်နေပါမည်။

ဆင်ခြင်ရမည့်အဘိဏ္ဍသုတ်မှာ-

-ငါသည် အိုခြင်းသဘောရှိသည်၊ အိုခြင်းသဘောကို
မလွန်မြောက်နိုင်။

-ငါသည် နာခြင်းသဘောရှိသည်၊ နာခြင်းသဘောကို
မလွန်မြောက်နိုင်။

-ငါသည် သေခြင်းသဘောရှိသည်၊ သေခြင်းသဘော
ကိုမလွန်မြောက်နိုင်။

-ငါအား ခပ်သိမ်းသောချစ်ခင်နှစ်သက်ကုန်သောနှလုံး
ကိုပွားစေတတ်ကုန်သောဆွေမျိုးခင်ပွန်းတို့နှင့် အရပ်
တစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသဖြင့် ရှင်ကွဲကွဲရခြင်း
သည်လည်းကောင်း၊ ဘဝတစ်ပါးသို့ပြောင်းသွား
သဖြင့် သေကွဲကွဲရခြင်းသည်လည်းကောင်း၊
ဖြစ်တတ်ချေသည်။

ဤသို့နေ့ညမပြတ် ဆင်ခြင်နေအပ်၏။

- ငါသည် ကံ(အလုပ်)သာလျှင်ဥစ္စာရှိသည်
  - ငါသည် ကံ(အလုပ်)သာလျှင်အမွေခံရှိသည်
  - ငါသည် ကံ(အလုပ်)သာလျှင်အကြောင်းရင်းရှိသည်
  - ငါသည် ကံ(အလုပ်)သာလျှင်အဆွေအမျိုးရှိသည်
- ငါသည် ကံ(အလုပ်)သာလျှင်ကိုးကွယ်လဲလျောင်း
ရာရှိသည်
- ကောင်းသည်လည်းဖြစ်သော၊ မကောင်းသည်လည်း
ဖြစ်သော အကြောင်းကံ(အလုပ်)ကိုပြုသည်ဖြစ်ငြား
အံ့၊ ထိုကောင်းမှု-မကောင်းမှုကံ(အလုပ်)၏
ကောင်းမွေ-ဆိုးမွေသည်ဖြစ်ရအံ့။

ဤသို့နေ့ညမပြတ် ဆင်ခြင်နေအပ်၏။

“ရဟန်းတို့ . . . ဤငါးပါးသော အကြောင်းတရား
တို့ကို မိန်းမသည်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားသည်
လည်းကောင်း၊ လူသည်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသည်
လည်းကောင်း မပြတ်နေ့စဉ်ဆင်ခြင်အပ်၏”

“နတ္ထိမစ္စုဿနာကတော

“သေခြင်းတရားမရောက်လာသောနေရာသည်မရှိ”

“မရဏံ မေ ဓုဝံ”

“ငါ၏သေခြင်းသည်မြဲ၏”

“ဇိဝိတံ မေ အဓုဝံ”

“ငါ၏အသက်ရှင်မှုကားမမြဲ”

“မရဏံ မေ ဘဝိဿတိ”

“ငါ၏သေခြင်းတရားသည် အခါမရွေး နေရာမရွေး
ဖြစ်လတံ့”

ဤသို့သော သဘောတရားကိုဆင်ခြင်သုံးသပ်နေသော
သူသည် လူ့ဘဝတွင်-

-အကျိုးရှိသောနေခြင်း၊ မြတ်သောနေခြင်းဖြင့်နေသူ
ဖြစ်၍ နေရဲသူဖြစ်ပါသည်

-တမလွန်ဘဝအတွက်လည်း ကောင်းမြတ်သောသေ
ခြင်း၊ မြင့်မြတ်သောသေခြင်းဖြင့် သေရဲသူအဆင်သင့်
ဖြစ်နေသူ ဖြစ်ရပါသည်။

ဗုဒ္ဓက တိကအင်္ဂုတ္တရ တတိယပဏ္ဏာသက သဗ္ဗော
ဓဝဂ်-ဗျာပန္နသုတ်၌ အနာထပိဏ်သူဌေးကို ကောင်းသောသေ
ခြင်းဖြစ်ရန် စိတ်ဓာတ်မကျစေရန် ဤသို့ဟောကြားလမ်းညွှန်
ခဲ့ပါသည်-

“သူကြွယ်. . . စိတ်ပျက်စီးလျှင် ကိုယ်မှု၊ နှုတ်မှု၊ စိတ်မှု
(ကာယကံမှု၊ ဝစီကံမှု၊ မနောကံမှု)တို့သည်ပျက်စီး၏၊ ထိုအမှု

များပျက်စီးသောသူ၏ သေခြင်းသည် ကောင်းသောသေခြင်း မဖြစ်နိုင်။

ဥပမာအားဖြင့် အထွဋ်တပ်ထားသောအိမ်ကို ကောင်းစွာမိုးမထုံးလျှင် အထွဋ်လည်းပျက်စီး၏၊ အခြင်မှာလည်းပျက်စီး၏၊ နံရံမှာလည်း ပျက်စီး၏။

ဤအတူ စိတ်ပျက်စီးလျှင် ကိုယ်၊ နှုတ်စိတ်အမှုများ ပျက်စီးပြီး သေခြင်းသည်လည်း ကောင်းသောသေခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

သူကြွယ် . . . စိတ်မပျက်စီးလျှင် ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ် တို့ မပျက်စီးနိုင်၊ ထိုကံများမပျက်စီးသူ၏သေခြင်းသည် ကောင်းသောသေခြင်းဖြစ်၏။ဥပမာ-အထွဋ်တပ်သောအိမ်ကို ကောင်းစွာမိုးထားသကဲ့သို့ပင်ဖြစ်သည်”

ဟူ၍ ဟောကြားထားခဲ့ပါသည်။

ဤတရားတော်အရ နေရဲသူ၊ သေရဲသူဖြစ်ရေးအတွက် လူသားတို့သည်-

- ကောင်းသောအပြုအမူ (ကာယကံမူ)
- ကောင်းသောအပြောအဆို (ဝစီကံမူ)
- ကောင်းသောအကြံအစည် (မနောကံမူ)

တို့ဖြင့် မိမိတို့၏ဘဝကို အစဉ်ထာဝရတည်ဆောက်နေရန် လိုအပ်ပါသည်။

သေဏာနီ အာသန္နကံဇော ကောင်းရန်လိုသည်

မိမိတို့သည် ပဋိသန္ဓေတည်ကတည်းက အသေဓာတ်
ကြီးပါလာ၍ နောင်အနာဂတ်တွင် သေရမည်ကိုသိထားကြပြီး
ဖြစ်ရပါသည်။

သေခြင်းတရားသည်-

- အမေ့ဗိုက်ထဲမှာလည်းသေနိုင်သည်။
- မွေးပြီးစလည်းသေနိုင်သည်။
- ကလေးဘဝမှာလည်းသေနိုင်သည်။
- လူလတ်ဘဝမှာလည်းသေနိုင်သည်။
- လူကြီးဘဝမှာလည်းသေနိုင်သည်။
- နောက်ဆုံးမူချသေရမည်။

ထို့အတွက် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတိုင်းသည် ဘုရားရှင်
ဟောကြားခဲ့သောသေနည်း(၄)မျိုးဖြင့် အချိန်မရွေးသေနိုင်
ကြသည်-

၁။ အသက်တမ်းကုန်၍သေရခြင်း

(လူ့အသက် ယခု (၇၅)နှစ်သက်တမ်း)

၂။ ကံအစွမ်းကုန်၍သေရခြင်း

၃။ အသက်တမ်း၊ ကံအစွမ်းနှစ်ပါးကုန်၍သေရခြင်း

၄။ အသက်တမ်း၊ ကံစွမ်းရှိသေးသော်လည်း ဥပစ္စေဒကံ
ခေါ် ကံတစ်ပါးဖြစ်၍ အနာရောဂါဘေး၊ လက်နက်
ဘေးစသည်ဖြင့် သေရခြင်း

စသည်ဖြင့်သေခြင်း(၄)မျိုးတစ်မျိုးမျိုးဖြင့် သေကြရပါမည်။

ဤသို့သေခြင်းသဘာဝကို မည်သည့်ထာဝရဘုရား
ဖန်ဆင်းကမ္မမတားနိုင်၊ မစောင့်ရှောက်နိုင်ပါ။

လူသတ္တဝါတို့ အို-နာ-သေဘေးကို အမိနှင့်သားအ
ချင်းချင်းပင် မကာကွယ်နိုင်သောဘေး ဟု ဗုဒ္ဓကဟောကြားခဲ့
ပါသည်-

-အမိသည် ငါအိုပါ။ ငါ့သားလေးမအိုပါစေနဲ့၊ မနာပါ
စေနဲ့၊ မသေပါစေနဲ့။

-သားသည် ငါအိုပါ။ ငါ့မိခင်မအိုပါစေနဲ့၊ မနာပါစေနဲ့
မသေပါစေနဲ့။

ဟူ၍ အမိက သားကိုမကယ်နိုင်သလို သားကလည်း အမိကို
မကယ်နိုင်သောတရားများဖြစ်ကြပါသည်။

မိမိတို့သည် လူ့ဘဝ၌ရပ်တန့်နေစဉ်အတွင်း အသိ
ဉာဏ်ပညာသတိတရားရှိပြီး သေမင်းကလက်တို့မခေါ်ခင်

ခေါ်လာသောအခါ မကြောက်မရွံ့ဘဲ လိုက်ပါသွားနိုင်ရန် လိုက်
ခါနီးဘဝကောင်းကို အာရုံပြုပြီးလိုက်ပါသွားနိုင်ရေးအတွက်
အာသန္နကံဇောကောင်းစေရန်-

- တတ်နိုင်သောဒါနတို့ကိုပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နေရခြင်း
- တတ်နိုင်သောသီလတို့ကိုစောင့်ထိန်းနေရခြင်း
- တတ်နိုင်သောဝိပဿနာဘာဝနာတရားတို့ကို
ကြိုတင်ကြိုးစားအားထုတ်ထားခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်
ထားကြရမည်။

သေကာနီးအိပ်ရာထဲ၌လဲလျောင်းနေစဉ်မှာပင် ဒွါရ
(၆)ပါး၌ပေါ်လာသောရုပ်-နာမ်အာရုံတို့ကို-

- မြင်သည်-ကြားသည်-နံသည်-စားသည်-ထိသည်-
စိတ်ကူးသည် ဟု ရှုမှတ်ပွားများခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊
- ခံစားရသောဝေဒနာကို နာသည်၊ ကြင်သည်၊ ကိုက်ခဲ
သည်၊ အောင့်သည်ဟု ရှုမှတ်ပွားများခြင်းဖြင့်
လည်းကောင်း၊
- ထိုရုပ်နာမ်ဝေဒနာတို့၏အမြဲမရှိ၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက်
ပျက်စီးချုပ်ငြိမ်းခြင်း အနိစ္စလက္ခဏာ
- ဖြစ်မှုပျက်မှုတို့ဖြင့် အမြဲမပြတ်နှိပ်စက်နေသဖြင့်
ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခလက္ခဏာ

-မိမိအလိုသို့မလိုက်၊ သူ့သဘာဝအတိုင်းဖြစ်ပျက်နေ
ခြင်းပါကလားဟူသော အနတ္တလက္ခဏာ

ဤသို့သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပွားများခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊
အားအကောင်းဆုံးနှင့်သုဂတိရောက်ရန် အသေချာဆုံးဖြစ်သော
ဝိပဿနာ အာသန္နကံကုသိုလ်ဇောများကို ပြုလုပ်လေ့ကျင့်ထား
ကြရန် လိုအပ်လှပါသည်။

ဝိပဿနာအာသန္နကံကုသိုလ်ဇောသည် သုဂတိရောက်
ရန် အားအကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဒိဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာကိုပယ်ပြီးသော သော
တာပန်အရိယာဖြစ်မှသာ အပါယ်တံခါးပိတ်ပါသည်။

သောတာပန်အစစ်မဖြစ်သေးသော်လည်း ဝိပဿနာ
တရားပွားများအားထုတ်ထား၍ ရုပ်-နာမ်တို့၏အဖြစ်အပျက်နှင့်
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်(ကြောင်းကျိုးဆက်မှု)တို့ကိုသိမြင်နေသော ကလျာ
ဏပုထုဇဉ်သည်လည်းကွယ်လွန်လျှင် အပါယ်မကျ၊ သုဂတိဘဝ
သို့လားရောက်ရ၍ ဂတိမြဲသဖြင့် သောတာပန်နှင့်တူသော
ကြောင့် စူဠသောတာပန် (သောတာပန်အငယ်စား) ဖြစ်သည်
ဟု ကျမ်းဂန်တို့ကဆိုထားပါသည်။

ဗုဒ္ဓက ဓမ္မပဒတွင်-

“ရုပ်နာမ်တရားတို့၏အဖြစ်အပျက်ကိုမမြင်ဘဲ အသက်

တစ်ရာနေရသည်ထက် အဖြစ်အပျက်ကိုရှုမှတ်သိမြင်၍ တစ်
ရက်တာမျှအသက်ရှင်ခြင်းက ပို၍မြင့်မြတ်သည်”

ဟူ၍ ဟောကြားထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်မင်္ဂ-တစ်ဖိုလ်ရသည်အထိ အားမထုတ်
နိုင်သေးစေကာမူ နောက်နောင်ဘဝများတွင် မင်္ဂဉာဏ် ဖိုလ်
ဉာဏ်ရရေးအတွက်လည်း အထောက်အပံ့ဖြစ်သော၊ ယခုဘဝ
ဝိပဿနာအာသန္နကံကုသိုလ်ဇောဖြင့်သေပြီးနောက် သုဂတိဘဝ
ရောက်နိုင်ရေးအတွက်လည်း အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဝိပဿ
နာကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာကို မဖြစ်မနေပွားများထားသင့်ကြပါသည်။

ဤအာသန္နကံကုသိုလ်ဇော၌ပါသော စေတနာသည်
ကုသိုလ်ကံဖြစ်ပါသည်။ ဤကုသိုလ်ကံ၏အကျိုးဖြစ်သော မဟာ
ဝိပါက်(၈)ပါးအနက် တစ်ပါးပါးသည် ဘဝသစ်၌ ပဋိသန္ဓေစိတ်
အမည်ခံလျက် သုဂတိဘုံဘဝသို့ ပို့ပေးမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်သင်သည် သေမင်းခေါ်သူ အသင့်ဖြစ်ရေး
နှင့် သေမင်းခေါ်ပြီးနောက် သုဂတိဘုံ၌ချမ်းသာသောသတ္တဝါ
ဖြစ်ပြီး ချမ်းသာစွာခံစားနိုင်ရေးအတွက် ပြုအပ်သောကုသိုလ်
ကံတို့ကိုပြုလုပ်ထားကြရန် လိုအပ်လှပါသည်။

မထွေ့ဝေဘိသေရန်နည်းလမ်း

လူသားဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရောဂါဝေဒနာဖိစီး၍
သေကာနီးဆဲဆဲအခါ ကာလဝယ်ကိုယ်၌ဖြစ်သောဆင်းရဲဒုက္ခ
အစုစုတို့သည် လေညာသို့ရှေးရှုကိုင်ယူအပ်သော မြက်မီးရှူးကဲ့သို့
မိမိကိုယ်ကိုလောင်တတ်သောသဘောရှိပါသည်။

သစ်ပင်တစ်ပင်အိုလာသောအခါ ကိုင်းဖျားမှစ၍အိုလာ
သည်။ နာလာသည်။ ခြောက်လာသည်။ နောက်ဆုံးပြတ်ကျရ
သကဲ့သို့ လူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ရင့်ရာမှအို၊ အိုရာမှနာ၊
နာရာမှခြောက်သွေ့၍ ခြေသေ၊လက်သေဖြစ်လာရတော့သည်။
သွေးလေတို့ပိုင်းဖြတ်၍ ရပ်ဆိုင်းကုန်တော့သည်။ ယင်းကို ခြေ၊
လက်တွေသွေးဆုတ်ကုန်ပြီး သေတော့မှာဘဲ ဟု ပြောဆိုကြ
သည်။ ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ကြည့်ပါက အေးစက်ပြီး မာမာတောင့်
တောင့်ကြီးဖြစ်နေတတ်သည်။ မကြာမီ အောက်ပိုင်းသွေးလေ
ပြတ်ပြီးသေသွားသည်။

အထက်ပိုင်းမှာလည်း ကဖြည်းဖြည်းချုပ်၍လာသည်။
မျက်စိက မည်သည့်အရာဝတ္ထုကိုမျှ သဲကွဲစွာမမြင်ရတော့၊
နားရွက်ဖျားလည်း နောက်လန်၍ချုပ်သွားသည်။ နှာခေါင်း
လည်းလန်သွား၊ တိုသွားတော့သည်။ မျက်နှာ၏အကြောအားလုံး
လျော့ကျသွားသည်။ မေးရိုးများ၊ ပါးချိပ်ကုပ်၍တင်းမာနေသည်။

ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်လျက်နေတော့သည်။ နှာခေါင်းဖြင့် အသက်မရှူနိုင်တော့၊ ပါးစပ်ဟပြီးသာ အသက်ရှူနေရသည်။

အသက်ကိုလည်း ပုံမှန်မရှူနိုင်တော့၊ အဆင့်ဆင့်အား ယူပြီးရှူရသည်။ နှလုံးအားမကောင်း၍ ကောင်းစွာအလုပ်မလုပ် နိုင်တော့ချေ။ ရင်ဘတ်မောက်တက်လာလိုက်၊ ကျသွားလိုက်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး၏နောက်ဆုံးလှုပ်ရှားမှု ကွက်ကွက်ကလေးကိုပြ နေသကဲ့သို့ရှိသည်။

ဤသို့သောအချိန်တွင် သေကာနီးဖြစ်သူ၏ သားသမီး ဆွေမျိုးများအနီးအနားမှာရှိနေခဲ့လျှင် ငိုသူကငိုနှင့်ကြသည်။

ဒုန္နိယက လားရာဂတိကောင်းစေရန် ကြေးစည်တီးပေး သူက တီးပေးကြသည်။ ကုသိုလ်စာရင်းဖတ်ပြသူက ဖတ်ပြကြ သည်။ ပရိတ်ရွတ်ဖတ်သူက ရွတ်ဖတ်ကြသည်။

ကျန်ရစ်သူတစ်စုက ဤသို့တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့ ပြုစုကြသော်လည်း ပေးရမည့်သူက အာရုံယူနိုင်သည်လည်း ရှိသည်၊ မယူနိုင်သည်လည်းရှိသည်။

ဤမြင်ကွင်းကိုထောက်၍ ရှေးလူကြီးသူမများက-

“သေကာနီးဘဝကူးကောင်းစေဖို့ မိဘများမှာ သား သမီးကောင်းနှင့် မိတ်ဆွေကောင်းရှိဖို့လိုသည်”

ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြပါသည်။

သေကာနီးကာလ သင့်တင့်သောနှလုံးသွင်းမှုရှိ၍ သေရာဇောကောင်းစေရန် ကောင်းသောကံ၊ ကမ္မနိမိတ်၊ ဂတိ နိမိတ်များထင်လာစေရန်တို့သည် သေရာဇောမျောနေသူအဖို့ အလွန်အရေးကြီးလှပါသည်။

ထိုသေငယ်ဇောမျောနေသောကာလသည် တစ်ဘဝ လုံးပြုလုပ်ထားသောကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတို့ကိုသာ နောက် ဆုံးအာရုံပြုပြီး လားရာဂတိသို့သွားရသောကာလဖြစ်ပါသည်။

သေကာနီးကာလဝယ် “ငြိမ်းကာနီးမီးအရှိန်ကြီး” ဆို သကဲ့သို့ စိတ်ဓာတ်အင်အားကြီးကြီးမားမားရှိတတ်ပါသည်။ ကုသိုလ်ကံဖြစ်စေ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်စေ ထင်လာသောအာရုံဇော ကို စွဲမိစွဲရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ညနေချမ်းအချိန်ဝယ် ကြီးမား သောတောင်ထွဋ်ကြီး၏ တောင်ရိပ်ကျသကဲ့သို့ အာရုံ စွဲကပ် တတ်ပါသည်။

သေကာနီးကာလဝယ် မည်မျှပင်ကုသိုလ်ပြုထားပါစေ အာသန္နကံဇောက အကုသိုလ်အာရုံစွဲက မကောင်းသောဘုံသို့ ရောက်ပါမည်။ သေကာနီးကာလဝယ် မည်မျှပင်အကုသိုလ်ကံ ပြုထားပါစေ၊ အာသန္နကံဇောက ကုသိုလ်အာရုံစွဲက ကောင်း သောသုဂတိဘုံများသို့ရောက်ရှိပါမည်။

ဤသည်မှာ လူ့ဘဝနောက်ဆုံးခွဲခွာရာ ကာလအခြေ အနေဖြစ်ပါသည်။

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ (ဓမ္မာစရိယ ဒီ-ဒေါ)

ဤသို့မကောင်းသော အကုသိုလ်အာရုံမဝင်ဘဲ သတိ
မမေ့ မတွေဝေစေဘဲ သေလိုလျှင် ဗုဒ္ဓက-

- ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလ၊ ကိုးပါးသီလ၊ ဆယ်ပါး
သီလတို့ကိုစောင့်ထိန်းရမည်
- အခါအားလျော်စွာ မရဏာနုဿတိကိုပွားများရ
မည်
- မေတ္တာတရားကိုလက်ကိုင်ထားပြီး မေတ္တာဘာဝနာ
ပွားများနေရမည်

ဤတရား(၃)ပါးကို ကျင့်သုံးဆောက်တည်နေလေ့ရှိ
သူသည် ဘဝကူးပြောင်းရာတွင် မတွေဝေဘဲသေရသည်-
ဟူ၍ ဟောကြားထားပါသည်။

သောရဗျာကိုကြောက်သူတွေ- မကြောက်သူတွေ

ဤသတ္တလောကကြီးတစ်ခုလုံးသည် မမြဲ၊ အကုန်ပင်
သေဆုံးကြရသည်မှာ ဓမ္မတာဖြစ်နေပါသည်။ ဤသည်ကို နေ့စဉ်
တွေ့ကြုံဆုံနေကြရပါသည်။

သေမင်းသည် တိုင်းပြည်ကိုအုပ်ချုပ်နေသောမင်းတစ်ပါးကဲ့သို့ သီးခြားအခြားနေရာမှာရှိနေသည်မဟုတ်ပါ။

- သကြားမှာ အချို့ဓာတ်ပါသလို
- သံပုရာသီးမှာ အချဉ်ဓာတ်ပါသလို

ပဋိသန္ဓေနေသောအချိန်မှစ၍ မမြဲသောအနိစ္စ အသေဓာတ်ကြီးက ပါလာနေပါသည်။ ရုပ်-နာမ်ခန္ဓာရလာလျှင် ရာဇဝတ်ဘေးပြေးမလွတ်သလို သေရမည့်ဘေးပြေးမလွတ်ကြပါ။

လူတို့သည်သေရမည်ကိုသိကြပါသည်။ သို့သော် သေရမည်ကိုလည်းကြောက်ကြပါသည်။

သုတ္တနိပါတ အဋ္ဌကဝဂ် ဂုဟဋ္ဌကသုတ်၌ ဘုရားရှင်က “လူတို့သည် ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကိုမစွန့်လွှတ်နိုင်ကြသောကြောင့် စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုကိုမရရှိကြချေ။ ဆင်းရဲကိုတွေ့ကြုံကြရသောအခါ ငါတို့သည် သေလျှင်ဘာဖြစ်မည်နည်း” ဟု ထိတ်လန့်မြည်တမ်းကြသည်။

စိတ်နှလုံးမသာယာသောသူတို့သည် တမလွန်ဘဝကို စွဲလမ်းတောင့်တ၏။ သူတို့သည် သေမင်းနှင့်ရင်ဆိုင်သောအခါ ဘဝတဏှာကြောင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြသည်။

အချို့သောသူများသည် မိမိနှစ်သက်မြတ်နိုးသောအရာများကိုစွန့်လွှတ်ရသောကြောင့် ရေခမ်းခြောက်သောမြစ်ချောင်းထဲရှိ ငါးများကဲ့သို့ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ကြရသည်။

ဤအချက်များကိုသတိပြု၍ အတ္တစွဲမရှိ၊ တမလွန်ဘဝ စွဲမရှိဘဲ ကျင့်ကြံနေထိုင်ရာ၏။

ပညာရှိသည် ကာမဂုဏ်တရားများကိုပယ်၍ ဤဘဝ ထိုဘဝများကိုမျှော်လင့်တပ်မက်ခြင်းမရှိပေ ”
ဟူ၍ဟောကြားထားခဲ့ပါသည်။

အင်္ဂုတ္တိုရ်-အဘယသုတ်၌ ဗုဒ္ဓထံသို့ ပုဏ္ဏားကြီးတစ်ယောက်သည်ရောက်ရှိလာပြီး သေဘေးနှင့်ပတ်သက်၍ လျှောက်ထားခဲ့ပါသည်။

“မြတ်စွာဘုရား. . . လူတိုင်းသည် သေရမည်ကိုသိကြပါသည်၊ သေရမည်ကိုလည်းကြောက်ကြပါသည်”
ဟုလျှောက်ထားသည်။

“ပုဏ္ဏားကြီး. . . သေဘေးကိုကြောက်သူလေးယောက် မကြောက်သူလေးယောက်ရှိပါသည်”
ဟု မိန့်ကြားပြီးအကျယ်ဟောပြောပြသည်။

၁။ ကာမဂုဏ်၊ ခွဲလမ်းပါ၊ သေမှာကြောက်မည်မှတ်

သားမယား၊ အိုးအိမ်၊ ရွှေငွေလယ်ယာစသည်များကို စွဲလမ်းအားကြီးသောသူသည် သေခါနီး၌ ထိုကာမဂုဏ်များနှင့် ခွဲခွာရတော့မည် ဟု ပူပန်ကြောင့်ကြပြီး သေရမည်ကိုကြောက်ပါသည်။

ယင်းသေရမှုကို “မဲ့သေ-သေသူ” ဟု ဆိုပါသည်။

၂။ ကာမဂုဏ်သာ၊ မစွဲလမ်းပါ၊ သေမှာမကြောက်မည်မှတ်

လောကီအာရုံကာမဂုဏ်တို့ဟူသည် မသေခင်ခဏ
ကလေးသုံးစွဲရသောအရာတွေ၊ သေလျှင်ထားခဲ့ရမည့် မမြဲသော
အရာတွေဖြစ်သည်။ ငါက မစွဲလည်း သူကစွဲမည်။

မီးကိုမလောင်ခင်ကတားဆိုသလို တရားနှင့်ဆင်ခြင်
ထား၍ ကာမဂုဏ်တို့ကိုအစွဲအလမ်းမကြီးသောသူသည် သေ
ကာနီးတွင်ကာမဂုဏ်တို့ကို မစွဲလမ်း၊ မပူပင်၊ မကြောင့်ကြ
တော့၍ သေရမှာကိုမကြောက်တော့ပေ။

ယင်းသေရမှုကို “ပြုံးသေ-သေသူ” ဟု ဆိုပါသည်။

၃။ မိမိကိုယ်သာ၊ စွဲလမ်းပါ၊ သေမှာကြောက်မည်မှတ်

သတ္တဝါတို့မည်သည် မိမိကိုယ်ကိုအလွန်ချစ်-အလွန်
စွဲလမ်းတတ်ကြသည်။ ဘဝနိကန္တိက ဘဝတဏှာအားကြီးကြ
သည်။ မိမိနှင့်တူသောချစ်သူမရှိ၊ ဤကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ကိုစွဲလမ်း
ချစ်၍ သာယာမက်မော၍နေသဖြင့် သေရတော့မည်ဆိုလျှင်
အပူကြီးပူ-အကြောက်ကြီးကြောက်ကြတော့သည်။

ယင်းသေရမှုကို “မဲ့သေ-သေသူ” ဟု ဆိုပါသည်။

၄။ မိမိကိုယ်သာ၊ မစွဲလမ်းပါ၊ သေမှာမကြောက်မည်မှတ်

မိမိကိုယ်ကိုမစွဲလမ်း၊ ဤကိုယ်သည်ငါမဟုတ်၊ နာမ်
ရုပ်မျှသာဖြစ်သည်။

လူမမာမှ ပယောဂစုန်းကိုခွာသလို နာမ်ရုပ်မှ ငါ၏
အတ္တဒိဋ္ဌိစွဲသက္ကာယဒိဋ္ဌိစွဲကို ဉာဏ်ဖြင့်ခွာထားသူသည် ငါ-ငါ
ဟူ၍အစွဲအလမ်းအားမကြီးတော့၊ နာမ်ရုပ်တွေဖြစ်ပျက်နေတာ
ဘဲ ဟုမြင်သည်၊ ထိုသူသည် သေရမှာကိုမကြောက်သူဖြစ်သည်။

ယင်းသေရမှုကို “ပြုံးသေ-သေသူ” ဟု ဆိုပါသည်။

၅။ အကုသိုလ်သာ၊ များလေပါ၊ သေမှာမကြောက်မည်မှတ်

သူ့အသတ်သက်ခြင်းစသော ဒုစရိုက်မှုများကို နေ့စဉ်
လိုလိုလုပ်နေသောသူသည် သေကာနီးတွင် မိမိပြုလုပ်မိခဲ့သော
အကုသိုလ်ဒုစရိုက်များကိုသတိရပြီး ငါသေလျှင် အပါယ်ကျ
တော့မည်ဟု တွေးတောစဉ်းစားမိပြီး စိုးရိမ်သောကများဖြစ်
ပေါ်လာသည်၊ ထိုသူသည် သေရမှာကိုကြောက်လန့်လေသည်။

ယင်းသေရမှုကို “မဲ့သေ-သေသူ” ဟု ဆိုပါသည်။

၆။ အကုသိုလ်သာ၊ မများပါ၊ သေမှာမကြောက်မည်မှတ်

အကုသိုလ်ရှောင်၊ ကုသိုလ်ဆောင်ပြီး သုစရိုက်ဆယ်
ပါးတရားကျင့်ခဲ့သူ၊ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာ
ရှိနေသူတို့သည် မိမိတို့သေဆုံးလျှင် ကောင်းရာမှန်ရာကို သေ

ချာစွာရောက်မည် ဟု ယုံကြည်ထားကြသဖြင့် သေရမည်ကို မကြောက်ကြပါ။

ယင်းသေရမှုကို “ပြုံးသေ-သေသူ” ဟု ဆိုပါသည်။

၇။ တရားကိုသာ၊ ယုံမှားပါ၊ သေမှာကြောက်မည်မှတ်

-ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အကျိုးဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား

-သစ္စာလေးပါး မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား

-နိဗ္ဗာန်ဆိုတာရော တကယ်ဟုတ်ရဲ့လား

စသည်ဖြင့် ယုံမှားသံသယများရှိနေပြီး မည်သည့်ဒါနသီလမျှ မပြုဘဲနေသည်၊ ထိုသူသည် သေကာနီးကာလဝယ် မကောင်းသော အာရုံနိမိတ်များထင်လာ၍ ပူပန်ကြောင့်ကြမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာရသည်၊ ထိုသူသည် သေရမည်ကို ကြောက်လာသည်။

ယင်းသေရမှုကို “မဲ့သေ-သေသူ” ဟု ဆိုပါသည်။

၈။ တရားကိုသာ၊ မယုံမှားပါ၊ သေမှာမကြောက်မည်မှတ်

ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အကျိုးကိုသိသည်၊ ဒါန၊ သီလ ဘာဝနာတရားတို့၌ ယုံမှားမှုမရှိ၊ ကောင်းစွာကျင့်သုံးနေထိုင်သူသည် သေရမည်ကိုမကြောက်ပါ။

ယင်းသေရမှုကို “ပြုံးသေ-သေသူ” ဟု ဆိုပါသည်။

သေရမ္မာကိုကြောက်နေပါသလား

^{bb}သဗ္ဗဘာယန္တိ မစ္ဆုနော^{aa}

“သတ္တဝါမှန်သမျှ သေရမ္မာကို ကြောက်ကြသည်မှာ သဘာဝနိယာမတရားလိုဖြစ်နေပါသည်”

သို့သော် ကြောက်သောသူတို့တွင် ဘုရားရဟန္တာတို့ သည် ဤဘဝ၊ ဤခန္ဓာကိုယ်တပ်မက်မှု၊ စွဲလမ်းမှုတဏှာမရှိ တော့၍ သေရမ္မာကိုမကြောက်ကြတော့ပါ။

ပုထုဇဉ်သာမန်လူတို့သည်ကား-

-မိမိ၏ဘဝခန္ဓာကိုလည်းစွဲလမ်းသည်။

-ဇနီး၊ ခင်ပွန်း၊ သားသမီး၊ မြေး၊ မြစ်၊ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများကိုလည်းတွယ်တာသည်။

-အိုးအိမ်၊ ရွှေ၊ ငွေစသောပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကိုလည်း တပ်မက်နေသည်။

-မိမိသေဆုံးကာနီးအချိန်တွင် ထိုအရာများကိုခွဲခွာရတော့မည်ဟု တွေးမိကာ ဘဝတဏှာကစွဲလမ်း၍ သေရမ္မာကိုအလွန်ကြောက်ကြသည်။

သေရမ္မာကိုကြောက်တတ်သော ပုထုဇဉ်လူသာမန်တို့အား ပုထုဇဉ်ဖြစ်သော်လည်း သတ္တိရှိရှိ ကြည်ကြည်လင်လင် သေနိုင်ရန် ဤနေရာ၌ ဘုရားလောင်းသုတသောမမင်း၏ စိတ်

ထားနှင့်အဖြေကို ပြောကြားလိုပါသည်။ ထိုထုံးကိုနှလုံးမူနိုင်ရန် တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

လူသားစား ပေါရိသားသည် (၁၀၀)ပါးသောမင်းတို့ ကိုဖယ်၍ ယာဇ်ပူဇော်ရန်စီမံသည်။ အခြားသူတို့ကသတ်မည် ပြုစဉ် ကြောက်ရွံ့ကြသော်လည်း သုတသောမမင်းကား ကြောက်ရွံ့ခြင်းလုံးဝမရှိ၊ ပကတိကြည်လင်သောမျက်နှာရှိ သည်။

သို့အတွက် ပေါရိသား၊ သုတသောမမင်းကို ဘာ ကြောင့်သေရမှာကိုမကြောက်သလဲ ဟုမေးသည်။

“ပေါရိသား . . . ငါသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို များစွာပြုခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ မိဘတို့ကိုလည်းလုပ်ကျွေးခဲ့ပြီးပြီ၊ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟတို့အား ပြုသင့်သည့်ဝတ်တို့ကိုလည်း ပြုပြီး ပြီ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာများစွာတို့ကိုလည်း ရဟန်းသူတော်စဉ်တို့အား လှူဒါန်းပေးကမ်းခဲ့ပြီးပြီ၊ ဤကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကိုပြုခြင်းဖြင့် တမလွန်ဘဝသို့သွားရာ သံသရာခရီးလမ်းကိုရှင်းလင်းသုတ် သင်ပြီးဖြစ်သည်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် ငါသည် သေရမည်ကိုမကြောက်ပါ ”

ဟု အဖြေပေးခဲ့သည်။

သို့အတွက် မိမိတို့သည် မိမိတို့ဘဝတွင် ဒါန၊ သီလ မည်မျှပြုထားပြီးပြီလဲ၊ မပြုလုပ်ရသေးလျှင် ပြုလုပ်ရန်လိုအပ် နေကြောင်း သတိရကြဖို့လိုအပ်ပါသည်။

လူတစ်ယောက်သည် သေပြီးနောက် သုဂတိဘဝ(လူ
ဘဝ၊ နတ်ဘဝ)သို့ရောက်ရန် ကုသိုလ်စိတ်အစဉ်ဖြစ်ရန် အာ
သန္နကံဇောစောရန်လိုအပ်ပါသည်။

နေတ္တိပါဠိတော်ပသန္နစိတ္တသုတ်တွင်-

“ကံ-ကံ၏အကျိုးကိုယုံကြည်၍ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ
ရတနာသုံးပါးတို့၏ဂုဏ်ကိုဆင်ခြင်ပွားများအောက်မေ့လျက်
သေလျှင် သုဂတိဘဝသို့ရောက်နိုင်သည်”

ဟူ၍ ဟောထားသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။

ဘဝ၏နှလုံးသွင်းမှုများဆန်းစစ်ကြည့်ပါ

ဤလောကဝယ် လူဟူ၍ဖြစ်လာပြီးနောက် အရွယ်
ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း စား၊ ဝတ်၊ နေ၊ ရေး
တို့အတွက် အလုပ်များကိုတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု မုချလုပ်ကြရ
တော့သည်။

ထိုသို့အလုပ်လုပ်ရခြင်းအတွက် လူတွင်နှလုံးသွင်းခြင်း
ဟူသည်များသည်လည်း မလွဲမသွေပါလာရပါတော့သည်။ နှလုံး
သွင်းမှုတွင်-

-ယောနိသောမနသိကာရ-ကောင်းသောနှလုံးသွင်းမှု

-အယောနိသောမနသိကာရ-မကောင်းသောနှလုံး

သွင်းမှု

ဟူ၍ရှိသည်။

ထိုနှလုံးသွင်းမှုသည် မိမိလုပ်သောအလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကောင်းသောနှလုံးသွင်းမှုလည်းရှိသည်၊ မကောင်းသောနှလုံးသွင်းမှုလည်းရှိလာရပါသည်။

ကောင်းသောနှလုံးသွင်းမှုဟူသည် မိမိ၏ဘဝကို လောကအတွက်အသုံးချခြင်းဖြစ်သည်။

မကောင်းသောနှလုံးသွင်းမှုဟူသည် မိမိဘဝအတွက် လောကကို အသုံးချခြင်းဖြစ်သည်။

မိမိဘဝအတွက် လောကကိုအသုံးချရန်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်လုပ်ဆောင်သောသူများသည် လုပ်သောလုပ်ငန်းတိုင်းတွင် “ငါအတွက်” ဟူသောနှလုံးသွင်းမှုသည် အမြဲတမ်းပါလွှမ်းမိုးနေတတ်ပါသည်။

ငါ့အတွက်ဟူသော ခံယူချက်လွှမ်းမိုးထားပြီးဆောင်ရွက်လာသူသည် လောကအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် လေးစားတန်ဖိုးထားသောစိတ်ဓာတ်များမရှိတော့ပါ။ ငါ့အတွက်ရမည်ဆိုလျှင် ဘနဖူးမှာပင်သိုက်တူးမည့်လူစားမျိုးဖြစ် သွားရပါသည်။ သူ့အတွက် အကျိုးရှိမည်ဆိုလျှင် ဘာမဆိုလုပ်ရဲလာ၍ ဟရား

သည်၊ မတရားသည်ကိုမကြည့်တော့၊ သူကြည့်သည်ကား သူ၏ ဘဝအတွက် သူရည်မှန်းထားသောရည်မှန်း ချက်များပြည့်စုံရေး တို့ပင်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထိုရည်မှန်းချက်သာပြည့်စုံမည်ဆိုလျှင် လောကပါလ ခေါ်လောကကိုစောင့်ရှောက်တတ်သော ရှက်-ကြောက်တရား များကိုဖျက်ဆီးပြီးလုပ်တော့မည်ဖြစ်သည့်အတွက် လောက ဟူသောပတ်ဝန်းကျင်သည် ပျက်စီးညစ်နွမ်းသွားရပါတော့မည်။

နှလုံးသွင်းမှုကောင်းမှုသည် လောကကိုစောင့်ရှောက် ရာရောက်၍ မိမိလည်းအကျိုးရှိ၊ ပတ်ဝန်းကျင်လောကကိုလည်း အကျိုးရှိစေသောနည်းဖြစ်ပါသည်။

လောကလူသားတို့သည် အလုပ်လုပ်ရာတွင် ထားရှိရ မည့်သဘောထား(၃)ရပ်ကို ဗုဒ္ဓက လမ်းညွှန်ဟောထားပါသည်-

ပထမသဘောထားမှာ အတ္တာဓိပတိဖြစ်ပါသည်။ ဤ သည်မှာ မိမိ၏ဂုဏ်သိက္ခာများကို မိမိကလေးစားရန်ဖြစ်သည်။ တစ်သက်လုံးဖုံးသမျှ-ကုံးမှပေါ်အဖြစ်မျိုးမရောက်စေရန် မိမိ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာသော ဂုဏ် သိက္ခာ၊ အကျင့်စာရိတ္တများ မိမိ၏မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ဂုဏ်သိက္ခာများ ကိုလေးစားသောသဘောဖြင့် လုပ်ငန်းများကိုလုပ်ဆောင်ခြင်းမျိုး ကို အတ္တာဓိပတိသဘောထား ဟုခေါ်ပါသည်။

ဒုတိယသဘောများမှာ လောကာဓိပတိဖြစ်ပါသည်။
ဤသည်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်လောကကို လေးစားမြတ်နိုးရခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ မိမိ၏ပတ်ဝန်းကျင်လောကတွင် အစဉ်အတိုင်း
မိမိ၏မိသားစု၊ မိမိ၏ရပ်ရွာ၊ မိမိ၏မြို့နယ်၊ မိမိ၏နိုင်ငံနှင့် ယခု
ခေတ်ဆိုက ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံး လူသားအားလုံးပါဝင်ပါသည်။

မိမိသည် လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်နေ
သည်။ တစ်ဦးချင်းကောင်းပါမှ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံးကောင်းပါ
မည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းပါမှ မိမိလည်းချမ်းသာစွာနေရပါ
မည်။

လောကဥပမာတွင် မော်တော်ကားတစ်စီးချောမွေ့
ကောင်းမွန်စွာမောင်းနှင်နိုင်ရေးအတွက် ကားထဲတွင်ပါဝင်သော
ခွေးသားစိပ်ကလေးတစ်ခုကအစ သူ့နေရာနှင့်သူ ကောင်းမွန်နေ
ပါမှ သွားနိုင်သလို လူ့လောကတွင် လူအသီးသီး နှလုံးသွင်း
ကောင်းစွာနှင့်လောကအကျိုး၊ ပတ်ဝန်းကျင် အကျိုးကောင်းစွာ
သည်ပိုးဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ကြပါမှ မိမိလည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်း
ကျင်လည်းကောင်းပါမည်။

ဤသည်ကို လောကာဓိပတိ ဟုဆိုပါသည်။

တတိယသဘောထားမှာ ဓမ္မာဓိပတိဖြစ်ပါသည်။

ဤဓမ္မအရာ၌ အလွန်ကျယ်ပြန့်လှပါသည်။ သံသရာ
လည်မှု၊ သံသရာမှထွက်မြောက်မှုဟူသော လောကီ၊ လောကု
တ္တရာနှင့်ပတ်သက်နေပါသည်။

တစ်ဦးချင်းလည်းပတ်သက်သလို ပတ်ဝန်းကျင်လောက
ဘစ်ခုလုံးနှင့်ပတ်သက်နေပါသည်။

ဤလောက၌ ပစ္စက္ခဘဝငြိမ်းချမ်းသာယာရေးအတွက်
ဆိုင်ဆိုင်ရာသတ်မှတ်ထားသောယဉ်ကျေးမှုများ၊ ဓလေ့ထုံးစံများ၊
စည်းမျဉ်းဥပဒေများနှင့်လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကို စိတ်ရင်း
စေတနာမှန်ကောင်းသော ယောနိသောမနသိကာရမှန်ဖြင့်
လေးစားဆောင်ရွက်ရပါမည်။

တမလွန်ငြိမ်းချမ်းသာယာရေးအတွက် သတ်မှတ်ထား
သောကိုယ်ကျင့်သီလသိက္ခာများ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ၊ တရား
ဓမ္မကျင့်စဉ်များကိုလည်း လေးစားလိုက်နာကျင့်ဆောင်ရပါသည်။

အနက်အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့် “ဓမ္မ”ဟူသည် ကောင်းသော
သဘောဆောင်ပါသည်။ သို့သော် မိမိတို့၏အယူအဆအရ
ကောင်းသည်ဟု သတ်မှတ်ထားရုံမျှဖြင့် ဓမ္မမဟုတ်ပါ။

ဤ၌ ဓမ္မဟူသည် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့ကို ခေါင်းပါး
သည်ထက် ခေါင်းပါးအောင် တစ်နည်း-ကင်းသည်ထက်ကင်း
အောင်ပြုလုပ်နိုင်ပါမှ စစ်မှန်သောဓမ္မ မည်ပါသည်။

ဓမ္မာဓိပတိအရ တရားကိုလေးစားခြင်းဆိုသည်မှာ
လုပ်ငန်းများကိုလုပ်ရာ၌ မိမိ၏တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့ကို ခေါင်း
ပါးအောင်(ဝါ)အတ္တကင်းအောင်ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အတ္တဟူသည် တဏှာဖြင့်စွဲလမ်းသောအတ္တ၊ မာနဖြင့် စွဲလမ်းသောအတ္တ၊ ဒိဋ္ဌိဖြင့်စွဲလမ်းသောအတ္တတို့ ရှိကြလေရာ အတ္တကင်းလျှင် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့ကင်းပါသည်။

အတ္တခေါင်းပါးအောင် ကင်းအောင်လုပ်ခြင်းသည် ဓမ္မာ ဓိပတိကို လေးစားစွာလုပ်ခြင်းမည်ပါသည်။

မိမိ၏ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက် လုပ်ငန်းများကိုလုပ် ရာတွင် ဓမ္မာဓိပတိသဘောပါဝင်မှုရှိ-မရှိကို သေကာနီးကာလ၌ ထင်ရှားစွာတွေ့ကြရပါလိမ့်မည်။

လူတစ်ယောက်တွင် သေကာနီးကာလ၌ မိမိပြုလုပ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သောကံ-ကမ္မနိမိတ်-ဂတိနိမိတ်တို့တွင် တစ်ပါးပါး သည် မလွဲမသွေထင်ရပါမည်။

ကံသည် ဓမ္မနိယာမတရားအရ မိမိပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသော တူသောအကျိုးကိုပေးပါမည်။ ကံကိုလိမ်ညာ၍မရပါ။ မိမိအနေ ဖြင့် မိမိပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်များကို ပုထုဇဉ်တို့၏သဘာဝ အရ အမှန်ချည်းအကောင်းချည်း ဟု ထင်ထားတတ်ကြပါသည်။ မိမိထင်ရာမှန်-မမှန်ကို သေကာနီးကာလတွင် သူ့သဘော သူ ဆောင်ကာ ကံ-ကမ္မနိမိတ်-ဂတိနိမိတ်တို့က တူသောအကျိုးကို မလွဲမသွေပေးကြမည်သာဖြစ်ပါသည်။

ဝရမ်းပြေးလူဆိုးရာဇဝတ်သားသည် ရာဇဝတ်ဘေးမှ

ပြေးလွတ်လျှင် လွတ်ပေဦးမည်၊ အကုသိုလ်ကံကိုပြုလုပ်ခဲ့ပါက ပယ်ဉာဏ်ဖြင့်မပယ်သတ်နိုင်သေးသမျှ (၃၁)ဘုံတွင် ဘယ် နေရာပြေးပြေး ယင်းအကုသိုလ်ကံ၏ပြစ်ဒဏ်မှမလွတ်နိုင်ကြပါ။ ပုထုဇဉ်သာဆိုလျှင် အပါယ်လေးပါးတို့ပင် ချက်ချင်းကျသွားနိုင် ပါသည်။

“ဗြဟ္မာပြည်မှာ တဝင်းဝင်း၊ ဝက်စားကျင်းမှာ တရှုပ်ရှုပ်” ဆိုသည်မှာ ယနေ့နတ်ပြည်-ဗြဟ္မာရောက်နေပေမယ့် အကုသိုလ် ကံရှိနေပါက တစ်ချိန်ချိန် အပါယ်လေးဘုံသို့ ပြန်ရောက်ရမည် ကိုဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးနောက် ဘဝမရှိလျှင်သော်မှ ဘုရားရှင်ဝိပါက်ခံရသလို ရှင်မောဂ္ဂလာန်ခိုးသားရိုက်ခံရသလို ဝဋ်ကြွေးကိုပေးဆပ်ခံသွားရဦးပါမည်။

ထို့ကြောင့် လောကလူသားသည် မည်သည့်လုပ်ငန်းကို လုပ်လုပ် ယောနိသောမနသိကာရဖြင့် အကုသိုလ်လုပ်ငန်းများ မလုပ်မိအောင်၊ အတ္တစိတ်နည်းပါးအောင်၊ လောကကို မိမိ အတွက်အသုံးမချဘဲ မိမိကသာလောကကိုအကျိုးပြုသူဖြစ် အောင် ကြိုးစားကြရပါမည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် သေမင်းခေါ်ရာကြောက်စရာမလိုဘဲ အေးချမ်းစွာလိုက်ပြီး အေးချမ်းစွာခံစားနိုင်ပါသည်။

ဘုရားရဟန္တာတို့လမ်းညွှန်ခဲ့သော သေကာနီးနှလုံးသွင်းမှု

ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတစ်ဦး သွေးဆုတ်လာ၍သေတော့မည်
ဟု သိလာလျှင် ဆွေမျိုးသားချင်းများလည်း ငိုရန်မလို၊ မိတ်
ဆွေကောင်းသဖွယ် ကျင့်ပေးရပါမည်။ သေရအံ့ဆဲဆဲလူကို-
-ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေပြောပြရမည်

-ပရိတ်တရား၊ ဝိပဿနာတရားများကိုနာစေရမည်
-ဘဝလမ်းကူးကောင်းရန် သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးများ
ဖြတ်ခိုင်းရမည်

သားသမီး၊ ဆွေမျိုးများ ဝိုင်းလာငိုကြသဖြင့် ထိုငိုသံ
ကြားပြီး အိမ်သူအိမ်သားများအပေါ်ငဲ့ကွက်မှုဝင်လာသော် ထို
ငဲ့ကွက်မှုတန်းလန်းနှင့်သေခဲ့သော် အပါယ်သို့ရောက်ချေမည်။

သေကာနီး မိတ်ဆွေကောင်းလုပ်မပေးလျှင် မကောင်း
သောအာရုံများစွဲလမ်းလာပါက ကောင်းရာဘုံသို့ရောက်ရန်
မလွယ်တော့ပါ။ သေကာနီးပုဂ္ဂိုလ်၏ရောဂါဝေဒနာဖိစီးမှုသည်
လေညှာသို့ပစ်သောမီးရှူးကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ကိုလောင်တတ်ပါသည်။
ထိုအတွက် ကျန်သူများက သတိထားရပါမည်။

ဗုဒ္ဓက သေကာနီးနှလုံးသွင်းမှုနှင့်ပတ်သက်၍ နှလုံး
သွင်းတတ်ရန် ဟောကြားထားရာ၌ အင်္ဂုတ္တိုရ် ဒုတိယပဏ္ဏာပက
ယမကဝဂ်-ပထမ မရဏနုဿတိသုတ်၌-

“ကွေးသောလက်မဆန့်မီ-ဆန့်သောလက်မကွေးမီ
သေခြင်းတရားရောက်တတ်သည်၊ ရဟန်းတို့. . . သေခြင်း
တရားကို ဘယ်လိုနှလုံးသွင်းပါသလဲ ဟု မေးသည်။

ပထမရဟန်းတစ်ပါးက -တစ်ရက်(၂၄)နာရီအတွင်း
သေနိုင်သည် ဟု ဆင်ခြင်သည်။

ဒုတိယရဟန်းတစ်ပါးက -နေ့အတွင်းသေနိုင်သည် ဟု
ဆင်ခြင်သည်။

တတိယရဟန်းတစ်ပါးက-နေ့၏တစ်ဝက်အတွင်း သေနိုင်
သည် ဟု ဆင်ခြင်သည်။

စတုတ္ထရဟန်းတစ်ပါးက -ဆွမ်းတစ်ကြိမ်စားအတွင်း
သေနိုင်သည် ဟု ဆင်ခြင်သည်။

ပဉ္စမရဟန်းတစ်ပါးက -ဆွမ်း ၄-၅ လုပ်အတွင်း
သေနိုင်သည် ဟု ဆင်ခြင်သည်။

ဆဋ္ဌမရဟန်းတစ်ပါးက -ဆွမ်းတစ်လုပ်စာအတွင်း
သေနိုင်သည် ဟု ဆင်ခြင်သည်။

သတ္တမရဟန်းတစ်ပါးက -ဆွမ်းတစ်လုပ်တစ်ဝက်အတွင်း
သေနိုင်သည် ဟု ဆင်ခြင်သည်။

အဋ္ဌမရဟန်းတစ်ပါးက -ထွက်သက်-ဝင်သက်အတွင်း
သေနိုင်သည် ဟု ဆင်ခြင်သည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ပထမ မှ သတ္တမအထိ ရဟန်းများကိုကဲ့ရဲ့ပြီး အဋ္ဌမရဟန်းကို မမေ့မလျော့သူ ဟူ၍ ချီးမွမ်းတော်မူသည်။

တစ်ဖန် ရောဂါဝေဒနာပြင်းထန်စွာနှိပ်စက်ခံနေရပြီး သေကာနီးဖြစ်သော ဒီဃာဝုဉ္ဇပါသကာနှင့်ပတ်သက်၍ သေခြင်းနှလုံးသွင်းရန် မဟာဝဂ္ဂသံယုတ် ဒီဃာဝုဉ္ဇပါသကာသုတ်၌

“ဒီဃာဝု. . . ဤသို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် ဘုရားရှင်၌ မတုန်မလှုပ်ကြည်ညိုခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသူဖြစ်သော တရားတော်၌ မတုန်မလှုပ်ကြည်ညိုသူဖြစ်လော့၊ သံဃာတော်၌ မတုန်မလှုပ်ကြည်ညိုသူဖြစ်လော့ အရိယာတို့နှစ်သက်အပ်သောသီလနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်လော့”

“ဤသို့လျှင် ကျင့်ရပါမည်” ဟု ဟောကြားသည်။

“မြတ်စွာဘုရား. . . အရှင်ဘုရားဟောကြားသော သောတာပန်အင်္ဂါလေးပါးတို့သည် တပည့်တော်၌တည်ပါသည်၊ တရားတို့၌လည်း ထင်မြင်ပါ၏”

“ဒီဃာဝု. . . သင် သောတာပန်အင်္ဂါ (၄)ပါးတည်ရှိလျှင် ဝိဇ္ဇာမဂ်ဉာဏ်လျှင်အဖို့ရှိသော-

- အလုံးစုံသောသင်္ခါရတရားတို့၌မမြဲ ဟု အဖန်ဖန်ရှုပါ
- မမြဲသောသင်္ခါရတရားတို့၌ ဆင်းရဲဟု အမှတ်ရှိပါ

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ (မမ္မာစရိယ ဘီ-ဒေါ)

-ဆင်းရဲသောသင်္ခါရတရားတို့၌ အစိုးမရဟု အမှတ်ပြု
ပါ

-ထိုတရားများကိုပယ်စွန့်အံ့၊ စွဲမက်မှုကင်းဝေးအံ့၊ ချုပ်
ငြိမ်းစေအံ့ ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နေပါလော”

“မြတ်စွာဘုရား. . . ထိုတရားတို့သည် တပည့်တော်မှာ
ရှိပါ၏။ အထူးသဖြင့် ပူပန်မိသည်မှာ တပည့်တော် ကွယ်လွန်
သော် ဖခင်ဇောတိကသူဌေးဆင်းရဲခြင်းရောက်မည်ကို စိုးရိမ်နေ
ပါသည်ဘုရား”

ထိုအခါ ဖခင် ဇောတိကသူဌေးက-

“ချစ်သား ဒီဃာဝု. . . သင်သည် ငါ့အတွက် မစိုးရိမ်
လင့်၊ ဤသို့နှလုံးမသွင်းလင့်၊ ဘုရားရှင်ဟောကြားအပ်သော
တရားကိုသာ နှလုံးသွင်းပါ ”

ဟု ပြောကြားသည်။

ထို့နောက် ဒီဃာဝုသည် မကြာခင်ကွယ်လွန်၍ ဗြဟ္မာ့
ဘုံသို့ရောက်ရလေသည်။ ထိုဘုံမှအနာဂါမ်ဖြစ်ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်
ပြုပေမည်။

မဟာနာမ်ဥပါသကာသည် ပြင်းထန်စွာဝေဒနာခံစား
နေရသော သေကာနီးဆဲဆဲ ဥပါသကာတစ်ဦးကို မည်ကဲ့သို့
အားပေးစကားပြောကြားရပါမည်နည်း ဟု ဘုရားရှင်ကို
လျှောက်ထားသည်။

ဘုရားရှင်က (မဟာဝဂ္ဂသံယုတ် ဂီလာနသုတ်)၌ အောက်ပါသံယောဇဉ်ဖြတ်နည်းအဆင့်ဆင့်ကို ဟောကြားပေးခဲ့ပါသည်-

“မဟာနာမ် ပညာရှိဥပါသကာအား သက်သာရာရစေရန် လေးပါးသောတရားတို့ဖြင့် နှစ်သိမ့်ပေးပါ ”

“အသင်သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၌ကြည်ညိုခြင်းရှိ၏၊ အရိယာတို့နှစ်သက်အပ်သောသီလရှိ၏၊ ဤသို့နှစ်သိမ့်ပေးပါ”

“အသင်သည် မိဘနှစ်ပါးတို့အပေါ်၌ငဲ့ကွက်မှုရှိသေးသည် ဟု ဖြေခဲ့သော်. . .

“အသင်သည် သေခြင်းသဘောရှိသူဖြစ်သည်၊ မိဘတို့အပေါ်ငဲ့ကွက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ၊ သေရမည်သာဖြစ်သည်၊ ထို့ကြောင့် မိဘတို့အပေါ်၌ငဲ့ကွက်ခြင်းကို စွန့်ပယ်ပါလော့ ဟု တိုက်တွန်းပါ ”

“ကျွန်ုပ်သည် မိဘတို့အပေါ်၌ငဲ့ကွက်ခြင်းကိုပယ်အပ်ပြီး ဟုဆိုသော်. . .

“အသင်သည် သားမယားတို့အပေါ်၌ငဲ့ကွက်ခြင်းရှိသေးသလော ဟု မေးပါ ”

“ရိပါသေးသည် ဟုဖြေသော် သားမယားတို့အပေါ်၌
ငဲ့ကွက်ခြင်းကို စွန့်ပယ်ရန်တိုက်တွန်းပါ ”

“ကျွန်ုပ်သည် သားမယားအပေါ်၌ငဲ့ကွက်ခြင်းကိုစွန့်
ပြီးပြီဆိုသော်. . .

“အသင့်အား လူ၌ဖြစ်သောကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌
ငဲ့ကွက်ခြင်း ရိပါသေးသလော ဟု မေးပါ ”

“ရိသေးသည်” ဟုဖြေသော်-

“နတ်၌ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်တို့သည်လူ့ပြည်၌ဖြစ်သော
ကာမဂုဏ်တို့ထက် သာလွန်မွန်မြတ်ပါ၏။ သင်သည် လူ့ပြည်
ကာမဂုဏ်ကိုပယ်စွန့်ပြီး စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့၌ စိတ်ကိုသက်ဝင်
စေပါလော -ဟုတိုက်တွန်းပါ ”

“ကျွန်ုပ်သည် လူ့ပြည်ရှိကာမဂုဏ်တို့ကိုပယ်စွန့်ပြီး စတု
မဟာရာဇ်နတ်တို့၌သက်ဝင်အပ်ပါပြီ” ဟုဆိုသော်. .

တာဝတိံသာနတ်တို့သည် စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့ထက်
သာလွန်မွန်မြတ်ကုန်၏။ အသင်သည် စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့၏
စိတ်ကိုပယ်စွန့်ပြီး တာဝတိံသာနတ်တို့၏စိတ်ကို သက်ဝင်ပါ
လော-ဟု တိုက်တွန်းပါ”

“ဤနည်းဖြင့် ယာမာ၊ တုသိတာ၊ နိမ္မာနရတိပရနိမ္မိတ
ဝသာဝတ္ထိနတ်ပြည်တို့ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် သက်ဝင်ဖို့
တိုက်တွန်းသွားပါ ”

“ကျွန်ုပ်သည် ပရနိမ္မိတဝသာဝတ္ထိမှ စိတ်ကိုပယ်စွန့်ပြီး ဗြဟ္မာလောက၌ စိတ်ကိုထားအပ်ပြီး ဟု ဆိုခဲ့သော်”

“ဗြဟ္မာလောကသည် မတည်မြဲသောသက္ကာယ၌ အကျုံးဝင်သောတရားဖြစ်သည်။ အသင်သည် ဗြဟ္မာလောကမှစိတ်ကို ပယ်စွန့်ပြီး သက္ကာယချုပ်ရာနိဗ္ဗာန်၌ စိတ်ကိုရှေ့ရှုဆောင်ပါလေဟုတိုက်တွန်းပါ”

“ကျွန်ုပ်သည် မတည်မြဲသောဗြဟ္မာလောကမှစိတ်ကို ပယ်စွန့်ပြီး သက္ကာယချုပ်ရာနိဗ္ဗာန်သို့ စိတ်ကိုရှေ့ရှုဆောင်အပ်ပါပြီ-ဟုဆိုခဲ့သော်”

“ဤသို့လွတ်မြောက်သောစိတ်ရှိသောဥပါသကာ၏ လွတ်မြောက်မှုကို နှစ်ပေါင်းတစ်ရာပတ်လုံး လွတ်မြောက်သော သောစိတ်ရှိသောရဟန်း၏ လွတ်မြောက်မှုနှင့်တစ်စုံတစ်ရာ ခြားနားမှုမရှိတော့ပါ”

ဟူ၍ ဗုဒ္ဓက သေကာနီးပုဂ္ဂိုလ်များစိတ်ထားတတ်အောင် လမ်းညွှန်ဟောကြားထားခဲ့သေးပါသည်။

ရှင်သာရိပုတ္တရာပေးသော သေနည်းနှလုံးသွင်းမှု

ဘုရားရှင်၏ ဇေတဝန်ကျောင်းဒါယကာအနာထပိဏ် သူဌေးကြီး သေကာနီးရောဂါအသည်းအသန်ခံစားနေချိန်တွင် ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏တရားကို နာယူလိုသည်ဆို၍ ပင့်ခိုင်းသော ကြောင့် ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရှင်အာနန္ဒာနှင့်အတူ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးထံကြွသွားခဲ့သည်။

ထို့နောက် အောက်ပါ သေကာနီးနှလုံးသွင်းမှုကို လမ်းညွှန်ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

“သူဌေးကြီး . . . မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့၌ မက်မောမှု၊ တက်ကြွမှု၊ အမြင်မှားမှုတို့ဖြင့် ငါမစွဲလမ်းလိုတော့ပါ။ ငါ့အား ထိုအရာတို့ကိုမှီ၍ သိမှုတို့သည်လည်း မဖြစ်တော့ပါ ဟု ကျင့်ပါ ”

“အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိအာရုံတို့ကိုမက်မောမှု၊ တက်ကြွမှု၊ အမြင်မှားမှုတို့ဖြင့် ငါမစွဲလမ်းလိုတော့ပါ။ ထိုအရာတို့ကိုမှီ၍ သိမှုတို့သည်လည်း မဖြစ်တော့ပါ ဟု ကျင့်ပါ ”

“အမြင်၊ နား၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့၌အသိကို မက်မောမှု၊ တက်ကြွမှု၊ အမြင်မှားမှုတို့ဖြင့် ငါမစွဲလမ်းလိုတော့ပါ။ ထိုအရာ

တို့ကိုမှီ၍ သိမှုတို့သည်လည်း မဖြစ်တော့ပါ ဟု ကျင့်ပါ ”

“မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်၊ အတွေ့ကြောင့် ဖြစ်သော ခံစားမှုကိုမက်မောမှု၊ တက်ကြွမှု၊ အမြင်မှားမှုတို့ဖြင့် ငါမစွဲလမ်းလိုတော့ပါ။ ငါ့အား ထိုအရာတို့ကိုမှီ၍ သိမှုတို့သည် လည်း မဖြစ်တော့ပါ ဟု ကျင့်ပါ ”

“ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ မီး၊ အာကာသဓာတ်တို့၌ အသိဉာဏ် ကိုမက်မောမှု၊ တက်ကြွမှု၊ အမြင်မှားမှုတို့ဖြင့် ငါမစွဲလမ်းလို တော့ပါ။ ငါ့အား ထိုအရာတို့ကိုမှီ၍ သိမှုတို့သည်လည်း မဖြစ်တော့ပါ ဟု ကျင့်ပါ ”

“ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်၊ အစုတို့ကို မက်မောမှု၊ တက်ကြွမှု၊ အမြင်မှားမှုတို့ဖြင့် ငါမစွဲလမ်းလိုတော့ပါ။ ငါ့အား ထိုအရာတို့ကိုမှီ၍ သိမှုတို့သည်လည်း မဖြစ်တော့ပါ ဟု ကျင့်ပါ ”

“အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန်၊ ဝိညာဏဉ္စာယတန ဈာန်၊ အာကိဉ္စညာယတနာဈာန်၊ နေဝသညာနာသညာယတ နဈာန်တို့၌မက်မောမှု၊ တက်ကြွမှု၊ အမြင်မှားမှုတို့ဖြင့် ငါမစွဲ လမ်းလိုတော့ပါ။ ငါ့အား ထိုအရာတို့ကိုမှီ၍ သိမှုတို့သည် လည်း မဖြစ်တော့ပါ ဟု ကျင့်ပါ ”

“ဤလောကကိုလည်းကောင်း၊ တမလွန်လောကကို လည်းကောင်း၊ မက်မောမှု၊ တက်ကြွမှု၊ အမြင်မှားမှုတို့ဖြင့်

ငါမစွဲလမ်းလိုတော့ပါ။ ငါ့အား ထိုအရာတို့ကိုမှီ၍ သိမှုတို့သည် လည်း မဖြစ်တော့ပါ ဟု ကျင့်ပါ ”

“အကြင်ဝတ္ထုပစ္စည်းကို ငါမြင်အပ်သည်၊ ကြားအပ်သည်၊ တွေ့အပ်သည်၊ သိအပ်သည်၊ ရောက်အပ်သည်၊ ရှာမှီးအပ်သည်၊ ထပ်ခါထပ်ခါရှာမှီးအပ်သည်၊ စိတ်ဖြင့်စေတားအပ်သည်၊ ထိုဝတ္ထုပစ္စည်းကိုမက်မောမှု၊ တက်ကြွမှု၊ အမြင်မှားမှုတို့ဖြင့် ငါမစွဲလမ်းလိုတော့ပါ။ ငါ့အား ထိုအရာတို့ကိုမှီ၍ သိမှုတို့သည်လည်း မဖြစ်တော့ပါ ဟု ကျင့်ပါ ”

ဟု ရှင်သာရိပုတ္တရာက လမ်းညွှန်ဟောကြားသည်။

အနာထပိဏ်သူဌေးသည် တရားအဆုံးတွင် ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုလေသည်။ ရှင်အာနန္ဒာက ဥစ္စာတပ်မက်နေ၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌တွန့်ဆုတ်ကြောက်ရွံ့နေသည် ဟုထင်မှတ်၍မေးသည်ရာ သူဌေးကြီးက သူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဤတရားမျိုးကိုယခင်ကမနာကြားခဲ့ရ၊ ယခုလို သေကာနီးမှနာကြားရ၍ ဝမ်းနည်းမိသောကြောင့် ငိုပါသည် ဟု လျှောက်ထားခဲ့သည်။

“ရှင်သာရိပုတ္တရာက ဤတရားမျိုး လူဝတ်ကြောင်တို့အားဟောကြားက သဘောပေါက်နိုင်မှာမဟုတ်၍ လူဝတ်ကြောင်တို့ကိုမဟောကြားပါ ” ဟုမိန့်ကြားခဲ့သည်။

အနာထပိဏ်သူဌေးက လူဝတ်ကြောင်တို့တွင် အသိဉာဏ်ရင့်ကျက်သူများရှိပါ၍ ဤတရားကိုဟောကြားပေးပါရန်

ပန်ကြားခဲ့သည်။

ရှင်သာရိပုတ္တရာတို့ပြန်ကြွပြီး မကြာခင် အနာထပိဏ် သူဌေးသည်ကွယ်လွန်၍ တုသိတာနတ်ပြည်ဝယ် နတ်သား ဖြစ်သွားရလေသည်။

ထို့ကြောင့် သေမင်းခေါ်ကာနီး လူသားတို့သည် ဤသို့ သောသေကာနီးနှလုံးသွင်းမှုတို့ကို ကြိုတင်သိထားကြပြီး မိမိ တို့ကိုယ်မိမိတို့ မိတ်ဆွေမလိုဘဲ နှလုံးသွင်းကြပြီး မြတ်သော သုဂတိတို့ဘုံသို့ရောက်အောင် ကြိုးစားကြရပါမည်။

တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး
ဦးဥက္ကမသာရမိန့်ကြားသော
သေကာနီးနှလုံးသွင်းမှု

ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမှန်သမျှ မအို၊ မသေရာအရပ်မည်သည် မရှိ၊ မအို၊ မသေသောကိစ္စသည်လည်းကောင်း၊ အသက်သည် လည်းကောင်း၊ လူသားတို့ပြုလုပ်အပ်သောအရာမဟုတ်ပါ။ စည်းစိမ်အာဏာပြည့်ဝစွာရှိသောဘုရင်မင်းမြတ်သော်မှ သေ ဘေးမှမလွတ်နိုင်၊ သူရဲကောင်းသည်လည်းကောင်း၊ ပညာရှိ သည်လည်းကောင်း၊ သာမန်ဆင်းရဲသားသည်လည်းကောင်း အမှန်မုချသေရမည်သာဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့သေရာတွင် ငါသေတော့မည် ဟု ထင်မှတ်ရ
သောအချိန်ပိုင်းတွင် -

-မိမိ၏စိတ်အာရုံကိုကြည်လင်အောင် ရှင်းရှင်းထား၍
နေပါ

-သံယောဇဉ်ဟူသမျှ ဘာသံယောဇဉ်မျှ (ပစ္စည်း
သံယောဇဉ်၊ လူသံယောဇဉ်စသည်)မိမိစိတ်အာရုံ
တွင်ဝင်ရောက်မလာစေရ၊ ဝင်ရောက်လာလျှင်
ဖယ်ထုတ်ပစ်ပါ။

-မိမိပြုခဲ့ဖူးသော ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝ
နာကုသိုလ်စသည်တို့တွင် မိမိစိတ်ဝင်စား၍ အနှစ်
သက်ဆုံးသောကုသိုလ်အာရုံတစ်ခုခုကို ထပ်ပြန်
တလဲလဲစွဲနေအောင် နှလုံးသွင်း၍ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်
နေရပါမည်။

-ကုသိုလ်အာရုံတစ်ခုခုကို စိတ်ကြည်လင်အောင်နှလုံး
သွင်း၍ စိတ်ဝင်စားကာ ပျော်မွေ့ရင်းသေသွားတတ်
ရမည်။

ဤသည်မှာ တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး
ဦးဥတ္တမသာရပေးခဲ့သော သေကာနီးနှလုံးသွင်းနည်းဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၂)

သေမင်းခေါ်တော့ အသင့်ဖြစ်ပြီးသူတွေ (ပြုံးသေ-သေ)

ပြုံးသေ-သေရသော အထည်သည်ကြီးဘဝ

ဗာရာဏသီပြည်နှင့် သာဝတ္ထိတို့သည် ယူဇနာပေါင်း
များစွာကွာဝေးပါသည်။ ဗာရာဏသီသူဌေးသည် သာဝတ္ထိပြည်
နက္ခတ်ပွဲသဘင်အမီ အထည်အဝတ်အစားများရောင်းချရန်
လှည်းများနှင့်ကုန်အပြည့်တင်ပြီး သာဝတ္ထိသို့ထွက်လာခဲ့သည်

သာဝတ္ထိရောက်ကာနီး မြစ်တစ်ခုအရောက်တွင် နက်
ဖြန့်မှသာဝတ္ထိသို့ကူးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး လှည်းများဖြုတ်ကာ
ရပ်နားပြီး ချက်ပြုတ်စားသောက်ကာ တစ်ညတာနားကြသည်။

ထိုညမှာပင် မိုးကြီးကသည်းစွာရွာချသည်။ ရေများ
ဒလဟောစီးဆင်းပြီး မြစ်ရေများလျှံတက်လာသည်။ ခုနှစ်ရက်
ပတ်လုံးရေမကျသဖြင့် သာဝတ္ထိဘက်သို့ကူး၍မရတော့ပေ။

ခုနှစ်ရက်ကျော်၍ မြစ်ရေကျသွားသောအခါ သာဝတ္ထိ
ပြည် နက္ခတ်ပွဲသင်သည် ပြီးစီးသွားပြီးဖြစ်သည်။ သို့အတွက်
ဗာရဏသီကုန်သည်ကြီးထွက်လာသောခရီးကလည်းဝေးလှ
သည့်အတွက် အထည်အလိပ်တွေပြန်သယ်သွားလျှင် အပြန်
ခရီးမှာအချိန်လည်းကြာ၊ လူလည်းပင်ပန်း၊ စရိတ်လည်းထောင်း
တော့မှာဖြစ်သည့်အတွက် ဗာရဏသီသို့ပြန်ရန်စိတ်မကူးတော့
ဘဲ ဤမှာပင်လည်းဝိုင်းချပြီး မိုး-ဆောင်း-နွေပါ သုံးရာသီနေ
လျက် စီးပွားရေးလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိတွင်
သီတင်းသုံးနေထိုင်ပြီး နံနက်ပိုင်းဆွမ်းခံကြွတော်မူသည်။

ဘုရားရှင်သည် ဗာရဏသီသူဌေးကြီး၏စိတ်ကူးအကြံ
ကိုသိတော်မူလိုက်သည့်အတွက်-

“အသက်ခုနှစ်ရက်သာရှင်တော့မည်ဤသူက တစ်နှစ်
ပတ်လုံး သာဝတ္ထိမှာနေပြီး ဈေးရောင်းဖို့ကြံနေပါတကား”
ဟူသောအသိဖြင့် ပြုံးတော်မူလိုက်သည်။

ဘုရားရှင်၏ပြုံးတော်မူခြင်းကို ရှင်အာနန္ဒာကလျှောက်

ထားသည်။ ဘုရားရှင်က အကြောင်းစုံပြန်လည်မိန့်ကြားပေး
တော်မူသည်။

ရှင်အာနန္ဒာသည် ဗာရဏသီသူဌေး၏အကြောင်းစုံ
ကိုသိသောအခါ ဘုရားရှင်ထံခွင့်ငန်ပြီး ထိုလှည်းဝိုင်းသို့ ဆွမ်း
ခံကြွသည်။

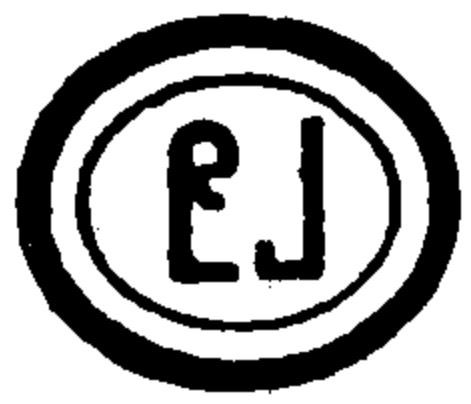
ရှင်အာနန္ဒာသည် ဆွမ်းလောင်းလာသောကုန်သည်
ကြီးကို-

“အသက်၏အန္တရာယ်ကိုသိဖို့မလွယ်ကြောင်း၊ အချိန်
မရွေး၊ နေရာမရွေး၊ အရွယ်မရွေးသေသွားနိုင်ပုံနှင့် မသေခင်
မိမိပိုင်သောလောလောလတ်လတ်အချိန်ကလေးမှာ ဒါန၊ သီလ၊
ဘာဝနာလုပ်ငန်းများကို မမေ့မလျော့ပြုလုပ်ရန်”

မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

နောက်ခုနစ်ရက်ကြာလျှင် ဘဝတစ်ပါးသို့ပြောင်းသွား
ရမည့်အကြောင်းကို ဘုရားရှင်မိန့်ကြားပုံကိုပါ အသိပေး
ပြောကြားလိုက်သည်။

ရှင်အာနန္ဒာ၏စကားကိုနာကြားရသော ဗာရဏသီ
သူဌေးကြီးသည် ကြီးစွာသောသဘိသံဝေဂရပြီးလျှင် ဘုရားအမှူး
ရှိသောသံဃာတော်များကို (၇)ရက်တိုင်တိုင် ဆွမ်းအလှူပေးပြီး
လျှင် သီလကိုဆောက်တည်သည်။ ဘာဝနာအလုပ်များကို

ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြိုးစားအားထုတ်ရာ (၇)ရက်ပြည့်သောနေ့တွင် သောတာပန်အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားရသည်။

နောက်ဆုံးဆွမ်းကပ်ပြီး ဘုရားရှင်၏တရားကိုနာကြားသည်။ ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ကိုလိုက်ပို့ပေးပြီး မိမိလှည်းဝိုင်းသို့ပြန်လာပြီးလျှင် မူးလိုက်တာ ဟု ဆိုပြီးလျှင် ခဏလွဲ၍အိပ်လိုက်လေသည်။ ထိုခဏမှာပင် ကြည်လင်သောမျက်နှာ၊ ပြုံးရွှင်သော အမူအရာဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေသော အသွင်သဏ္ဌာန်ဖြင့် သေမင်းခေါ်ရာနောက်သို့လိုက်သွားရပြီး တုသိတာနတ်ပြည်ဝယ် နတ်သားသွားဖြစ်ရလေသည်။

ပြုံးသေ၊သေရသောသူဌေးကြီး၏ဘဝကား အလွန်အားကျစရာကောင်းလှတော့သည်သာ။

သေမင်းခေါ်ချိန် ဖခင်ကိုတရားမြင့်စေခဲ့သော အနာထပိဏ်သူဌေး၏သမီး သုမနဒေဝီ

ဗုဒ္ဓ၏ကျောင်းဒါယကာကြီး အနာထပိဏ်တွင် မဟာသုဘဒ္ဒါ၊ စူဠသုဘဒ္ဒါနှင့် သုမနဒေဝီဟူ၍ သမီး(၃)ယောက်ရှိသည်။

အနာထပိဏ်အိမ်တွင် ရဟန်းသံဃာတော်တစ်ထောင်အား နေ့စဉ်ဆွမ်းဝတ်ရှိသည်။ ထိုဆွမ်းဝတ်တို့ကို သူဌေးကြီးက

သမီးကြီးသူဘဒ္ဒါကိုတာဝန်ပေးထားသည်။

မဟာသူဘဒ္ဒါသည် ဖခင်အနာထပိဏ်ကိုယ်စား ရဟန်းတော်များ၏ဆွမ်းဝေယျာဝစ္စကိုဆောင်ရွက်ပြုစုလျက် တရားကို မပြတ်နာကြားပြီး တရားတော်အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့ရာ မကြာခင် သောတာပန်ဖြစ်သွားသည်။

သောတာပန်ဖြစ်ပြီးနောက် မိဘများ၏စီမံချက်အရ အမျိုးကောင်းသားတစ်ဦးနှင့်အိမ်ထောင်ပြုပြီး ခင်ပွန်းသည်၏ အိမ်နောက်သို့လိုက်ပါသွားရလေသည်။

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် သမီးလတ် စူဠသူဘဒ္ဒါကို ဆက်လက်ပြီးသံဃာ့ဝေယျာဝစ္စဆွမ်းကိစ္စတို့ကို တာဝန်ပေးသည်။ စူဠသူဘဒ္ဒါသည်လည်း ဆွမ်းကိစ္စဆောင်ရွက်ရင်း တရားနာသည်။ တရားတော်အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့ရာ မကြာခင် သောတာပန်ဖြစ်သွားသည်။

သောတာပန်ဖြစ်ပြီးနောက် သူမလည်းမိဘများ၏ စီမံချက်အရ အမျိုးကောင်းသားတစ်ဦးနှင့်အိမ်ထောင်ပြုပြီး ခင်ပွန်းသည် အိမ်နောက်သို့လိုက်ပါသွားရလေသည်။

ထို့နောက် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် သမီးငယ် သုမနဒေဝီကိုဆက်လက်တာဝန်ပေးပြန်သည်။ သုမနဒေဝီသည်လည်း သံဃာ၏ဆွမ်းကွမ်းဝေယျာဝစ္စကိုဆောင်ရွက်သည်။

တရားနာသည်၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်သည်၊ သုမနဒေဝီသည်ကား သကဒါဂါမ်အဆင့်ရောက်သွားသည်။

သုမနဒေဝီသည် မိမိက သကဒါဂါမ်ဖြစ်ပြီး ဖခင်ကြီးက သောတာပန်သာဖြစ်နေသည်ကိုသိသည်၊ ဖခင်ကြီးအား တရားဓမ္မကိုဆက်လက်အားထုတ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်တိုင် အောင်ရောက်စေလိုသည်။

ဖခင်ကြီးကား အထက်မဂ်ကိုရရန် စိတ်မဝင်စားဘဲ အလှူဒါန၌သာစိတ်ဝင်စားနေသည်။

သုမနဒေဝီသည် ဖခင်ကြီးကို အထက်မဂ်ရစေဖို့ကျင့်ရန် တိုက်လည်းမတိုက်တွန်းရဲ၊ ဖခင်ကြီး အထက်မဂ်အားထုတ်ခွင့်ရရန် အရိပ်အမြွက်သဘောဖြင့် တင်ပြနိုင်မည့်အခွင့်အရေးကိုသာ မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့သည်။

ဤသို့စောင့်စားနေရင်းနေရင်းနှင့်ပင် သုမနဒေဝီသည် မကျန်းမမာဖြစ်လာသည်၊ သို့သော် မိမိ၏မကျန်းမာမှုကို ဝရမစိုက်ဘဲ ရဟန်းတော်များ၏ ဆွမ်းကွမ်းဝေယျာဝစ္စကိစ္စများကို မလစ်ဟင်းရအောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်နေခဲ့သည်။

မကျန်းမာသည့်ကြားထဲက ထိုသို့ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေသည့်အတွက် အစားပျက်၊ အအိပ်ပျက်ဖြစ်ကာ ကျန်းမာရေးသည် ချို့ယွင်းသည်ထက်ချို့ယွင်းလာပြီး အိပ်ရာထက်ဝယ် ဘုံးဘုံးလဲကျလေတော့သည်။

အလှူမဏ္ဍာပ်တစ်ခု၌စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးနေသော
ဖခင်သူဌေးကြီးသည် သမီးငယ်၏သတင်းကိုကြား၍ အပြေး
အလွှားပြန်လာသည်။ သမီးငယ်၏အနီးသို့ကပ်၍ နဖူးပေါ်
လက်တင်စမ်းရင်း-

“ဘယ်လိုနေသေးလဲသမီး”

ဟု စိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်သည်။

“ဘာကိုမေးတာလဲမောင်လေး”

ဖခင်အရင်းကြီးကို သမီးငယ်က မောင်လေး ဟုခေါ်
လိုက်သဖြင့် သူဌေးကြီးအံ့အားသင့်သွားသည်။ စိတ်လည်း အလွန်
ပင် မချမ်းမသာခံစားသွားရသည်။

“သမီး ယောင်ယမ်းပြောနေတာလား”

ဟု စိုးရိမ်တကြီးထပ်မေးသည်။

“ယောင်ယမ်းပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူးမောင်လေး”

သူဌေးကြီး၏စိုးရိမ်သောကသည် အထွဋ်အထိပ်သို့
ရောက်ခဲ့လေပြီ။

“သမီးလေး.. သေရမှာကိုကြောက်နေသလား”

သူဌေးကြီးက ငိုနည်းကြေကွဲသောစိတ်ခံစားချက် ဖြင့်
သမီးကိုမချီတင်ကဲမေးမိသည်။ သုမနဒေဝီကတည်ငြိမ်စွာပင်-

“သေရမှာမကြောက်ပါဘူးမောင်လေး”

ဟု အဖြေပေးသည်။

သုမနဒေဝီသည် ဒါနနှင့်ပျော်မွေ့နေသောမိမိ၏ ဖခင်ကြီးအား အထက်မဂ်ဖိုလ်အတွက် ဆက်လက်အားထုတ်ရန် သတိပေးလိုသည်မှာကြာပေပြီ။ အခွင့်အရေးမရခဲ့၊ ဖခင်ကြီး ကားဒါန၌အလွန်ပျော်မွေ့သဖြင့် ဘုရားရှင်ကပင် “ဘုရားလောင်းသဖွယ်ဖြစ်သူ” ဟု မိန့်ကြားခံခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ ဖခင်အတွက် အခွင့်အရေးရပေပြီ။ အခွင့်အရေးရလာသည်ကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ချစ်သမီးသုမနဒေဝီက ဖခင်ကြီးကို သတိသံဝေဂဖြစ်စေရန် ဤကဲ့သို့ မောင်လေးဟူသောစကားကိုသုံးနှုန်း၍ အသုံးပြုသွားသည်။

ထိုသို့အသုံးပြုပြီးနောက် သုမနဒေဝီသည် သေမင်းခေါ်ရာနောက်သို့လိုက်ပါသွားပြီး တုသိတာနည်ပြည်ဝယ် ခံစားစံစားရတော့သည်။

သောတာပန်အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် သကဒါဂါမ်ရောက်ခဲ့ပြီးမှကွယ်လွန်သွားသောသမီးကို သေကာနီးမှ စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီးသေသည်ဟုမှတ်ထင်ကာ သောကပွားနေရသည်။ သမီးငယ်အတွက် စိတ်မချမ်းမသာ တန့်န့်ခံစားနေရတော့သည်။

သမီးငယ်၏အသုဘကိစ္စ ဆောင်ရွက်ပြီးသောအခါ သူဌေးကြီးသည် မိမိ၏အားကိုးရာသောကဖြေဖျောက်ရာ ဘုရား ရှင်ထံသို့ချက်ချင်းသွားပါတော့သည်။ သောကအပူလုံးဖြင့် ညှိုးနွမ်း သိမ်ငယ်မျက်ရည်သွယ်သွယ်ကျ၍ ရောက်လာသောအနာ ထပိဏ်သူဌေးကြီးကို ဘုရားရှင်က-

“ဒါယကာသူဌေးကြီး... သမီးငယ်အတွက် အဘယ် ကြောင့် ဤမျှသောကရောက်နေရပါသနည်း၊ သတ္တဝါဟူသမျှ တစ်နေ့တွင် မလွဲဧကန် အမှန်ပင်သေကြရမည် မဟုတ်ပါလော” ဟု မေးလိုက်သည်။

“သတ္တဝါဟူသမျှ တစ်နေ့တွင် မလွဲဧကန်အမှန်သေရ မည်ကို တပည့်တော်သိပါ၏ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် သမီးငယ် သုမနဒေဝီသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရဟန်းသံဃာများ၏ဆွမ်းကွမ်း ဝေယျာဝစ္စများကို မကျန်မာသည့်ကြားကပင် မနားမနေလုပ် ကျွေးနေပါလျက် သေကာနီးကာလ၌ သတိလက်လွတ်ကာ ကယောင်ကတမ်းပြောဆိုလျက် ကွယ်လွန်သွားသည့်အတွက် တပည့်တော်သောကရောက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်ဘုရား”

“အဘယ်ကဲ့သို့ ကယောင်ကတမ်းပြောလျက် ကွယ် လွန်သွားပါသနည်း”

“တပည့်တော်ဖခင်ကို မောင်လေး-မောင်လေး ဟု ယောင်ယမ်းခေါ်ဆိုပြောပြီးနောက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဒါယကာသူဌေးကြီး... သင်၏သမီးငယ်သည် ယောင်ယမ်းပြောဆိုခြင်းမဟုတ်၊ အရိယာအဆင့်အားဖြင့် သင်ကသောတာပန်၊ သမီးငယ်သူမနဒေဝီက သကဒါဂါမ်ဖြစ်သည် သင့်ထက် သမီးငယ်ကအရိယာအဆင့်မြင့်၍ သင့်ကို မောင်လေးဟုခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအခါ သမီးငယ်သူမနဒေဝီသည် တုသိတာနတ်ပြည်၌ဖြစ်နေရပြီ”

ထိုစကားကိုကြားရသောအခါ သူဌေးကြီး၏စိတ်သန္တန်ဝယ် သောကဝေဒနာပျောက်သွားပြီး မုဒိတာရောက်တော့သည်။ မြတ်စွာဘုရားကဆက်လက်၍-

“ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုသူသည် ဤဘဝ၌လည်း ရွှင်လန်းရ၏။ တမလွန်ဘဝ၌လည်းရွှင်လန်းရ၏။ ပစ္စုပ္ပန်-တမလွန် နှစ်ဘဝလုံးရွှင်လန်းရ၏။

ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ကောင်းမှုပြုပြီးပြီ ဟု ဝမ်းမြောက်ရ၏။ တမလွန်ဘဝ၌ကား ဤပစ္စုပ္ပန်ကုသိုလ်ကြောင့် သုဂတိဘဝသို့ ရောက်သောအခါ ပို၍လွန်စွာဝမ်းမြောက်ရ၏”

ဟု ထပ်မံဟောကြားတော်မူပါသည်။

ဤလောက၌ ကောင်းမှုပြုကြရာဝယ် သာသနာပ ကုသိုလ်ပြုနည်း၊ သာသနာတွင်းကုသိုလ်ပြုနည်းဟူ၍(၂)မျိုး ရှိသည်။

သာသနာပကုသိုလ်ပြုနည်းဆိုသည်မှာ ပကာသနဂုဏ် ကိုမက်မော၍ပြုသောနည်းနှင့် ကောင်းမှု၏အကျိုးကိုခံစားလို၍ ပြုသောနည်းဖြစ်ပါသည်။

ဤနည်းအရကောင်းမှုပြုသောအခါ ငါ၊ ငါ့ဟာ၊ ငါ့ ဥစ္စာ၊ ငါ့လုပ်ငန်းတိုးတက်အဆင်ပြေစေရန် ဟူသောရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြုသဖြင့် ကောင်းမှုစီးပွားပြီး ဘဝသမ္ပတ္တိဘောဂသမ္ပတ္တိများ ဂုဏ်များပြည့်စုံကြရသည်။

ဤပြုနည်းကို သာသနာပပြုနည်းဟုဆိုပါသည်။

ဤပြုနည်းဖြင့် ကောင်းမှုပြုသူသည် ကျချင်းရာကျသော (ဝိနိပါတဆေး)က မလွတ်၊ ကွယ်လွန်သောအခါ မိမိပြုသော ကောင်းမှုကမကယ်နိုင်ဘဲ အပါယ်လေးဘုံသို့ ပရမ်းပတာကျချင် သလိုကျသွားနိုင်ပါသည်။

သောကဖြစ်စဉ်ကိုကြည့်ပါက အသဒိသအလှူကြီးကို လှူခဲ့သောမလ္လိကာမိဖုရားကြီးသည် ငရဲသို့(၇)ရက်ကျခံခဲ့ရသေး သည်၊ ရေတွင်းပေါင်း(၈၄၀၀၀)၊ ရေကန်ပေါင်း(၈၄၀၀၀)၊စေတီ ပေါင်း(၈၄၀၀၀)လှူခဲ့သော သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးတို့သည် သေကာနီးကာလနှလုံးသွင်းမှား၍ စပါးကြီးမြွေဖြစ်သွားရသည်။

အတ္တနှင့် အတ္တအကျိုးကို အခြေခံပြုသောကောင်းမှု ဟူသမျှသည် အပယ်မျိုးစေ့ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားသော ကမ္မ သကတသမ္ဘာဒိဋ္ဌိမျိုးသာဖြစ်သည်။

ဤအမြင်မျိုးဖြင့်ပြုသောကောင်းမှုဖြစ်ပါက ဤပစ္စုပ္ပန် ဘဝရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ရသည်ကမှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် တမလွန် ဘဝတွင်မူ ရွှင်လန်းခြင်းမှ ရွှင်လန်းရပေလိမ့်မည်။

သာသနာတွင်းကောင်းမှုဆိုသည်မှာ ငါမပါ။ ကံဟူသမျှ လုံးဝကင်းသွားအောင်ပြုသောသာသနာပြုနည်းဖြစ်ပါသည်။ ဤပြုနည်းမှာ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏နောက်ဆုံးမျှော်မှန်းချက်သည် နိဗ္ဗာန်ဖြစ်သည်။ ထိုနိဗ္ဗာန်ရအောင်၊ ရောက်အောင် တဏှာ၊ ဥပါဒါန် ကမ္မဘဝကိုပြတ်အောင်ဖြတ်နိုင်ရမည်။ ထိုဖြတ်နိုင်ဖို့ အတွက် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကျင့်ဖို့လိုပါသည်။

ဤဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိသည် ဘုရားပွင့်မှသာပေါ်သော ကြောင့် သာသနာတွင်းကောင်းမှု ဟုဆိုရပါသည်။

ဒါန၊ သီလမရှိဘဲ ပြုံးပြုံးလေးဘဝဖြင့် သေမင်းခေါ်ခံရသူ

သာဝတ္ထိပြည်တွင် သူဌေးစာရင်းဝင် ဗြဟ္မဏဇနီး မောင်နှံရှိသည်။ သူတို့တွင် သားကလေးတစ်ဦးထွန်းကားခဲ့ပါ သည်။

သူဌေးကြီးသည် မိမိ၏ဥစ္စာပစ္စည်းများကို နည်းနည်းမျှ အပွန်းအပဲ့ခံလိုသူမဟုတ်၊ ဘုရားရှင်နှင့်အခြားမည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ် ကိုမျှ တစ်စွန်းတစ်ယောက်မမျှ မလှူဒါန်းလို၊ မလှူခဲ့ဖူး၍ အများ က အဒိန္နပုဗ္ဗက (တစ်ခါမျှမလှူခဲ့ဖူးသူ)ဟူ၍ ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့တွင် “မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ”ဟူသော သားတစ်ယောက် ရှိသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်၍ မိဘနှစ်ဦးက အလွန် ချစ်မြတ်နိုးကြသည်။

သားကလေး(၁၆)နှစ်သားအရွယ်အရောက်တွင် ဖျော့ တော့သော(အသားဝါ)ရောဂါဖြစ်သည်။ မိခင်က သားကို သင့် တော်သောဆရာကိုပင့်ပြီး သင့်တော်သောဆေးဝါးဖြင့် ကုသ ပေးစေလိုသည်။ သို့သော် ဖခင်က ဥစ္စာကိုပို၍ချစ်မြတ်နိုးမက် မောနေသည်။ ဇနီးကလည်း ခင်ပွန်းကိုမလွန်ဆန်နိုင်ပေ။

သားရောဂါကို ဆေးမြီးတို့ဖြင့်ကုသသည်။ ရောဂါ မသက်သာလာသောအခါ ငွေကုန်မှာစိုး၍ ဆေးဆရာအိမ်သို့ သွားကာ အသားဝါရောဂါဖြစ်လျှင် ဘယ်လိုဆေးနှင့်လုသရမလဲ ဟု မသိမသာမေးသည်။

ဆရာကလည်း လာရောက်ပင့်ဆောင်သံည်မဟုတ် သည့်အပြင် ကိုယ်တိုင်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရခြင်းမဟုတ်သဖြင့် သာမန်ကာလျှံကာပြောလိုက်သည်။ အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် ဆရာ ၏စကားကိုအဟုတ်ကြီးထင်ပြီး မိမိအတွက်ငွေမကုန်သည်ဖြစ်

၍ သားကို ဆရာပြောသောဆေးဝါး၊ ဆေးမြစ်ကို ကိုယ်တိုင် ရှာ တူးဖော်ထုထောင်းပြီး တိုက်ကျွေးကုသသည်။

ရောဂါလည်းကျမ်းခဲ့ပြီ၊ အချိန်လည်းနှောင်းခဲ့ပြီ၊ အဒိန္န ပုဗ္ဗကသည် နောက်ဆုံးမှသမားတော်ကိုပင့်သည်။ သို့သော် သမားတော်တို့မစွမ်းနိုင်တော့၊ လက်လျှော့ကြရပြီ။

ထိုအခါကျမှ မိမိသားဆုံးတော့မည်ကိုသိလာသည်။ သတင်းလာမေးသူများကို နည်းခံရ၍ကုန်မှာစိုးရိမ်ပြန်သည်။ သို့အတွက် သားကိုအပြင်ထုတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုည၌မိုးသောက်သော် မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းမှနေပြီး မဟာကရုဏာသမာပိတ်ဖြင့် လောကကိုကြည့်တော်မူသည်။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီကိုမြင်တော်မူသည်။

အမှန်အားဖြင့် သူတို့မိသားစုတွင် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကုသိုလ်ဟူသည် ဘာတစ်ခုမျှမရှိခဲ့။

သို့ရာတွင် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် သေအံ့မှူးမှူးရောက်နေခဲ့ပြီး သေအံ့မှူးမှူးအချိန်၌ အာသန္နကံသည် အလွန်အရေးကြီးလှပါသည်။ အာသန္နကံသည် သေကနီးဆဲဆဲပြုလုပ်သောကံ ဖြစ်ပါသည်။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ၌ ဒါန၊ သီလဘာမျှမရှိသည်ကို ဘုရားရှင် သိတော်မူ၏။ သို့သော် ဘုရားရှင်၌ကြည်ညိုသော ဗုဒ္ဓါနုဿတိ

ဘာဝနာကုသိုလ် အာသန္နကံကြောင့် သုဂတိဘုံဘဝသို့ ရောက်ရမည်ကိုဘုရားရှင်သိတော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာအပေါင်းခြံရံလျက် သာဝတ္ထိမြို့ထဲသို့ဆွမ်းခံကြသည်။ အဒိန္နပုဗ္ဗက အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီထံ ရောင်ခြည်တော်ကိုလွှတ်တော်မူ၏။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် ဘာပါလိမ့် ဟုစဉ်းစားပြီး အရောင်လာရာသို့မျှော်ကြည့်သည်။ ဘုရားရှင်ကိုဖူးမြင်ရသည်။ ဘုရားရှင်၌ အလွန်ကြည်ညိုသောစိတ် တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်ခံစားမိသည်။

သို့သော် လက်တို့က မချီမနိုင်၊ လက်အုပ်မချီနိုင်တော့ စိတ်ထဲကကြည်ညိုရုံမှတစ်ပါး အခြားဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

ဤကြည်ညိုစိတ်လေးတဒဏ်သည်ပင်လျှင် သူ့အတွက် ဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်သောဘာဝနာကုသိုလ်လေးဖြစ်သွားရသည်။

မြတ်စွာဘုရားကိုအာရုံပြုမိသော ဘာဝနာကုသိုလ်ဇော အာသန္နကံနှင့်အတူ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် သေမင်းခေါ်ရာနောက်သို့ ပြုံးပြုံးကလေးနှင့်လိုက်သွားရပြီး တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဝယ် ကြီးမားသော နတ်စည်းစိမ်အခြံအရံတို့ဖြင့် ချမ်းသာစွာခံစားရတော့သည်။

မိမိ၏တစ်ဦးတည်းသောသားလေးသေဆုံးရသဖြင့် အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် ယူကျုံးမရခံစားရတော့သည်။ မိမိ၏မိုက်ပြစ်

ဒဏ်ကို အလူးအလဲခံစားရပြီး သောကပရိဒေဝမီးများ တောက်လောင်ခံရတော့သည်။

မိမိ၏မိုက်ပြစ်ကြောင့် မိမိမျိုးဆက်ပြတ်ရလေပြီ၊ အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် တွေးရင်းတွေးရင်း မျက်ရည်ကျရသည်၊ သားကို ဖုတ်ကြည်းသဂြိုဟ်သောသုဿန်သို့နေ့စဉ်သွား၍ ငိုနေရတော့သည်။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားသည် မိမိနတ်စည်းစိမ်ခံစားရသည်ကို ဆင်ခြင်ကြည့်မိ၏။ မိမိ၏ဘုရား၌ကြည်ညိုမိသောတဒဂ် အာသန္နကံကုသိုလ်ကြောင့် ဤစည်းစိမ်ချမ်းသာ ရရှိခံစားရသည်ကိုသိသည်။

သူ၏ကပ်စေးနွဲ့သောဖခင်ကို လှမ်းကြည့်မိလေသည်၊ သုဿန်၌မိမိကိုတမ်းတ၍ နောင်တကြီးစွာရနေသောဖခင်ကို တွေ့ရသည်၊ ထိုဖခင်ကိုဆုံးမရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီရုပ်သွင်တူဖြင့် အဒိန္နပုဗ္ဗက ငိုကြွေးရာ အရပ်၌ရပ်၍ ငိုကြွေးပြသည်။

အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် မိမိ၏အနီး၌ငိုကြွေးနေသူကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်၊ မိမိ၏သား မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနှင့်ချွတ်စွပ်တနေသည်ကို တအံ့တဩတွေလိုက်ရသည်၊ သား၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် “အမောင်လုလင်... အဘယ်ကြောင့် ဤနေရာလာ၍ ငိုနေရသနည်း” ဟု မေးမိသည်။

“အို ဖခင် . . . ကျွန်ုပ်မှာ ရွှေရထားတစ်စီးရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုရွှေရထားနှင့်လိုက်ဖက်သောဘီးများကား မရှိပါ။ ထိုဘီးကိုရှာရင်း ဤနေရာသို့ရောက်လာပါသည်။ ဘီးကို ရှာမတွေ့သေး၍ ငိုကြွေးမိပါသည်။”

အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် မိမိစည်းစိမ်ကုန်ခန်းသွားမှာ စိုးရိမ်၍ သားကိုဆေးမကုသခဲ့၍ သေဆုံးခဲ့သောကြောင့် ယခုလို ယူကြုံးမရခံစားနေရသည်။ ယခုမူ မိမိစည်းစိမ်ကို မငဲ့ကွက်တော့ဘဲ သားနှင့်တူသောလူလင်၌ သားကဲ့သို့ချစ်ဇောဖြင့်-

“အမောင်လူလင် . . . သင်၏ရထားအတွက် ရွှေဘီးကို လိုချင်လျှင်လည်း ရွှေဘီး၊ ပတ္တမြားဘီးကိုလိုချင်လျှင်လည်း ပတ္တမြားဘီး ငါလုပ်ပေးပါမည်။ သင်ကြိုက်ရာဘီးကိုသာ ပြောပြပါ ”

ဟု အနှမြောမရှိဘဲ ရက်ရက်ရောရောပြောလိုက်သည်။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားသည် မိမိ၏ဖခင်အဟောင်းကို သတိသံဝေဂရစေရန် သင်ခန်းစာပေးလိုသဖြင့်-

“အို-ဖခင် . . . ကျွန်ုပ်ရွှေရထားအတွက် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြေး၊ ပတ္တမြားဘီးဘာမျှမလိုချင်ပါ။ ကျွန်ုပ်ရွှေရထားအတွက် လဝန်းဘီး၊ နေဝန်းဘီးကိုသာလိုပါသည်”

ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“မိုက်ပါဘိ လုလင်ရယ်. . . . သင်သည် မတောင့်တ
 ဆိုက်သည့်ကိုတောင့်တဘိ၏။ သင်သည် ငိုကြွေးရင်း သေလျှင်
 သာသေမည်၊ နေနှင့်လကိုရဖို့ရန် အကြောင်းမရှိပါ ”

“ကောင်းပါပြီ ဖခင်. . . . ကျွန်ုပ်က ကောင်းကင်၌
 သင်ရှားစွာ မျက်စိဖြင့်မြင်တွေ့နေရသော နေနှင့်လကို လိုချင်
 ၍ရှိပါ၏။ သင့်ဖခင်က သေလွန်ပြီးမမြင်ရတော့သောသားကို
 တမ်းတ၍ငိုနေ၏။ လိုချင်၍ငိုသူနှစ်ယောက်တွင် မည်သူက ပို၍
 မိုက်မဲသည်ဟု ထင်ပါသနည်း”

ထိုအခါ အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် အမှန်တရားကိုသိသွားသည်။
 သတိသံဝေဂရသွားသည်။

“အမောင်လုလင်. . . သင်ကား အမှန်စကားကိုဆိုပါ
 ၏။ သင်က မြင်နေရသောနေနှင့်လကို လိုချင်၍ရှိ၏။ ငါကား
 မမြင်ရသောသားကိုတမ်းတ၍ငို၏။ ငိုသူနှစ်ယောက်တွင် ငါ
 သည် ပို၍မိုက်မဲသူဖြစ်ပါသည်”

ထို့နောက် လုလင်ကိုကောင်းချီးပေးသောအားဖြင့်-

“ထောပတ်ဖြင့်သွန်းလောင်းအပ်သောမီးကိုရေဖြင့်
 ငြိမ်းစေသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ရင်၌တောက်လောင်နေသော
 သောကကိုသင်၏စကားဖြင့်ငြိမ်းစေပါ၏။ ငါ၏နှလုံးသား၌
 စူးဝင်နေသောငြောင့်ကို သင်၏စကားဖြင့်ပယ်နှုတ်အပ်၏။ ယခု

ငါသည် သင်၏စကားကြောင့် စိတ်သက်သာရာရပြီးဖြစ်၍
နောက်လပ်မငိုကြွေးတော့ပါ”

“အမောင်လူလင် . . . သင့်ကိုမေးပါရစေ၊ သင်သည်
မည်သူနည်း နတ်လော၊ သိကြားလော၊ လူသားစစ်စစ်ဖြစ်ပါ
သလော”

“အို-ဖခင် . . . ကျွန်ုပ်သည် သင်ငိုကြွေးတမ်းတနေ
သော သင်၏သား မဋ္ဌကုဏ္ဍလီပင်ဖြစ်ပါသည်။ သေအံ့မှူးမှူး
အချိန် ပြုခဲ့သောအာသန္နကံကုသိုလ်ကြောင့် ကျွန်ုပ် ယခု
တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဝယ် နတ်သားဖြစ်ခဲ့ပါ၏”

“အမောင်လူလင် . . . ငါ၏ သက်တမ်းကပ်လျှောက်
လုံး ငါ၏အိမ်၌ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာဘာမျှမပြုလုပ်ခဲ့ပါ။ သို့
ဖြစ်လျက် သင်ပြုခဲ့သောကောင်းမှုကား ဘယ်လိုကောင်းမှုမျိုး
ပါလဲ”

ထိုအခါ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားက မိမိ၏ဘုရားရှင်
အပေါ်၌ကြည်ညိုခဲ့သောကုသိုလ်ကံကြောင့် ရောက်ခဲ့ရပုံ
အကြောင်းစုံကိုပြောပြသည်။

အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် အံ့လည်းအံ့သြ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး
လည်း ပီတိဖုံး၏။ ဘုရားရှင်ကိုဖူးမြင်ရုံ၊ ကြည်ညိုရုံ၊ ဘုရားရှင်
၏ဂုဏ်တော်ကိုအောက်မေ့နေရုံမျှဖြင့် ဤကဲ့သို့သောအကျိုး
တရားများကိုရသည်ဟုဆိုလျှင် ဒါနပြု၊ သီလစောင့်၊ ဘာဝနာ

ပွားများပါက အဘယ်မျှလောက်သောအကျိုးတရားများကို ရပေလိမ့်မည်နည်း။

ဤသို့တွေးရင်း ဘုရားရှင်အပေါ်၌ကြည်ညိုလာ၏။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာသောသဒ္ဓါတရားဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဘုရားကိုကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်သင့်၏ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

“ဖခင် . . . ယနေ့မှစ၍ သရဏဂုံသုံးပါးကိုဆောက်တည်ပါ။ ငါးပါးသီလကိုမကျိုးမပေါက်စောင့်ထိန်းပါ။ ယင်းမှာ ဥစ္စာများစွာရှိပါသည်”

ဟု နတ်သားကတိုက်တွန်းပြောဆိုသည်။

အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် နတ်သားကိုပဋိညာဉ်ဝန်ခံချက်ပေးပြီး သုဿန်မှအိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှင်မကိုအကြောင်းစုံပြောပြသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်တိုင်ပင်ကြသည်။

သူတို့လင်မယားသည် အမြင်မှန်ရခဲ့ကြလေပြီ။ သာသနာ၌ကြည်ညိုတတ်ကြလေပြီ။ မလှူဒါန်းရက်၊ တွယ်တာမှုဖြင့်ရရှိခံစားရသော လောဘတဏှာနှင့်ယှဉ်သော နှစ်သက်ခြင်း ချမ်းသာခြင်းထက် လှူဒါန်း၍ ရရှိသောအကျိုးတရားကို ခံစားရသောအလောဘနှင့်ယှဉ်သော နှစ်သက်ခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းက ပိုမိုသာလွန်ကြောင်း သာ၏အတွေ့အကြုံဖြင့် ထင်ရှား စွာသိမြင်ကြလေပြီ။

အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များကိုဆွမ်းဖိတ်ကျွေးသည်။

ဆွမ်းကိစ္စပြီးသောအခါ အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် ဘုရားရှင်အနီးသို့ချဉ်းကပ်သည်။

“အရှင်ဂေါတမ . . . . အရှင်တို့အား အလှူကိုလည်းမပေး၊ ဥပုသ်သီလလည်းမဆောက်တည်၊ ပူဇော်ခြင်းလည်းမပြု၊ တရားတော်ကိုလည်းမနာယူ၊ အရှင်ကိုကြည်ညိုစေရုံသက်သက်မျှဖြင့် နတ်ပြည်၌ဖြစ်သောသူ မည်သည်ရှိကောင်းပါသလော” ဟု မေးလျှောက်သည်။

“ပုဏ္ဏား . . . ဒါနီလည်းမပြု၊ သီလလည်းမစောင့်၊ ပူဇော်မှုကိုလည်းမပြု၊ တရားကိုလည်းမနာယူပါဘဲလျက် ငါ ဘုရားကို ကြည်ညိုရုံသက်သက်မျှဖြင့် နတ်ပြည်သို့လာကြသူများ၏ အရေအတွက်ကား အရာအထောင်မကများလှ၏။ သင်၏သား မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် ငါဘုရား၌ကြည်ညိုရုံသက်သက်မျှဖြင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ နတ်သားဖြစ်ကြောင်းကို သင့်အားသူဿန်၌ ပြောကြားခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်ပါလော”

ဟု ဘုရားရှင်က မိန့်ကြားသည်။

ပုဏ္ဏား၏ဆွမ်းကျွေးတရားပွဲ၌ ဘုရားရှင်၏မိန့်ကြားချက်ကို ယုံကြည်သူပုဂ္ဂိုလ်များပါဝင်သလို ယုံမှားမကင်းသူများလည်းပါဝင်နေသည်။

သို့အတွက် ဘုရားရှင်က မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားကိုယ်
တိုင်လာရောက်ရှင်းလင်းစေရန် အမိဌာန်လိုက်သည်။

ထိုခဏမှာပင် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားသည် အခြံအရံ
တို့ဖြင့်ပေါ်လာပြီး ဘုရားရှင်အားရှိခိုးကာရပ်တည်နေလေသည်။

“သောက်ရှုကြယ်ကဲ့သို့ ခပ်သိမ်းသောအရပ်မျက်နှာ
တို့ကိုထွန်းပလျက် နှစ်လို့ဖွယ်အဆင်းရှိ၍ ကြီးသောအာနုဘော်
ရှိသော နတ်သားလူဘဝက သင်သည် မည်ကဲ့သို့သောကောင်းမှု
ကိုပြုခဲ့ပါသနည်း”

“ဘုန်းတော်ကြီးသောမြတ်စွာဘုရား . . . တပည့်တော်
သည် လူဖြစ်စဉ်က သာဝတ္ထိပြည်အဒိန္နပုဗ္ဗကပုဏ္ဏား၏ တစ်ဦး
တည်းသောသား မဋ္ဌကုဏ္ဍလီဖြစ်ပါသည်။ သေအံ့မှူးမှူး၌ မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်အပေါ် စိတ်၌ လှိုက်လှဲစွာဖြစ်ပေါ်လာကြသော
ကြည်ညိုသဒ္ဓါတည်းဟူသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်မျိုးတည်းကို
သာပြုခဲ့ဖူးပါ၏။ ထိုကောင်းမှုကြောင့် ဤနတ်စည်းစိမ်ချမ်းသာ
ကိုရရှိခံစားရခြင်းဖြစ်ပါသည်”

ပရိသတ်သည် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားကို အံ့ဩစွာ
ကြည့်ကြပြီး-

“အချင်းတို့ . . . ဘုရားရှင်၏ကျေးဇူးတို့သည်ကား
အံ့ဩဖွယ်ရှိလေစွတကား။ တစ်သက်လုံးတစ်ခါမျှ မလှူဖူးသော

အခါနီးပုဗ္ဗက၏သားဖြစ်ပါလျက် အခြားကောင်းမှုမပြုဘဲ ဘုရား၌ စိတ်ကိုကြည်ညိုရုံမျှဖြင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ နတ်သားဖြစ်ရ ပြီး နတ်စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုရပေ၏”

ဟု နှစ်သက်စကားပြောဆိုကြသည်။

ထို့အခါ ဘုရားရှင်က-

“ဖြစ်ပျက်သမျှဓမ္မဟူသည် စိတ်သာလျှင် ရှေ့သွားဦး ဆောင်ရှိ၏၊ စိတ်သာလျှင် အကြီးအမှူးရှိ၏၊ စိတ်ဖြင့်ပြီး၏၊ ဖြူစင်သောစိတ်ဖြင့်ပြောသည်ဖြစ်စေ၊ ပြုလုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ ထို့ ဖြူစင်သောစိတ်ဖြင့်ပြောဆိုခြင်း၊ ပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် လူ၏ အရိပ်သည် လူနောက်သို့အစဉ်လိုက်သကဲ့သို့ ချမ်းသာသည်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နောက်သို့အစဉ်လိုက်ပါသည်”

ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူပါသည်။

လူသား၏ဘဝတွင် ဆင်းရဲနှင့်ချမ်းသာ သံသရာလည် မှုနှင့်လွတ်မြောက်မှုဟူ၍ ဆန့်ကျင်ဘက်တရားအစုံရှိပါသည်။ ယင်းအစုံတရားနှစ်မျိုးတို့အနက် သတ္တဝါဟူသမျှတစ်မျိုးမျိုးကို မငွေ့မသွေတွေ့ကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားရှင်၏ ဤဟောတော်အရ ယင်းအစုံတရားနှစ် မျိုးကိုပြုလုပ်သူက ပြင်ပတန်ခိုးရှင်မဟုတ်၊ မိမိ၏စိတ်သာလျှင် ဖြစ်သည်။

မိမိ၏မကောင်းသောစိတ်၏ပြုမူပြောဆိုမှုသည် ဆင်း
ရဲနှင့်သံသရာဝဋ်ကမကျွတ်လည်ခြင်းကိုဖန်ဆင်းပါမည်။

ကောင်းသောစိတ်၏ ပြုမူပြောဆိုမှုက ချမ်းသာ
(သို့မဟုတ်)နိဗ္ဗာန်ကိုဖန်ဆင်းပါမည်။

နိဗ္ဗာန်ဟူသည် ဘုံနန်းမဟုတ်၊ တဏှာမှလွတ်မြောက်
ခြင်းတဏှာမရှိခြင်းဖြစ်သည်။ တဏှာနည်းနည်းမရှိလျှင် နည်း
နည်းနိဗ္ဗာန်ဖြစ်သည်။ တဏှာများများမရှိလျှင် များများနိဗ္ဗာန်
ဖြစ်သည်။ တဏှာလုံးဝမရှိတော့လျှင် လုံးဝနိဗ္ဗာန်ဖြစ်သည်။

သေမင်းခေါ်ရာ ဝမ်းသာစွာလိုက်ခဲ့သော ဒုဋ္ဌာဂါမဏီမင်း

ဒုဋ္ဌာဂါမဏီမင်းကြီးသည် သီဟိုဠ်တွင် သာသနာပြု
မင်းတစ်ပါးဖြစ်ပြီး ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ထွန်းကားရေးအတွက်
အထူးကြိုးစားဆောင်ရွက်ခဲ့သောမင်းတစ်ပါးဖြစ်သည်။

မင်းကြီးသည် မဟာစေတီတည်နေရာတွင် စေတီ
တည်၍ မပြီးမီ သေနိုင်သောရောဂါသည် ကပ်ရောက်ခံစား
လာရသည်။

ထိုအခါ ဒီဃဝါပီအရပ်၌နေသော ညီတော်တိဿကို ခေါ်တော်မူ၍ ဤစေတီကြီးမပြီးသေးသမျှ ပြီးစီးအောင်ပြုပါလေ ဟု မှာကြားသည်။

ညီတော်တိဿသည် နောင်တော်သေကာနီးအခြေ အနေကိုသိ၍ တည်လက်စစေတီကို အပ်လျှိုသမားတို့ကို ခေါ် ကာ စင်ကြယ်သောအဝတ်ဖြင့် စေတီပြီးစီးသည်သဏ္ဌာန်၊ ပန်းချီ ဆရာတို့ကိုခေါ်၍ မှတ်တိုင်၊ တံခွန်ကုက္ကား၊ ရေပြည့်အိုးတို့ကို ပြုလုပ်စေသည်။ ဝါးဖြင့်ထီးတို့ကိုပြုလုပ်စေသည်။

အားလုံးစီမံပြီးသောအခါ မင်းကြီးကိုစေတီပြီးကြောင်း လျှောက်ထားသည်။ မင်းကြီးသည် လဲလျောင်းလျက် စေတီကို ဖူးမြော်သည်။

မင်းကြီးနာသည်ဟုကြားကုန်သော ရဟန္တာမထေရ်တို့ သည် အစုအဖွဲ့ဖွဲ့ကာ မင်းကြီးကိုအလှည့်ကျ တရားတော်မြတ် ကိုရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ကြွသည်။ မင်းကြီးသည် မိမိ၏စစ်တိုက် ဘက်ဖြစ်ပြီး ရဟန်းပြုသွားသောအဘယမထေရ်ကိုမတွေ့မြင်၍ ဤသို့ကြံစည်မိလေသည်။

“အဘယမည်သောသူရဲကြီးသည် ကျေးမင်းတို့နှင့် နှစ်ဆယ့်ရှစ်ကြိမ်တိုင်အောင် ကြီးစွာသောစစ်ထိုးခြင်းဖြင့် စစ် ထိုးကြရာ၌ ငါမရှုံးအံ့သည်ဖြစ်၍ ငါ့ထံ၌ဝန်းရံကာ အဖော် ပြုလုပ်သည်။ ယခုအခါ သေမင်းနှင့်စစ်ထိုးရာ၌ ငါ၏ရှုံးလဲတံ့ သည်ကိုမြင်သောကြောင့် ငါ့ထံသို့မကပ်လာသည်ထင်၏”

မင်းကြီး၏ထိုအကြံကို ကရိန္ဒမြစ်အလွန် ပဉ္စလိတောင်
၌နေသော ရဟန္တာဖြစ်သောအဘယမထေရ်သည်သိတော်မူ၍
ရဟန္တာငါးရာအခြံအရံနှင့်တကွ ကောင်းကင်ဖြင့်ပျံလာ၍ မင်းကြီး
အနားသို့ဝိုင်းရံလာတည်နေသည်။

မင်းကြီးသည် အဘယမထေရ်ကိုမြင်တွေ့သော် ခင်မင်
ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရှေးအနီးကြွစေပြီးမှ-

“အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်သည် ရှေးအခါက သူရဲ
တစ်ကျိပ်ဖြစ်ကုန်သောအရှင်မြတ်တို့နှင့်တကွ စစ်ထိုးရပေပြီ၊
ယခုမူကား ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် သေမင်းနှင့်
စစ်ထိုးခြင်းငှာအားထုတ်ရသည်၊ သေမင်းတည်းဟူသောရန်သူ
ကို ရှုံးစိမ့်သောငှာမတတ်နိုင်ပါချေ”

ဟု လျှောက်ထားသည်။

“လူတို့ကိုအစိုးရသောမင်းကြီး . . . ကြောက်ရွံ့တော်
မမူလင့်၊ ကိလေသာတည်းဟူသောရန်သူကိုမအောင်လျှင်
သေမင်းတည်းဟူသောရန်သူကိုမအောင်နိုင်ချေ၊ အလုံးစုံသော
ရုပ်-နာမ်-သင်္ခါရတရားတို့သည် အမြဲမရှိကုန်ဟူ၍ ဘုရားရှင်က
ဟောတော်မူချေသည်၊ ထို့ကြောင့် အလုံးစုံသောသင်္ခါရတို့
သည်ပျက်ရမည်သာဖြစ်၍ ဇရာ၊ မရဏ၊ အနိစ္စတို့သည် ရှက်
ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်းမှကင်းသည်ဖြစ်၍ တန်ခိုးအရှင်ဘုရားသခင်
ကိုလည်းကပ်၍ နှိပ်စက်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ငါ၏ရုပ်-နာမ်

ခန္ဓာဟူသမျှတို့သည် အမြဲမရှိ၊ ဆင်းရဲအတိသာအစိုးမရချေ
တကားဟု နှလုံးထားတော်မူလော့”

ဟုမိန့်ကြားသည်။

“အရှင်ဘုရား... ယခုအခါ၌ ငိုကြွေးခြင်းစသည်တို့
သညတည်ရှိပါ၏။ မသိခြင်းငိုလ်ပါအစုသည်ဖွဲ့ပါ၏။ ပြင်းစွာ
တွေဝေခြင်းလုံသည်ထပါ၏။ ယောင်ယမ်းမြည်တမ်းခြင်းအလံ
တံခွန်ကိုမြှောက်ထောင်ပါ၏။ နှလုံးမသာယာခြင်းစည်ကြီးကို
တီးပါ၏။ ရင်ကိုထူခြင်းတည်းဟူသော ကြေးနင်းခွက်ခွင်းသည်
ဖြစ်၏။ ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းတည်းဟူသောခရုသင်းကိုနှုတ်ကုန် ၏။
မျက်ရည်တည်းဟူသောသွေးတို့ယိုစီးကုန်၏။ ဒုက္ခဝေဒနာတည်း
ဟူသောမှိန်းတို့သည်ထိုးကုန်၏။ ကာယိကဒုက္ခတည်းဟူသော
ဆောက်ပါတ်လက်ရိုက်တို့ကိုဆောင်ကုန်၏။ ယိတ်လန့်ခြင်းတည်း
ဟူသောသံစက်ကိုငင်ကုန်၏။ ပြိုးပြွမ်းသောတံထွေးတည်းဟူ
သောယိုစီးခြင်းရှိ၏။ သံဝေဂတည်းဟူသောဖရင်းသည် လွှမ်းမိုး
၏။ သေခြင်းတည်းဟူသောမြားသည်စူးဝင်၏။ မစူတည်းဟူသော
ဆင်သည်နင်း၏။ ကုသိုလ်-အကုသိုလ်တည်းဟူသောသူရဲတို့သည်
စစ်ထိုးတိုက်ခိုက်ကုန်၏။ ယမမင်း၏တမန်တို့သည်လှည့်လည်
ကုန်၏။ သေခြင်းတည်းဟူသော စစ်သည်သည်ဖြစ်၏။ ဤစစ်ကို
အောင်ခြင်းငှာစွမ်းနိုင်သောသတ္တဝါမည်သည်မရှိ”

ဟု လျှောက်ထားသည်။

“မင်းကြီး... သင်သည်နှစ်ခုမြောက်သောအတိတ်
ဘဝသာမဏေဖြစ်စဉ်ကလည်း ကြီးစွာသောကုသိုလ်သမ္ဘာရ
သမ္ဘာဆန္ဒကြောင့် နတ်ပြည်သို့ရောက်ကြောင်း နိမိတ်ထင် လျက်
နတ်၏ချမ်းသာကိုပယ်လျက် ဤမင်းအဖြစ်သို့လာ၍ များစွာ
သောကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကိုပြုတော်မူသည်။ မင်းကြီး၏
ဧကရာဇ်အဖြစ်ကိုရတော်မူခြင်းသည်လည်း ဘုရားရှင်၏
သာသနာတော်ကိုထွန်းစိမ့်သောဌာသာလျှင် ပြုတော်မူသည်။
အလွန်များပြားလှသော ကုသိုလ်ရှိတော်မူသောမင်းကြီး...
သင်သည်မြတ်သည်။ မပြတ်ကုသိုလ်ဆည်းပူးတော်မူ၏။ ယနေ့
ထက်တိုင်အောင်ပြုသောကုသိုလ်တို့ကို အောက်မေ့တော်မူ
လော့၊ ဤသို့အောက်မေ့က နတ်၏ချမ်းသာသည် လျင်စွာ
‘ရောက်လတ်’”

ဤစကားကိုကြားရသောအခါ မင်းကြီးသည်
ဝမ်းမြောက်လှသည်ဖြစ်၍-

“အရှင်ဘုရား... အရှင်မြတ်သည် အကျွန်ုပ်၏
နှစ်ကြိမ်သောစစ်ပွဲ၌လည်း အဖော်သဟဲဖြစ်လေသည်”

ဟု လျှောက်ထားသည်။ ထို့နောက် ကောင်းမှုစာရင်းကို အစဉ်
အတိုင်း ဖတ်ကြားစေသည်။

ထိုအလှူစာရင်းဖတ်ပြီးသောအခါ မင်းကြီးသည်-

“ဤအစိုးရသောအခါ၌ ငါလှူခဲ့သောဒါနသည် များစွာရှိလှသော်လည်း စိတ်ကမနှစ်သက်၊ ဝမ်းမြောက်မှုမခံစားရပါ။ ဆင်းရဲဘေးကိုတွေ့၍ အသက်ကိုမငဲ့ဘဲလှူရသော ဆပ်ဆွမ်းနှင့်စစ်ပြေးဘဝတစ်ယောက်စာလှူရသောထမင်းအလှူကိုသာလျှင် ငါအလွန်နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်မိပါ၏”

ဟု ဆိုသည်။

ထိုစကားကို အဘယမထေရ်ကြားလျှင် မင်းကြီးအား ကြည်ညိုခြင်းတိုးပွားစိမ့်သောအခါ ထိုဒါနနှစ်ရပ်ကိုပင် ထပ်ကာထပ်ကာ ချီးမွမ်းစကားပြောကြားမိန့်ကြားသည်။

ထိုဆွမ်းနှစ်မျိုးမှာ ကောဠဗ္ဗမည်သော ရောဟနဇနပုဒ်မလယအရပ်၌နေသောအခါ အလွန်ရှားပါးသော ဒုဋ္ဌိက္ခန္ဓာကပ်ကြုံရောက်သည်ဖြစ်၍ လူအမျိုးမျိုးတို့သည် မရိုးသီးကိုပြုတ်၍စားသောက်ကြရသည်။ ထိုအချိန်ဝယ် မင်းကြီးသည် အဖိုးအနုတ္တထိုက်တန်သော နားတောင်းတော်နှစ်ခုကိုပေး၍ ဆပ်ဆန်ကိုဝယ်ယူပြီးလျှင် မလိယမဟာဒေဝမထေရ်အမှူးရှိသော ငါးပါးသောရဟန္တာမထေရ်မြတ်တို့အား ဟင်းလေးယာဂုနှင့်တကွသောဆပ်ဆွမ်းကို သဒ္ဓါတရားထက်သန်စွာဖြင့် လှူဒါန်းခဲ့သည်။

စူဠဝိဇ္ဇာယအပြင်၌ ညီတော်တိဿနှင့်စစ်ထိုး၍ အရေး
မလှသဖြင့် ပြေးရသောအခါ တစ်ယောက်စာသောထမင်းကို
ရွှေခွက်၌ထည့်၍ စားတော့မည်အပြုတွင် အလှူခံတို့ကို
ကြွေးကြော်သဖြင့် ကြွတော်မူလာသောရဟန္တာအရှင်မြတ်အား
ကိုယ့်အသက်ကိုမငဲ့ကွက်ဘဲ ရွှေခွက်၌ထည့်သမျှသောထမင်းကို
အကုန်လှူလိုက်သည်။

“မင်းကြီး... ဆပ်ဆွမ်းကိုအလှူခံခဲ့သော ရဟန်းငါးပါး
တို့တွင် မလယအရပ်၌သီတင်းသုံးနေသော မလိယမဟာဒေဝ
မထေရ်သည် ထိုဆပ်ဆွမ်းကိုခံယူပြီးသော် သုမနတောင်၌နေ
သော ရဟန်းကိုးရာတို့အားခွဲဝေလှူဒါန်း၍ ဘုဉ်းပေးသည်။
ကိုယ်တိုင်လည်းသုံးဆောင်၏။ တလင်္ကအရပ်၌နေသော ဓမ္မ
ဂုတ္တမထေရ်သည် ထိုဆွမ်းကိုအလှူခံပြီးလျှင် ကလျာဏိကျောင်း၌
ရဟန်းငါးရာတို့နှင့်ဝေဖန်၍ဘုဉ်းပေး၏။ ကိုယ်တိုင်လည်း သုံး
ဆောင်၏။ ကလင်္ကအရပ်၌နေသော ဓမ္မဒိန္နမထေရ်သည် ပိယဂုံ
ကျွန်း၌နေသောတစ်သောင်းသော ရဟန်းတို့နှင့်ဝေခြမ်း၍ ဘုဉ်း
ပေး၏။ မင်္ဂလာအရပ်၌နေသော တန်ခိုးကြီးသော ခုဒ္ဒတိဿ
မထေရ်သည် ကေလာသကျောင်း၌ ခြောက်သောင်းသောရဟန်း
တို့အားလှူဒါန်း၍ဘုဉ်းပေး၏။ မဟာဗျူဟမထေရ်သည်ဆွမ်းကို
ခံ၍ ဥက္ကနဂကျောင်း၌နေသော ခုနစ်ရာသောရဟန်းတို့အား
လှူဒါန်းပြီးမှကိုယ်တိုင်လည်း ဘုဉ်းပေး၏။

ရွှေခွက်ဖြင့်ထည့်သော တစ်ယောက်စာသောဆွမ်းကို အလှူခံသော ကုဋေဗွိကပုတ္တတိဿမထေရ်သည်လည်း တစ်သောင်းနှစ်ထောင်ကုန်သောရဟန်းတို့အား လှူဒါန်း၍ ဘုဉ်းပေးလေသည်”

ဟု အဘယမထေရ်က မင်းကြီး၏စိတ်ကိုကြည်ညိုခြင်း၊ တိုးပွားစိမ့်သောငှာ သုံးဆောင်သောအခြင်းအရာကို မိန့်ဆိုတော်မူသည်။

“အရှင်ဘုရား. . . အကျွန်ုပ်သည် နှစ်ဆယ့်လေးတို့ပတ်လုံး သံဃာတော်တို့အား များစွာကျေးဇူးကိုပြုသည့် ဤသို့သံဃာတော်တို့၏ကျွန်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏ရုပ်အစုသည်လည်း သံဃာအားကျေးဇူးများခြင်းငှာဖြစ်စေပါသတည်း၊ ဤမဟာစေတီကိုမြင်ရာအရပ်ဖြစ်သော သံဃာတို့ကံကြီးကံငယ်ပြုရာဥပုသ်အိမ်၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို မီးသဂြိုဟ်ပါလေ”

ဟု မိန့်ကြားတော်မူသည်။

ထို့နောက် မင်းကြီးသည် ညီတော်တိဿကိုခေါ်ပြီး-

“ငါ့ညီတိဿ. . . သင်သည် မဟာစေတီ၌ မပြီးသေးသမျှ အလုံးစုံသောကိစ္စတို့ကို ကောင်းစွာပြီးအောင်လုပ်ပါလေ နံနက်အခါ၊ ညဉ့်အခါတို့၌ ဤမဟာစေတီတော်ဝယ် ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်းကပ်လှူခြင်း၊ ပဉ္စင်တူရိယာဖြင့်ပူဇော်ခြင်းကို ပြုပါလော့၊ ငါသည် ဘုရားရှင်တို့၏သာသနာ၌ အကြင်အလှူဝတ် ကိုပြု၏၊

ထိုအလှူဝတ်တို့ကိုလည်း မပျက်မယုတ်အောင် အားထုတ်ရစ်
လော့၊ သံဃာတော်ကိစ္စ၌ မမေ့မလျော့ပါလင့်”

ဟု မိန့်တော်မူပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာနေသည်။

ထိုအခါ ရဟန်းတော်များသည် မင်းကြီးဘေး၌ တရား
များကိုရွတ်ပွားသရဇ္ဈာယ်မှုပြုတော်မူသည်။

ထိုအချိန်ဝယ် နတ်ပြည်မှနတ်ရထားများသည် ဆိုက်
ရောက်လာပြီး သူ့ရထားတက်ပါ၊ ငါ့ရထားတက်ပါ ဟု ဖိတ်
မန္တကပြုကြသည်။

“အမောင်တို့ . . . ငါသည် တရားနာလိုသေးသည်၊
ထိုမျှလောက်ငုံလင့်ပါဦး”

ဟု ဆိုခြင်းငှာ လက်ဝါးကာခြင်းကိုပြုလေသည်။

သံဃာတော်များသည် တရားသရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို မြင်
သည်ထင်၍ ရပ်နေကြသည်။

“အရှင်ဘုရားတို့ အဘယ်ကြောင့်ရပ်ကြပါသနည်း”
ဟု မင်းကြီးကမေးသည်။

“မင်းကြီးကရပ်စေလို၍ အမှတ်ပေးသည်ထင်၍ ရပ်
ပါသည်”

ဟု မိန့်ကြားကြသည်။

“အရှင်ဘုရားတို့တရားရွတ်သည်ကိုရပ်စေလို၍ အမှတ်ပေးသည်မဟုတ်ပါ။ ရထားခြောက်စင်းလာ၍ နတ်တို့ တောင်းပန်သည်ကိုသာ သည်းခံပါဦးဟု အမှတ်ပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်” ဟု လျှောက်ထားသည်။

ထိုစကားကိုကြားသော် မင်းကြီးသည် သေဘေးမှ ကြောက်သောကြောင့် ကယောင်ကတမ်းပြောနေသည် ဟု အောက်မေ့ကြသည်။ လူတို့၏ ထိုသံသယကိုပျောက်စေခြင်းငှာ အဘယမထေရ်က-

“မင်းမြတ်. . . သင်၏အလိုငှာ ရထားရောက်လာသည်ကို ဘယ်သို့သိနိုင်ပါအံ့နည်း” ဟုမေးသည်။

“အရှင်ဘုရား. . . ပန်းကုံးတို့ကို ဤအရပ်မျက်နှာတို့သို့ ပစ်ပါလော့” ဟုဆို၍ ပန်းတို့ကိုပစ်စေသည်။

ပန်းတို့သည် ရထားလှည်းသံတို့၌ အသီးသီးငြိကုန် ရထားတွဲရဲခွဲလျက်တည်ကြကုန်၏။ ကောင်းကင်၌ ပန်းကုံးများ တွဲရဲခွဲသည်ကိုမြင်မှ လူအများသံသယကင်းကုန်သည်။

“အရှင်ဘုရား. . . နတ်ရွာခြောက်ပြည်တွင် အဘယ် နတ်ရွာသည် မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိပါသနည်း”

ဟု မင်းကြီးက အဘယမထေရ်ကိုမေးလျှောက်သည်။

“မင်းကြီး ဘုရားဖြစ်ထိုက်သော မေတ္ထေယျဘုရားလောင်းသည် တုသိတာနတ်ပြည်၌နေသည်၊ ထို့ကြောင့် တုသိတာနတ်ပြည်သည် မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသည်” ဟု သူတော်ကောင်းတို့ချီးမွမ်းကြသည်။

အဘယမထေရ်က ဤသို့မိန့်ကြားပြီးသောအခါ မင်းကြီးသည် မဟာစေတီကိုရှုမျှော်ကာ လျောင်းလျက်သာလျှင် မျက်စိမှိတ်တော်မူသည်၊ ထိုခဏမှာပင် စုတေ၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဥပပတ်နတ်ကိုယ်သည် ထင်ရှားဖြစ်လေသည်။

မိမိပြုအပ်သော ကောင်းမှုကံ၏အကျိုးတရားကို ထင်ရှားစိမ့်သောငှာ နတ်၏တန်ဆာတို့ဖြင့် လွန်စွာတင့်တယ်သော ကိုယ်ကို လူအများအားထင်ရှားပြလျက် မဟာစေတီကို လက်ျာရစ်သုံးပတ်လှည့်၍ စေတီအားလည်းကောင်း၊ သံဃာများအားလည်းကောင်း ရှိခိုးပြီးမှ တုသိတာနတ်ပြည်သို့ တက်တော်မူလေသည်။

ဤဒုဋ္ဌာဂါမဏီမင်းကြီးသည် ကျေးမင်းတို့အား စစ်တိုက်ခြင်းကြောင့် များစွာသောအကုသိုလ်ကံတို့ကို ပြုခဲ့ငြားသော်လည်း ထိုအကုသိုလ်ကံတရားတို့သည် အခြားမဲ့သောဘဝ၌ အကျိုးပေးမမြဲသော အနိယတကံဖြစ်၍ များစွာအားကြီးသော

ကုသိုလ်ကံတရားက ပိတ်ပင်တားခံသဖြင့် တုသိတာ နတ်ပြည်သို့ မိမိအိမ်ကဲ့သို့ရောက်ဝင်ရလေသည်သာ။

ဗိုလ်မှူးကျော်စွာဗလ (ခ) ဖိုးသာချမ်း၏ ပြုံးသေ-သေမင်းခေါ်ခံရပုံ

ဖိုးသာချမ်းသည် ရွှေဘို၊ ညောင်ပင်သာရွာသားတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ရွှေလုံဗိုလ်တပ်တွင် ကျော်စွာဗလဟူသော အမည်ဖြင့် ဗိုလ်မှူးတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။

၁၈၈၅-ခုနှစ် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာတတိယစစ်ပွဲဖြစ်လာ တော့ တောင်ငူစစ်မျက်နှာသို့ စစ်သူကြီးရွှေလုံဗိုလ်နှင့်အတူ ချီတက်ခဲ့ရပြီး တောင်ငူခံစစ်ကို အင်္ဂလိပ်တို့မထိုးဖောက်နိုင် အောင် ကြိုးစားခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပါတယ်။

သီပေါမင်းပါတော်မူသွားပြီးနောက် ကင်းဝန်မင်းကြီး အမိန့်အရ စစ်သူကြီးရွှေလုံဗိုလ်တပ်များ နေပြည်တော်သို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာရန် အမိန့်ရောက်လာပါတယ်။

ထိုအခါ စစ်သူကြီးရွှေလုံဗိုလ်က ဗိုလ်မှူးကျော်စွာအား နယ်စပ်ဒေသတွင် တပ်ဖျောက်နေခဲ့ရန်နှင့်အခြေနေစောင့်ကြည့် ရန်ထားခဲ့ပြီး ဗိုလ်မှူးကျော်စွာဗလတို့ဟာ နယ်စပ်ဒေသ နယ်ခြား

ကျောက်တိုင်အနီးမှာ သာမန်အရပ်သားများအဖြစ် ရွာတည်နေ ခဲ့ကြရပါတယ်။ လယ်ယာမြေအသစ်များကိုဖော်ထုတ်လုပ်ကိုင် နေခဲ့ကြပြီး တစ်ဘက်ကလည်း ရွှေလုံဗိုလ်ထံမှ မည်သို့သော လမ်းညွှန်ချက်ရောက်လာသည်ကိုစောင့်မျှော်နေခဲ့ကြရပါတယ်။

သို့သော် မကြာခင် သူတို့ထံ အမင်္ဂလာသတင်းရောက် လာပါတယ်။ သူတို့၏ဗိုလ်ချုပ် စစ်သူကြီးရွှေလုံဗိုလ်ကို အင်္ဂလိပ် အစိုးရက ကပ္ပလီကျွန်းသို့ပို့လိုက်ပြီဟူသောသတင်းဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့၏အခြေအနေသည် မျှော်လင့်စရာမရှိ ဖြစ်သွားကြရပါ တယ်။

သို့အတွက် ဗိုလ်မှူးကျော်စွာဗလဟာ မိမိတပ်မှလူများ ကိုအရပ်ဒေသသို့ပြန်လိုက ပြန်ကြရန်နှင့် မိမိမှာမူ ရွှေဘို ညောင်ပင်သာမှ မိမိ၏ဇနီးသားသမီးတို့ကိုပြန်ခေါ်ပြီး ဤ ကျောက်တိုင်ရွာတွင် အခြေချရန်ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ပါတယ်။

မိမိနှင့်အတူနေလိုသူများကိုလည်း ခွင့်ပြုနေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ ပါတယ်။ တစ်ဘက်ကလည်း တိုင်းပြည်၏အခြေအနေကို စောင့် ကြည့်ရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

ဤသို့ဖြင့် နယ်ခြားကျောက်တိုင်စိုက်ရာနေရာလေးဟာ ကျောက်တိုင်ရွာကလေးဖြစ်ပြီး ဗိုလ်မှူးကျော်စွာဗလတစ်ဖြစ်လဲ ဖိုးသာချမ်းတို့၏စံပျော်ရာရွာကလေးဖြစ်လာပါတော့တယ်။

ဖိုးသာချမ်းသည် မိမိတို့၏အခြေအနေသည် စစ်တိုက် ရန်မဖြစ်နိုင်တော့သည့်အခြေအနေကိုသိလာပြီး မိမိဘဝကို လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် စီးပွားရေးထူထောင်ရန်ဆုံးဖြတ်လျက် လယ်ယာကိုဦးစားပေးလုပ်ကိုင်ခဲ့ပါတော့တယ်။

မကြာခင်ပင် ဖိုးသာချမ်းဟာ လယ်များစွာပိုင်ဆိုင်သော လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်လာပြီး သားသမီးများဖြင့်သာယာချမ်းမြေ့ စွာနေခဲ့ရပါတော့တယ်။

သားသမီး(၅)ယောက်နှင့် ဥစ္စာစီးပွားပြည့်စုံစွာရှိနေ သော ဖိုးသာချမ်းဟာ အသက်(၅၀)အရွယ်တွင် သေမင်းက ခေါ်ရန်အချက်ပြလာပါတယ်။ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးသော ပန်းနာရောဂါရလာပါတယ်။

ငယ်စဉ်လူပျိုလူရွယ်က တိုင်းရေး ပြည်ရေး စစ်ရေးတို့ ဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရာ ယခု စစ်ရေးပြီးတော့ မိသားစုစီးပွားရေး ဖြင့် လူးလားခေါက်ပြန်ရုန်းကန်နေရသောဘဝမှာ ယခုသေမင်း ရောဂါကပေါ်လာပြီဆိုတော့ ထိုအချိန်က ထိုအရပ်တွင်နာမည် ကြီးသော ဓာတ်စာဆရာ “ဆရာစ” ဆိုသောသမားတော်နှင့် ကုသပါတယ်။ ဆရာညွှန်းသောအစားအစာကိုစားပါတယ်။ ရောဂါ က သက်သာသလောက်သက်သာလာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လုံးဝ ပျောက်ကင်းတော့မရှိပါ။

ဟင်္ကသိုလ်သျှင်သီရိ (ဓမ္မစရိယ ဘိ-ဒေါ)

ထိုအချိန်မှာ ဖိုးသာချမ်းဟာ မိမိသားများကို ကျောင်း
ထား၊ ပညာသင်ပေးသောမုံရွေးဆရာတော်ကလေး ဦးပညာ
နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ရပါတယ်။

ဆရာတော်ကလေးက ရုပ်-နာမ်-ဓမ္မဖြစ်ပျက်ပုံ၊ ဓမ္မ
စကြာတရားတော်အရ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း၊ အိုရခြင်း၊ နာရခြင်း
သေရခြင်းတရားတို့ကိုဟောပြောပြသည်။ အာနပါနရူနည်း၊
သတိပဋ္ဌာန်တရားပွားများနည်းတို့ကို သွန်သင်ဆုံးမမှုပေးပါ
တယ်။

ထိုအချိန်ကစပြီး ဖိုးသာချမ်းဟာ အာနပါနရူနည်းနှင့်
ဝိပဿနာကိုကြိုးစာအားထုတ်ပါတော့တယ်။

သူ့သူငါငါသတ္တဝါမှန်သမျှ မိမိတို့ပြုလုပ်သောကံသာ
လျှင် ဥစ္စာရှိတယ်၊ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မိမိတို့ကြံစည်ပြောဆိုပြုလုပ်
တဲ့ကံအရသာလျှင် ဖြစ်နေကြရတယ်၊ ဘယ်သူမှဖန်တီးတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကံကို ကိုယ်ကြိုက်သလိုဖန်တီးနေခြင်းသာ
ဖြစ်တယ်။

“ဘဝဆိုတာရပ်တည်မနေဘူး၊ နေရုံနှင့်မပြီးဘူး သေကြ
ရဦးမယ်၊ ဘယ်သူမဆို တစ်နေ့မှချသေရလိမ့်မယ်၊ သေရတာ
ဟာကြောက်စရာမဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်နေလို့လည်း သေမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ နေတတ်ဖို့လိုသလို သေတတ်ဖို့ကလည်း အရေးကြီး
တယ်၊ နေတတ်လျှင် အထိုက်အလျောက်သေတတ်လာပါမယ်”

ဆရာတော်၏ ဤတရားကို ဖိုးသာချမ်းအလေးအနက် ထားစဉ်းစားပြီး မိမိဘဝအသက်ရှိနေချိန်ကာလအတွင်း မိမိလုပ် သင့်သောဒါနံ သီလကိုလုပ်ပါတော့တယ်။ ကျောက်တိုင်ရွာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဖြစ်လာအောင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်း ပြီးတော့ မုံရွေးဆရာတော်အကူအညီနှင့် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး ရအောင်ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။ သားငယ်ကို ပဉ္စင်းဘောင်တတ်ပေး ခဲ့တယ်။

ဤသို့သော် အာစိဏ္ဏကံ အာသန္နကံကုသိုလ်တွေ လုပ်လာတော့ ဖိုးသားချမ်းဟာ စစ်သားဘဝမှာတုံးက သေမှာ ကြောက်ခဲ့သေးတယ်။ ယခုတော့ နေတတ်-သေတတ်လာပြီး ဖြစ်လို့သေမှာကိုမကြောက်တော့ပါဘူး။

ဇရာ၊ ဗျာဓိကမရပ်မနား သွားနေပြီးနှိပ်စက်ခံနေရတာ ကိုသိမြင်လာပါတယ်။

ဤသို့ဖြင့် လမှနှစ်ချီပြီး ရောဂါနှင့်နပမ်းလုံးပြီး အသက် ရှင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖိုးသာချမ်းအဖို့ ဇရာ၊ ဗျာဓိကရင့်လာ သလို ဝိပဿနာကျင့်စဉ်တရားကလည်း ရင့်လာပြီးဖြစ်ပါတယ်။

ဖိုးသာချမ်းအသက်(၆၀)မှာ သေဖို့ကြုံလာပါပြီး သူ့သေ ဖို့ကြုံလာတာကို ဖိုးသာချမ်းလည်းသိပါတယ်။ မိသားစုကမသိကြ ပါဘူး။

ဖိုးသာချမ်းသေမယ့်ညက သားသမီးတွေကို အကုန်
ခေါ်ခိုင်းပါတယ်။ ရဟန်းဘဝရောက်နေတဲ့သားငယ်ကိုလည်း
ပင့်ခိုင်းတယ်။ သားငယ်ရဟန်းရောက်လာသည်အထိ ရွှင်ရွှင်ပြပြ
ပါတဲ့။

ညနေစာစားပြီးတော့ အောက်လင်းဓာတ်မီးကိုထွန်းခိုင်း
ပြီး မိသားစုတွေကို ရတနာသုံးပါးမမေ့ဖို့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ
ကိုတတ်နိုင်သလောက်ပြုဖို့ မိခင်ကြီးကိုရိုသေစွာ စောင့်ရှောက်
လုပ်ကျွေးဖို့မှာပါတယ်။

သားသမီးတွေပြန်လွှတ်ပြီးတော့ သားငယ်ကိုပရိတ်
ရွတ်ပေးဖို့နှင့်ပရိတ်နာလိုကြောင်းလျှောက်ထားသည်။ ဖခင်
ခေါင်းရင်းမှာ သားငယ်ကသီတင်းသုံးပြီး ဖခင်ကြီးပရိတ်နာနိုင်
ရန် ပရိတ်ကိုဖြေးညှင်းသာယာ ပီသသောအသံဖြင့် ရွတ်ဖတ်
ပေးပါတယ်။

ပရိတ်ရွတ်ဖတ်ပြီးတော့ သာဓုခေါ်ပါတယ်။ သားရ
ဟန်းက ဖခင်၏ထိပ်နားမှအိပ်ယာခင်းပြီး ကျိန်ပါတယ်။ သား
နှစ်ယောက်က ဖခင်ဘေးကအိပ်ကြပါတယ်။ မိခင်ကြီးခေါ်မှန်း
နှင့် သမီး မမင်းသော်တို့က ခြေရင်းနားက အိပ်ကြပါတယ်။

နံနက်အရုဏ်တက်(၄)နာရီခွဲလောက်မှာ တစ်အိမ်လုံး
မွှေးလာလို့ သားပဉ္စင်းကအရင်သိပြီး အကိုတွေနှင့်အမနှင့်

အမေတို့ကို နှိုးထစေပါတယ်။ မီးလည်းထွန်းညှိစေပါတယ်။ မီးလည်းထွန်းပြီးရော အမွှေးနံ့တွေတဖြည်းဖြည်းလျော့သွားပါတယ်။ ဖခင်ကြီးကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ပျော်နေသလိုပါဘဲ။ အိပ်နေတယ်ထင်ပြီ မည်သူမျှမနှိုးကြပါဘူး။ မိခင်ကြီးနှင့်နှမက သားကိုဆွမ်းကပ်နိုင်ရန် ဆွမ်းသွားချက်ကြပါတယ်။

သားကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း အိမ်အောက်ထပ်ဆင်းသွားကြပါတယ်။ သားဦးပဉ္စင်းက မိမိဖခင်ကြီးအခြေအနေကို သုံးသပ်ကြည့်မိပါတယ်။ အမွှေးနံ့တွေရတယ်။ ပျောက်သွားတယ်။ မိမိက ဓမ္မိကဉာဏ်ပါသကာကြီးအကြောင်း ကြားသိ သင်ထားရလေတော့ ထိုအကြောင်းကိုသတိရမိတယ်။

ဖခင်ကြီးကို ဒါယကာကြီး လို့လှုပ်နှိုးခေါ်မိတယ်။ “ဒါယကာကြီး . . . ပရိတ်နာဦးမလား၊ ဦးပဉ္စင်းရွက်ပေးဦးမယ်” လို့ မိန့်ကြားတယ်။

ဒါယကာကြီးထံက ဘာသံမျှမကြားရတော့ဘူး။ နှိုးလို့လည်းမရတော့ဘူး။ အသက်ရှူ-မရှူ နာဝစမ်းကြည့်တယ်။ လေတိုးမှုလုံးဝမတွေ့ရတော့ဘူး။

အဲဒီအချိန်ကျမှ သားဦးပဉ္စင်းလည်း စိုးရိမ်စိတ်၊ သောကစိတ်တွေပေါ်လာပြီး အမေ၊ အမနှင့် အစ်ကိုတို့ကို အားချင်းခေါ်ပြောပြရပါတယ်။

အားလုံး ဖခင်အနားသို့စုရုံးရောက်လာကြပါတယ်။ ဖခင်ကြီးပုံစံက သေပုံမပေါက်၊ အိပ်ပျော်နေသောပုံသဏ္ဌာန်ရောက်နေပါတယ်။ မျက်နှာက အလွန်ကြည်လင်နေပါတယ်။

ဖခင်ကြီးက လုံးဝကိုနှိုးလို့မရတော့ပါဘူး။ အမွှေးနံ့တွေ လှိုင်နေတဲ့အချိန်ကပဲ ဖခင်ကြီးသေသွားတာဖြစ်ပါမယ်။

ထိုအချိန်ကျမှ ဖခင်ကြီးသေပြီဆိုတာကို သိကြ၊ လက်ခံကြပြီး ငိုကြွေးကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဖခင်ကြီးဟာ ဇနီး၊ သားသမီးတွေအိပ်ချိန်မှာ ပရိတ်နာပြီး ဘဝကူးသွားရသည့်အတွက် သားသမီးတွေဘက်က သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးကြောင့် ငိုကြွေးပူဆွေးမှု အာရုံတွေပြတ်ရသလို သားသမီးတွေမှာလည်း သောကပူဆွေးမှု သက်သာရစေပြီး ခံသာစေပါတယ်။

ဖိုးသာချမ်းဟာ မည်သူ့ကိုမျှလတ်တလောသောကမဖြစ်စေဘဲ အေးချမ်းစွာဘဝကူးသွားသည့်အတွက် သူ၏ဘဝကူးမှု၊ သေဆုံးမှုဟာ (သို့မဟုတ်)သေမင်းခေါ်မှုဟာ “ပြုံးသေ” ခေါ်မှုလို့ဆိုရပါမယ်။

မေမေ၏ ချမ်းမြေ့စွာသေခြင်းနည်း

ကျွန်မတို့မိသားစုဘဝကိုကြည့်လျှင် ဖေဖေက ကျောင်းဆရာတစ်ဦးပါ။ မေမေက မအူပင်နယ်ဘက်က မိဘမဲ့တောသူတစ်ဦးပါ။ ရန်ကုန်-မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်မှာ စက်ချုပ်အတတ်သင်ယူပြီး စက်ချုပ်နေရာမှ ဖေဖေနှင့်တွေ့ပြီး လက်ထပ်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

မေမေက ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘဝနာခဲ့သူဆိုတော့ မိမိဘဝအတွက် မမျှော်လင့်ထားသော ပညာတတ်ကျောင်းဆရာတစ်ဦးနှင့်ညားခဲ့၍လည်းကောင်း၊ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နှင့် သပ်ရပ်သီးသန့်စွာနေရသဖြင့်လည်းကောင်း မေမေသည် ဖေဖေကို လင်လိုတစ်မျိုး၊ ဆရာလိုတစ်မျိုး၊ ကျေးဇူးရှင်လိုတစ်မျိုးသတ်မှတ်ပြီး ရိုသေစွာပြုစုခဲ့ပါသည်။

ဖေဖေကလည်း မေမေကို မိဘမဲ့မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်၍ မယားလိုတစ်မျိုး၊ တပည့်လိုတစ်မျိုး၊ နှမငယ်လိုတစ်မျိုးဖြင့် စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မကိုမွေးပြီးသောအခါ ဖေဖေသည် မူလတန်းကျောင်းအုပ်ဖြစ်နေပါပြီ။ မေမေကလည်း တစ်ဘက်တစ်လမ်းကစက်ချုပ်ပါသည်။ ဖေဖေ၏တပည့်မတွေထဲက ဆင်းရဲ၍ ကျောင်းဆက်မတက်နိုင်သောမိန်းကလေးများကို မေမေသည်

သင့်တော်သောနှုန်းဖြင့် စက်ချုပ်ပညာသင်ပေးပါသည်။ တတ်မြောက်သွားသောအခါ အလုပ်ရုံ၊ စက်ရုံများသို့ ဖေဖေက သွင်းပေးပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မတို့မိသားစုဘဝလေးသည် မချမ်းသာသောဘဝညး မဆင်းရဲဘဲ ပာပည့်အသိုင်းအဝိုင်းအခြံအရံများ ဖြင့် ချမ်းမြေ့လှပါသည်။

သို့သော် ဘဝဟူသည် ဖြစ်ပျက်တို့ဖြင့် မရပ်မနားဖြစ်ပျက်နေသောသဘာဝတရားဖြစ်သည် ဟုဆိုသည့်အတိုင်း ကျွန်မ(၆)နှစ်သမီးအရွယ်တွင် ဖေဖေသည် ဒီဇင်ဘာကျောင်းသားပွဲတော်အောင်ဆန်းကွင်းသို့တာဝန်သွားထမ်းဆောင်ရင်း အပြန်တွင်ကားတိုက်ခံရ၍ ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မတို့ သားအမိဘဝကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မေမေသည် လောကဓံကိုကြုံလာခဲ့သူဖြစ်၍ ဖေဖေဆုံးပါးသည်ကိုကြာရှည်စွာခံစားမနေတော့ဘဲ ဖေဖေရင်သွေး ကျွန်မဘဝရှေ့ရေးအဆင်ပြေမှု၊ ပညာဆက်လက်သင်ကြားနိုင်မှုတို့ကိုသာ ကြိုးစားစီမံပါတော့သည်။

ဖေဖေဆုံးပါးစဉ်က မေမေ့အသက်သည်(၂၈)နှစ်အရွယ်၊ အရွယ်ကောင်းတုန်းအချိန်ဖြစ်၍ မေမေ့ကိုစောင့်ရှောက်လိုသူများ၊ ကယ်ဆယ်လိုသူများ အလွန်ပင်ပေါများပါသည်။

အမေက ငှါသမီးလေးဘဝကို ပထွေးလက်ထဲမအပ်လို့၊ ပထွေးရှေ့မှာသိမ်ငယ်တာမဖြစ်စေလိုဟူသော ကြီးမားသော မိခင်မေတ္တာဓာတ်ဖြင့် ထိုကယ်ဆယ်လိုသူ၊ စောင့်ရှောက်လိုသူ များကို ညင်းပယ်ခဲ့ပြီး တစ်ဘက်ကအိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်၊ တစ်ဘက် ကလည်း စက်ချုပ်ပညာသင်ကျောင်းကိုဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုမှ ရသောဝင်ငွေကလေးဖြင့် ကျွန်မဘဝကို ဘွဲ့ရသည်အထိ မြေတောင်မြှောက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မလည်း ပညာတတ်ဘွဲ့ရလာသောအခါ မိမိ၏ မြို့နယ်မှာပင် ကျောင်းဆရာမ အလုပ်ဝင်လုပ်ပြီး မိခင်ကြီးကို တစ်ဘက်တစ်လမ်းက ကူညီပေးခဲ့ပါသည်။ မေမေက ကျွန်မ အတွက်ဇွဲပြီး နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲစောင့်ရှောက်ခဲ့သလို ကျွန်မကလည်း မေမေ့တစ်သက်အိမ်ထောင်မပြုဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး မေမေနှင့်ချမ်းမြေ့စွာနေထိုင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မကိုလက်ထပ်လိုသူများပေါ်ခဲ့ပါသည်။ မေမေက လည်း ကျွန်မကိုအထီးကျန်ဖြစ်နေမည်ကိုစိုးရိမ်၍ အိမ်ထောင် ပြုရန်တိုက်တွန်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်ခဲ့ပါ။

ဤသို့နေထိုင်လာခဲ့ရာ ကျွန်မသည်လည်း အပျိုဟိုင်း ကြီးဘဝရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သလို အမေ့ဘဝသည်လည်း ဇရာပိုင်း သို့ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။

ကျွန်မသည် မေ့မေ့ကို မဟာစည်တရားရိပ်သာသို့ ပို့ရန်ဖြစ်လာပါသည်။ အရွယ်ရှိစဉ်ကမူ မေမေသည် ဒါနကို တတ်နိုင်သလောက်ပြုပါသည်။ နိစ္စပတ်သံဃာဆွမ်းကိုလောင်း လှူပါသည်။ ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဥပုသ်စောင့်မှုကိုပြုပါသည်။

“ငါ့ဘဝ အတိတ်က ဒါန၊ သီလနည်းခဲ့လို့ မိကွဲ-ဖကွဲ နှင့် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေရတာ၊ ဒီဘဝမှာတော့ ငါနိုင်သရွေ့ ဒါန၊ သီလကိုပြုမည်”

ဟု မကြာခဏပြောပြီ ဒါန၊ သီလပြုပါသည်။

မေမေ၏အသိဉာဏ်ထဲတွင် သူမဘဝအတိတ်ကုသိုလ် ကံမကောင်း၍ မိဘမဲ့ဖြစ်ရသည်။ သီလလေးကောင်း၍ ဥပဓိ သမ္ပတ္တိသင့်တင့်ပြီးပညာတတ်ကျောင်းဆရာယောက်ျားကို ရခဲ့ ရသည်။ သို့သော် အတိတ်ကုသိုလ်ကံက ဆက်လျှောက်နေ၍ လင်သားနှင့် အိုအောင်မင်းအောင်မပေါင်းရ ဟု သူမယုံကြည် ထားသည်။

ထိုကံဆိုးကိုလွှတ်မြှောက်အောင် ဒါနပြုမည်။ သီလ ဆောက်တည်မည်။ မေမေ၏ယုံကြည်မှုသည် ဤမျှသာရှိခဲ့ပါ သည်။

ယခု မေမေသည် ဇရာထောင်းခဲ့ချေပြီ။ ဥပုသ်စောင့် တရားနာလာရာမှ စာပေအသိတရားမရှိသော်လည်း နာဖူး-ကြား ဖူးသောအသိဖြင့် ဝိပဿနာကိုနားလည်သလိုလို ရှိလာသည်။

သို့အတွက် မေမေသည် ယခင်ကသူခံစားခဲ့ရသော ကုသိုလ်ကံ-အကုသိုလ်ကံထက် ဤသံသရာကလွတ်မြောက်သော နိဗ္ဗာန်ကိုဝိုးတဝါးသဘောပေါက်လာသည်။ ထိုတရားကို ကျင့်လိုသည် တရားခွေများကိုနာကြားလာသည်။ ကျွန်မက ပရိတ်၊ ပဋ္ဌာန်းကိုနှုတ်တိုက်သင်ပေးထား၍ ပရိတ်၊ ပဋ္ဌာန်းကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်တတ်လာပါသည်။

မဂ်-ဖိုလ်-နိဗ္ဗာန်ကို ဝိုးတဝါးသိသောအသိကို အသုံးချကာ မေမေက ကျွန်မကိုတရားရိပ်သာစခန်းကိုဝင်လိုကြောင်း ပြောပြလာသည်။ ကျွန်မက မေမေ့ကို ကျွန်မအတွက်ကြောင့် ကြမ္မမရှိရန်၊ နောက်ဆံတင်းမှုမရှိရန်ပြောကြားပြီး မေမေ့ကို မဟာစည်တရားရိပ်သာသို့ပို့ပေးပြီး လိုအပ်တာများကိုကူညီထောက်ပံ့စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ရပါသည်။

မေမေသည် တရားစခန်းသို့(၉)ကြိမ်၊ (၁၀)ကြိမ်မျှ ဝင်ပြီးသောအခါ တရား၏အနှစ်သာရကို သိသွားပါသည်။ သံသရာဝဋ်ကိုလည်း သဘောပေါက်လာသည်။

မေမေသည် စာမတတ်-ပေမတတ်အနွပုထုဇဉ်မှ ကလျာဏပုထုဇဉ်အဆင့်သို့ ဝင်လာသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ကလျာဏပုထုဇဉ်သည် ကမ္မနိယာမကို ဉာဏ်ဖြင့် ထိန်းချုပ်နိုင်သူ ဟု ဆိုပါသည်။

သတ္တဝါမှန်သမျှကံသာလျှင် ဥစ္စာ၊ ကံသာလျှင်အမိ၊
ကံသာလျှင်အဖ ဟူသောသဘောဖြင့် မိမိ၏ဘဝကို ကံ၏
လက်ထဲသို့ ထိုးမအပ်တော့ပါ။

ကံသာလျှင် ဥစ္စာ-အမိ-အဖဖြစ်သည်မှန်သော်လည်း
ဉာဏ်သာလျှင် အမိ၊ ဉာဏ်သာလျှင် အဖ ဟူသောအမြင်သစ်
ဖြင့် ကံကို မိမိ၏ဉာဏ်အတိုင်းဖြစ်လာစေရန် မိမိ၏ဘဝကို
ဉာဏ်လက်ထဲသို့ထိုးအပ်လာတတ်ပါသည်။

ထိုအခါ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတရားတို့ကို ဉာဏ်ဖြင့်
ယှဉ်၍ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်တတ်လာသည်။

ဤသည်မှာ ကလျာဏပုထုဇဉ်ဘဝ၏သဘာဝအမှန်
ဖြစ်သည်။ မျက်ကန်းအန္ဓပုထုဇဉ်များက ဒါနကိုဘဲလုပ်လုပ်၊
သီလကိုဘဲဆောက်တည်-ဆောက်တည်၊ ဘာဝနာကိုဘဲပွားပွား၊
“ငါ”ကိုရှေ့တန်းတင်ပြီး သံသရာသုခချမ်းသာကို မျှော်လင့်ပြီး
လုပ်ဆောင်ကြခြင်းသာများသည်။

ထိုသူများသည် ကံကိုမိမိက လွှမ်းမိုးနိုင်ရန် ကမ္မနိယာ
မကိုမသိခဲ့သဖြင့် ကံကသာလျှင် မိမိတို့ကိုလွှမ်းမိုးခံရပြီး တစ်
ဘဝပြီးတစ်ဘဝ သံသရာလည်ရတော့သည်။ မိမိက ကံကို
မလွှမ်းမိုးနိုင်သမျှ မိမိကို ဘယ်ဘုရားကမျှ ဤသံသရာက
လွတ်အောင်မလုပ်နိုင်ပါ။

မျက်ကန်းအနွပုထုဇဉ်ဘဝကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် နွေရာသီရောက် ရွက်ကြွေသစ်တော၏ သစ်ရွက်ဝါနှင့် ဝမာ တူလှပါသည်။ သစ်ရွက်ဝါတို့သည် တောင်လေတိုက်လျှင် မြောက် ဘက်သို့ကြွေကျရကုန်သည်။ မြောက်လေတိုက်လျှင် တောင်ဘက် သို့ကြွေကျရရှာသည်။ လေက လေရူးတိုက်ချင်သည့်ဘက်မှ တိုက်၏။ မည်သည့်ဘက်က တိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ ရွက်ဝါတို့သည် တိုက်လေ၏လမ်းကြောင်းအတိုင်းသာလိုက်၍ ကြွေကျကုန်ရ သောသဘောရှိကြသည်။

ထိုသို့ရွက်ဝါများကြွေကျကြရာ၌ လွင်ပြင်သို့ကျခြင်း လည်းကျမည်၊ ချောက်ထဲသို့ကျခြင်လည်းကျမည်၊ သန့်ရှင်းသော နေရာ၌ကျခြင်လည်းကျမည်၊ ညစ်ပတ်သောနေရာ၌ ကျခြင် လည်းကျမည်၊ သတ်မှတ်ချက်မရှိ လေတိုက်ရာအလိုက်လိုက်၍ ကျရရှာသည်။

အလားတူပင် မျက်ကန်းအနွပုထုဇဉ်သည် ကံကို ပြုလုပ် သောအခါ-

- တကယ်ရှိသောရုပ်နာမ်တရားတို့နှင့် ယင်းတို့၏ ကြောင်းကျိုးဖြစ်စဉ်ကိုလည်းကောင်း
- ခဏမစဲ တစ်လစပ်ဖြစ်-ပျက်မှုသဘောကို လည်းကောင်း

နှလုံးမသွင်းဘဲ ဘဝချုပ်ငြိမ်းရေးအတွက် မရည်ရွယ်ဘဲ ဘဝသံသရာစည်ပင်ချမ်းသာရေးကိုသာ ရည်ရွယ်ဆုတောင်းပြီး အမှတ်မှား၊ အသိမှား- အယူမှား (သညာဝိပလ္လာသ၊ စိတ္တဝိပလ္လာသ၊ ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသ)တို့ဖြင့် တကယ်မရှိသော “ငါ”(အတ္တ) ကိုရှေ့တန်းတင်ပြီး လုပ်မိခဲ့သဖြင့် ထိုကံသည် နွေရာသီ၏လေဦးလေရှူးသဖွယ်ဖြစ်လာရပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် အန္တပုထုဇဉ်ဘဝသည် ယနေ့ ဧကရာဇ်ဘုရင်ဖြစ်နေရာမှ နက်ဖြန် အကျဉ်းသားဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ယနေ့ နတ်မင်းဗြဟ္မာပြည်မှာတဝင်းဝင်း-ဝက်စားကျင်းမှာ တရှုပ်ရှုပ်ဆိုသည်မှာ ဤသဘောကိုဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အန္တပုထုဇဉ်တို့၏ ထိုကဲ့သို့ မတည်ငြိမ်သောဘဝကို ပရမ်းပတာကျချင်သလိုကျသွားနိုင်သောဘဝ (ဝိနိပါတဘေး) ဟုဆိုပါသည်။

ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်အောင် သတ်မှတ်၍မရကောင်းသောဘဝ(အနိယတဂတိက)ဟူ၍လည်း ဆိုပါသည်။

ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ကံကိုထိန်းချုပ်နိုင်သော ကမ္မနိယာမကို မသိသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်မှာ ကံကို အရိယသစ္စာအားလျော်သော “သစ္စာနုလောမိက” ဉာဏ်ဖြင့်သာ ထိန်းချုပ်နိုင်ပါသည်။

သစ္စာနဲ့လောမိကညာဏ်ဆိုသည်မှာ သံသရာမှလွတ်
မြောက်ရန်အတွက် ကံကိုဖြတ်တောက်သောညာဏ်ဖြစ်ပါသည်။
ကံကိုဖြတ်မှ ဘဝပြတ်ပါမည်။ ကံရှိနေသေးလျှင် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ
ဘဝကို အကျိုးပေးမည်သာဖြစ်ပါသည်။ ဘဝမပြတ်သရွေ့
သံသရာမှလွတ်မြောက်ရန်မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကံကိုဖြတ်ရာ၌ အရေးကြီးဆုံးသောအချက်မှာ ဘဝကို
တောင့်တတ်သော သမုဒယသစ္စာ ခေါ် တဏှာကို ကင်းသည်
ထက်ကင်းအောင် နောက်ဆုံးအမြစ်ပြတ်သွားအောင် သမ္မာဒိဋ္ဌိ
အမြင်ဖြင့် ဆောင်ရွက်သွားရန်ဖြစ်ပါသည်။

သမ္မာဒိဋ္ဌိအမြင်ဖြင့် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ဘဝကိုတည်
ဆောက်ထားသော ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့၌ မမြဲ၊ ဆင်းရဲ
အစိုးမရ (အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တ)တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ
မြင်ဖို့လိုပါသည်။

- အနိစ္စကိုမြင်လျှင် မာနက္ခာပါ၏
- ဒုက္ခကိုမြင်လျှင် တဏှာက္ခာပါ၏
- အနတ္တကိုမြင်လျှင် ဒိဋ္ဌိက္ခာပါ၏

အမှန်အားဖြင့် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတရားတို့သည် ကိ
လေသာတရားများ၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင်ဖြစ်၏။ ထိုတဏှာ၊ မာန၊
ဒိဋ္ဌိတို့ကွာလျှင် ကျန်သောကိလေသာတရားများလည်း ကွာပြီး
ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ကိလေသာအပူများငြိမ်းသည်နှင့်အမျှ စစ်မှန်သောငြိမ်းချမ်းမှုကိုရပါတော့သည်။

အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တအမှန်တရားများကို ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျသိလာသောအခါ မှားယွင်းသောအမြင်ကွာပါသည်။ မှားယွင်းသောအမြင်ကွာသောအခါ အမြင်မှားမရှိတော့သဖြင့် စစ်မှန်သောအသိကိုရပါတော့သည်။

စစ်မှန်သောအသိကိုရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဘဝနှင့်ပတ်သက်သောစည်းစိမ်ချမ်းသာဟူသမျှကို “အတုချမ်းသာ” အဖြစ်မြင်ပါတော့သည်။ ယင်းနေရာတွင် စစ်မှန်သောချမ်းသာကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်ရပါတော့သည်။ ဤသည်မှာ သစ္စာနုလောမဉာဏ်ဖြင့် ကံကိုထိန်းချုပ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကံကိုထိန်းချုပ်နိုင်သောနည်းကို သိပါမှ မိမိ၏ဘဝအတွက် နွေဦးရွက်ကြွေသစ်တော၏ရွက်ဝါကဲ့သို့ တိုက်လေအရပ်ပရမ်းပတာကျရသော “ဝိနိပါတဆေး” မှလွတ်မြောက်ကာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်ပို၍-ပို၍မြင့်မားသော ပို၍-ပို၍ စစ်မှန်သောချမ်းသာအသိနှင့် ငြိမ်းချမ်းမှုကိုရနိုင်ပါမည်။

မေမေသည် မဟာစည်ဝိပဿနာရိပ်သာမှ ကံကိုထိန်းချုပ်နိုင်သော သစ္စာနုလောမိကဉာဏ်ကိုရပြီးသောအချိန်မှစ၍ ထိုဉာဏ်ဖြင့်ပင် ဒါနကိုလည်းပြုပါသည်။ သီလကိုလည်း ဆောက်တည်ပါသည်။ ဘာဝနာကိုလည်းပွားပါသည်။

ရတနသုတ်၌ သောတာပန်ဘဝသည် အရပ်လေး မျက်နှာမှတိုက်ခတ်လာသောလေပြင်းမုန်တိုင်းတို့ကြောင့် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသောကျောက်တိုင်နှင့်တူသည် ဟု ဘုရားရှင်က ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

မေမေသည် သောတာပန်အဆင့် ရောက် သည် - မရောက်သည်ကိုတော့မသိပါ။ ကလျာဏပုထုဇဉ်အဆင့်ကနေ သောတာပန်အဆင့်ကတော့ရှိမည်ဟူ၍တော့ မှတ်ထင်ထား မိပါသည်။

မေမေ၏ဘဝသည် ကံကိုထိန်းချုပ်လာနိုင်၍ ရွက်ဝါနှင့် မတူတော့ဘဲ ခိုင်မာသောကျောက်တိုင်နှင့်တူပြီ ဟု ကျွန်မ ထင်မြင်မိပါသည်။

မေမေ၏တရားအားထုတ်မှုသက်တမ်းကလည်း (၁၀) နှစ်ကျော် (၁၅)နှစ်ထဲ ဝင်လာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

မေမေအသက်(၅၅)နှစ်တွင် တရားစခန်းရက်ရှည်ဝင် ပါသည်။ တရားစခန်းရက်ရှည်ဝင်၍ (၁)လကြာပြီးတွင် တစ်နေ့ သောညနေချိန်၌ မေမေသည်မိမိအထုပ်အပိုးများနှင့်အတူ အိမ်သို့အငှားကားဖြင့် ရောက်ရှိလာပါသည်။

ကျွန်မနှင့် စက်ချုပ်သင်တပည့်မများမှာ တအံ့တဩနှင့် မေမေ့ကို ဝမ်းသာတလဲကြိုဆိုကြပါသည်။

ကျွန်မကတစ်ဘက်က မေမေပြန်လာ၍ ဝမ်းသာမိပ်သည်။ တစ်ဘက်ကစဉ်းစားမိတော့ တရားဓမ္မအားထုတ်မှု၌ ဓမ္မလျော်နေသောမေမေသည် ယခုရက်ရှည်ဝင်မည်ဆိုပြီးသွားကာမှတစ်လအကြာ ရုတ်တရက်အကြောင်းမကြား ဘာမကြားပြန်လာ၍ တစ်ခုခုများပြဿနာဖြစ်လားသလား ဟု သံသယစိတ်ဝင်လာပါသည်။

မေမေ့ကိုအကဲခတ်ကြည့်တော့လည်း ကြည်ကြည်သာသာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဣန္ဒြေပျက်သော မျက်နှာအမူအရာဘာမျှ မတွေ့ရပါ။

ကျွန်မက မေမေ့ကိုနေရာချပေးရင်း-

“မေမေ. . ရက်ရှည်တရားစခန်းဝင်မည်ဆိုပြီး အခုမှတစ်လဘဲရှိသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ပြန်လာတာလဲ”
ဟု စိုးရိမ်မကင်းသံဖြင့် မေးမိသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သမီးရဲ့. . . မေမေပြန်လာချင်လို့ ပြန်လာတာပါ။ သမီး ဒီညနေ ဘာတွေချက်ထားသလဲ၊ မေမေ့ကိုဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေးလုပ်ကျွေးပါလား၊ သမီးလေး ကုသိုလ်ရအောင် မေမေစားပေးမယ်လေ”

မေမေ၏စကားသည် ထူးတော့ထူးဆန်းနေပါသည်။ သို့သော် ပကတိအကောင်းချည်းဖြစ်နေ၍ မေမေ သူပြန်လာ

တာကိုကျွန်မ စိတ်မကောင်းခံစားနေရတာကိုသိ၍ နှစ်သိမ့် ချော့မော့သည့်အနေနှင့်ပြောသည်ဟု ထင်မြင်လိုက်မိပါသည်။

ကျွန်မသည် မေမေစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုး၍ ဘာမျှထပ်မ မမေးတော့ဘဲ သူစားချင်တာကိုသာမေးပြီး တပည့်မကစ် ယောက်ကိုအားချင်းဈေးသွားဝယ်စေကာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး ပါသည်။

မေမေသည် ထမင်းစားကာနီး ရေမိုးချိုး သနပ်ခါးလိမ်း ကာ အဝတ်အစားအသစ်များကိုချင်ဝတ်ပါသည်။ ကျွန်မကျွေး တာကိုလည်း ပြုံးရွှင်စွာနှင့်စားပါသည်။

“ငါ့သမီးလေး မေမေ့ကိုပြုစုလုပ်ကျွေးရတဲ့ကုသိုလ် ကြောင့် ဤသံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှကျွတ်လွတ်နိုင်သောသူ ဖြစ်ပါ စေ”

ဟု စားပြီး ဆုပေးပါသည်။ ထို့နောက် ခဏဟစ်ဖြုတ်နေပြီး ဘုရားခန်းဝင်ကာ တရားထိုင်ပါတော့သည်။

ဥ(၉)နာရီတရားထိုင်အပြီးတွင်-

“သမီးရယ် . . . မေမေ့ကို အိပ်ယာခင်းအသစ်၊ ခေါင်း အုံးစွပ်အသစ် လဲပေးပါလား”

ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မကလည်း မေမေ့ဆန္ဒအတိုင်းလုပ်ပေးပါသည်။
မေမေ၏ ပြုမူပြောဆိုပုံများသည် ထူးတော့ထူးနေပါသည်။
သို့သော် ကျွန်မအလေးအနက်ထားမစဉ်းစားမိပါ။

မေမေက အိပ်ကာနီးတွင် ကျွန်မကိုသူမအနီးသို့
ခေါ်ပြီး-

“သမီး... သမီးအဖေရဲ့ဘဝကို မေမေအလွန်သနား
တယ်။ သူ့ဘဝထောက်တည်ရာမရဘဲနဲ့ ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်
သွားရတယ်။ ကျေးဇူးရှင်ကြီးကို မေမေဘာမျှကျေးဇူးမဆပ်
လိုက်ရဘူး။ ငါ့သမီးကိုတော့ မေမေ အမွေပေးခဲ့ရပါစေ၊ ယခု
လက်ရှိပစ္စည်းဆိုတာ တစ်ဘဝအတွက်သာ အသုံးဝင်တာပါ။
သံသရာအသုံးဝင်ဖို့အတွက် သမီးအနေနှင့်ဝိပဿနာတရားကို
အားမထုတ်ချင်သော်လည်းအားထုတ်ပါ။ ဝတ္တရားတစ်ခုအနေနှင့်
တတ်နိုင်သမျှအားထုတ်ပါလို့ မေမေမှာချင်တယ်။ ဒါပါဘဲသမီး၊
သမီးလုပ်စရာရှိတာသွားလုပ်၊ ပြီးတော့အိပ်ပါ။ မေမေလည်း
အိပ်တော့မယ် ”

မေမေသည် ကျွန်မကို ဤကဲ့သို့ တည်ငြိမ်အေးဆေး
စွာမှာပါသည်။ ကျွန်မကလည်း ယနေ့ မေမေ ထူးထူးခြားခြား
တွေ့မှာကြားပြောနေပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့် ဟု သာမန်
သာစဉ်းစားမိပါသည်။ လူက ပကတိကောင်းနေတော့ စိုးရိမ်
စိတ်မဝင်မိပါ။

ကျွန်မလည်း အလုပ်ကိစ္စများပြီးသောအခါ မေမေ အိပ်နေသည်ကို ခဏဝင်ကြည့်ပြီး မိမိအခန်းပြန်ကာ အိပ်ပါသည်။

နောက်နေ့အရုဏ်တက် မေမေဆွမ်းကပ်နိုင်ရန် စောစောထပြီး ဆွမ်းချက်ပါသည်။ ဆွမ်းပွဲကိစ္စအားလုံးပြီးစီးသောအခါ ယခင်ကဆိုလျှင် (၄)နာရီကျော် (၅)နာရီပတ်ဝန်းကျင် ထနေကျမေမေသည် ယခုမထ၍ ကျွန်မသည် အမေ၏အခန်းသို့ဝင်ကာ အမေကိုအသံပြုနိုးမိပါသည်။

ယခင်က အိပ်ယာထ၊ အိပ်ယာနိုးအလွန်ဆပ်သော မေမေသည် ယခု ကျွန်မနှစ်ခွန်း-သုံးခွန်းခေါ်သည်ကိုပင် မနိုး၊ သာမန်နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ပင် ရှိနေပါသည်။

ကျွန်မသည် အမေ့ကိုသံသယဝင်မိ၍ သွားရောက်လှုပ်နိုးမိပါသည်။ မေမေ့ကိုလုံးဝနှိုးမရတော့ပါ။ မေမေဆုံးပါပြီ။ ဘယ်အချိန်ကဆုံးလည်း ကျွန်မ မသိပါ။ မေမေ့ကို အမျိုးမျိုး စမ်းသပ်ကြည့်ပါသည်။ မရတော့ပါ။

မေမေက ညကပင်တည်ငြိမ်စွာကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မသည် ထိုအခါကျမှပင် တပည့်မများကို အရေးတကြီး နှိုးပြီး အသိပေးရပါသည်။

တစ်အိမ်လုံးလည်း ပွက်လောရိုက်သွားရပါတော့သည်။

မေမေသည် ညက ကျွန်မကိုမှာသည်နေသည်ကို ယခုမှသဘော ပေါက်မိပါတော့သည်။ ကျွန်မစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုး၍ ကျွန်မရှေ့တွင် သေမပြဘဲ တိတ်ဆိတ်သောညကာလ တစ်ဦးတည်းတည်ငြိမ်စွာ အသက်ထွက်သွားပါသည်။ မေမေအတွက် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေး သောအခါမှ ဆရာတော်ကို မေမေပြန်လာခြင်းအကြောင်းကို လျှောက်ထားမေးမြန်းမိသည်။

“ဒါယကာမကြီးက ဘုန်းကြီးကို အရှင်ဘုရားတို့မှာ ယောဂီတွေတရားပြရတာနှင့် ကိစ္စဝိစ္စတွေများပါတယ်ဘုရား တပည့်တော် ဒုက္ခမပေးလိုတော့ပါဘူး။ အိမ်ပဲပြန်ပါရစေတော့ ဘုရား-လို့ လျှောက်ထားပြီး ပြန်သွားတာပါ။ ဘာကြောင့်လဲ မေးတော့လည်း မလျှောက်ထားမပြောဘူး။ ခွင့်သာပြုပါဘုရား လို့ပြောပြီး ပြန်တာ။ ဘုန်းကြီးကလည်း သူ့ဆန္ဒအတိုင်းလိုက် လျောလိုက်တာပါ။”

ဆရာတော်က ဤသို့မိန့်ကြားပြီး-

“ဒါယကာမကြီး. . . စိတ်သောကမဖြစ်နဲ့။ ဆရာမ မိခင်ကြီးက ဝိပဿနာတန်ခိုးကြောင့် သူ့သေခြင်းကိုသူကြိုသိ လို့ ဘုန်းကြီးတို့ကိုလည်းဒုက္ခမပေးလို၊ သမီးဖြစ်တဲ့ဆရာမကို လည်း နောက်ဆုံးတရားအမွေပေးချင်လို့ အဂ္ဂသာဝကကြီး ရှင်သာရိပုတ္တရာက မိခင်ကြီးကို အကျွတ်တရားရစေချင်လို့

မိခင်အိမ်ပြန်ပြီး ပရိနိုဠာန်ပြုသလို ဆရာမ၊အမေက အိမ်ပြန်ပြီး ဆရာမကိုမှာချင်တာမှာပြီး တရားအသိနှင့်ကွယ်လွန်တာပါ” ဟု ထပ်မံမိန့်ကြားသည်။

“ဪ... မေမေ၏သေရာစခန်း သေမင်းခေါ်ရာ သွားမှုသည် ချမ်းမြေ့လှသည်တကား”

ဟု ကျွန်မစိတ်ထဲ ကျေနပ်နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်နေမိပါတော့ သည်။

အခန်း (၃)

သေမင်းခေါ်တော့ အချိန်မအားသူတွေ
(မဲ့သေ-သေ)

တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက်ထမ်းရွက်ရင်း
သေမင်းခေါ်ခံခဲ့ရသောသခင်ညက်ဘဝ

ဖိုးညက်သည် မြေပိုင်ရှင်ဖိုးသာချမ်း၏သားငယ်ဖြစ်သည်။ ဖိုးသာချမ်းဆိုသည်မှာလည်း တစ်ချိန် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ တတိယစစ်ပွဲဖြစ်စဉ်က တောင်ငူခံတပ်မှ တာဝန်ယူတိုက်ခိုက်ခဲ့ရသောရွှေလုံဗိုလ်တပ်မှ ဗိုလ်မှူးဖြစ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဖိုးသာချမ်းသည် သူ၏သားကို ရှေးရိုးစဉ်လာဘုန်းကြီးကျောင်းပညာရေးကိုမသင်စေ၊ အစိုးရအထောက်အပံ့ခံ

ညောင်ပင်သာစက်ရုံဘုန်းတော်ကြီးအလယ်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းထားခဲ့သည်။ ထိုကျောင်း၏ကျောင်းအုပ်ဆရာတော် ဦးပညာသည် မျိုးချစ်စိတ်အလွန်ပြင်းထန်သူဖြစ်သည်။ သူ၏ ကျောင်းသားများကို တစ်ချိန်ချိန်တွင် စစ်ပွဲဝင်နိုင်ရန်ဟုဆိုကာ မြန်မာစစ်ပညာဖြစ်သောသိုင်းပညာကိုကောင်းစွာသင်ပေးသည်။ လူငယ်များကိုလည်း မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရိုက်သွင်းပေးခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် သခင်အသင်းများပေါ်လာသောအခါ သူ၏ ဒကာများကို သခင်အသင်းသို့ဝင်စေပြီး သခင်အမည်ခံခိုင်းခဲ့ သည်။ ဤသို့ဖြင့် (၇)တန်းကျောင်းသား မောင်ဖိုးညက်သည် သခင်ညက်ကလေးဖြစ်လာရသည်။

သခင်ညက်ကလေး(၇)တန်းအောင်သောအခါ ဖြူးရို အမျိုးသားကျောင်းသို့ဆက်လက်တက်စေခဲ့သည်။ ဖြူးမြို့သို့ ကျောင်းဆက်တက်စဉ် သခင်ညက်သည် ဖြူးမြို့ရှိသခင်ခေါင်း ဆောင်များဖြစ်စကြသော သခင်သန်း၊ သခင်ချို၊ သခင်ပြုံး၊ သခင်မမရီတို့မောင်နှမမိသားစုတွေနှင့် အဆက်အသွယ်ရခဲ့ပြီး သခင်ဘဝတစ်ပိုင်း ကျောင်းသားတစ်ပိုင်းဘဝဖြစ်ခဲ့သည်။

ဤဘဝတွင် သူသည် သူ့ဘဝကိုအမျိုးသား လွတ် မြောက်ရေးအတွက် အသက်ပေးလှူထားခဲ့သည်။ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကျရာတာဝန်ကို ဦးလည်မသုန် ထမ်းရွက်ရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ အမျိုးဘာသာသာသနာအတွက်
ဆောင်ရွက်လိုသောအာဇာနည်စိတ်ဓာတ်ကိုမွေးခဲ့သည်။

အာဇာနည်တို့ဟူသည် သတ္တိ-ဗျတ္တိနှစ်ရပ်ရှိသည်။

သတ္တိသည် စွန့်စားရဲမှုဖြစ်၍ ဗျတ္တိကား ထိုအစွမ်းကို
ထင်ရှားစွာပြနိုင်သောဉာဏ်ပညာအရည်အချင်းဖြစ်ပါသည်။

လူ၏ကောင်းမြတ်သောလက္ခဏာ (ဝါ) ကြီးကျယ်မြင့်
မြတ်မှုများတွင် သတ္တိမရှိ၍မဖြစ်ပါ။ သတ္တိနှင့်သာတွဲ၍ ဖြစ်ပေါ်
ရစေ့ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားသောင်းဝေသန္တရာမင်းကြီး၏ ဒါနပါရမီသည်
လှူရဲသောသတ္တိအပေါ်တွင်အခြေခံခဲ့သည်။ ယေရှုခရစ်သည်
လက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါ်တွင် နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်ခံရသည်မှာ သတ္တိ
ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

လောကတွင် သတ္တိမရှိက မည်သည့်အရာမျှမအောင်
မြင်နိုင်ပါ။ အောင်မြင်နေသူမှန်သမျှ သတ္တိရှိနေ၍သာဖြစ်ပါ
သည်။

တိုက်ရဲခိုက်ရဲမှသတ္တိမဟုတ်။ နိုင်ငံရေးသမား၊ သိပ္ပံပညာ
ရှင်၊ အနုပညာရှင်၊ စာရေးဆရာစသည်တို့မှာလည်း သူ့သတ္တိ
နှင့်သူဖြစ်ပါသည်။ သတ္တိချင်းမတူသဖြင့် မည်သူကပို၍သတ္တိရှိ
သည်ဟူ၍ပြော၍မရပါ။

သတ္တိဆိုသည်မှာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအခြေအနေတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ အတွင်းအမြင်တစ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ လူတစ်ဦးချင်း၏ စိတ်နေသဘာဝနှင့် အသိဉာဏ်အမြင်ပေါ်၌အရင်းခံ၍ ပေါ် ပေါက်လာရစမြဲဖြစ်သည်။

ယင်းစိတ်သဘာဝနှင့် အသိဉာဏ်အမြင်တို့ ပေါင်းစပ် လှုပ်ရှားမှုအပေါ်မူတည်၍ သတ္တိရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ် လာရသည်။

သတ္တိသည် အကြမ်းအားဖြင့် (၂)မျိုးရှိသည်-

တစ်မျိုးကား တစ်စုံတစ်ခုစိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ ခံစားမှုမှထကြွ ဖြစ်ပေါ်လာသော တိုက်ရဲခိုက်ရဲအန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရဲသော သတ္တိဖြစ်သည်။ ယင်းကို သွေးပူသောသတ္တိ(ဝါ)ကာမသတ္တိ ဟု ခေါ်ပါသည်။

တစ်ခြားတစ်မျိုးမှာ အသိဉာဏ်ဖြင့် ဝေဖန်ဆန်းစစ်၍ မိမိက မှန်ကန်သည်ဟု ယူဆချက်၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်တို့အပေါ်မူတည်၍ မိမိဘဝစည်းစိမ်၊ မိမိလက်ငင်း ခံစားနေရသော ချမ်းသာသုခကိုစွန့်လွှတ်ကာ လုပ်ရဲသော သတ္တိဖြစ်သည်။

ယင်းကိုသွေးအေးသောသတ္တိ(ဝါ)ဉာဏသတ္တိဟု ခေါ် ပါသည်။ ယောက်ျားအာဇာနည်ဖြစ်ရန်မှာ-

-အမှား-အမှန်အကျိုးရှိ-မရှိကို ခွဲခြားသိတတ်သော
ပညာရှိခြင်း၊

-ငါ့နိုင်ငံ၊ ငါ့လူမျိုး၊ ငါ့သာသနာကြီးပွားတိုးတက်ရမည်
ဟုသက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီးခြင်း

ဤအင်္ဂါနှစ်ချက်နှင့်ညီလျှင် ယောက်ျားအာဇာနည်
ဖြစ်လာပါသည်။ ထိုအာဇာနည်ကိုပင် သူရဲကောင်းဟု ခေါ်ဆို
ပါသည်။ သူရဲကောင်းတွင် သာမန်သူရဲကောင်းနှင့် အမြင့်မြတ်
ဆုံးသူရဲကောင်းဟူ၍ (၂)မျိုးရှိပါသည်။

ဓမ္မကို ဓမ္မဖြစ်အောင်တိုက်ရာတွင် -ငါ-ပါသော သူရဲ
ကောင်းသည် သာမန်သူရဲကောင်း ငါ-မပါသောသူရဲကောင်းမှ
အကြီးမြတ်ဆုံးသူရဲကောင်းဖြစ်ပါမည်။

နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးအတွက် အနစ်နာခံကြသည်၊ ဥစ္စာပစ္စည်း
များကိုစွန့်ကြသည်၊ ခြေလက်အင်္ဂါကိုစွန့်ကြသည်၊ အသက်ကို
စွန့်ကြသည်၊ ထိုသူများသည် လောက၌ အဓမ္မမထွန်းကားရေး
အတွက် ဘဝကိုစတေးကြသူများဖြစ်ကြသည်။

မိမိအနစ်နာခံမှုကြောင့် အကျိုးတရားရလာသောအခါ
ငါအနစ်နာခံလို့ရလာ၍ ငါသာခံစားထိုက်သည် ဟုဆိုလော
သူရဲကောင်းသည် -ငါ-မလွတ်သောစွန့်လွှတ်မှုဖြင့် စွန့်လွှတ်
သောသူရဲကောင်းဖြစ်၍ သာမန်သူရဲကောင်းဖြစ်ပါသည်။

မိမိ၏စွန့်လွှတ်စွန့်စားမှုသည် တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက်သာဖြစ်သည်။ ငါ့အတွက်မပါသော သူရဲကောင်းသည် သာအမြင့်မြတ်ဆုံးသူရဲကောင်းဖြစ်ပါမည်။

ဖိုးညွတ်ခေါ်သခင်ညွတ်သည်ကား တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် မိမိအသက်ကို စွန့်လွှတ်လှူရဲသောအာဇာနည်သူရဲကောင်း - ငါ-မပါသောအမြင့်မြတ်ဆုံးသူရဲကောင်းဖြစ်လိုသောဆန္ဒအပြည့်အဝရှိသူဖြစ်သည်။

ဤဆန္ဒဖြင့်ပင် ဖိုးညွတ်ဘဝသည် ကျောင်းသားဘဝမှ သခင်ဘဝသို့လုံးဝရောက်ခဲ့သည်။

သခင်ညွတ်သည် သခင်နိုင်ငံရေးသမားဘဝ မိမိဒေသပတ်ဝန်းကျင်တွင်ဟောပြောရေးစည်းရုံးရေးများ လုပ်နေစဉ် ကာလအတွင်း ဂုံးမင်းကွင်းရွာသူ ငယ်ရွယ်သူမသိန်းနုနှင့်အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ သားနှစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ထွန်းကားလာခဲ့သည်။ ဇနီး၊ သားသမီးတို့ကို အမေထံတွင်အပ်ကာ နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးအတွက်သာ ကျရာတာဝန်ကိုထမ်းဆောင်နေခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးစတင်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မိမိ၏သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ နိုင်ငံရေးလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လည်းဖြစ်သော ကိုမောင်မောင် (နောင်ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်

ဗိုလ်ဉာဏ)နှင့်ပေါင်းမိပြီး သခင်ညွတ်ဘဝ ရောက်ခဲ့သည်။ သူ၏သူငယ်ချင်း ကိုမောင်မောင် ဂျပန်ပြည်စစ်ပညာသင်ရန် လျှို့ဝှက်ခရီးစဉ်နှင့်ပါသွားသည်။ သခင်ညွတ်သည် သခင်ဘဝ ဖြင့် အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲကို အင်တိုက်အား တိုက်ဆောင်ရွက်နေခဲ့ရာ သားသမီး၊ သားမယားတို့၏ဘဝ ရပ်တည်ရေးကို မိခင်ကြီးကိုသာပုံအပ်ထားခဲ့သည်။

ဂျပန်က အမေရိကန်ကိုစစ်ကြေငြာပြီး ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်ထဲသို့ဝင်လာသောအခါ ရဲဘော်သုံးကျိပ်သည် ဂျပန်တပ် များနှင့် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့ကို တော်လှန်ပါဝင်လာခဲ့သည်။ ယိုးဒယားတွင် ဗမာလွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် (ဘီ-အိုင်-အေ) ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည်။

ယိုးဒယားတွင် ဘီ-အိုင်-အေ တပ်မတော်ဖွဲ့နေစဉ် မြန်မာပြည်အတွင်းသို့ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ထဲမှ ဗိုလ်နေဝင်း၊ ဗိုလ် တာရာ၊ ဗိုလ်စောနောင်၊ ဗိုလ်တောက်ထိန်တို့သည် အတွင်း သူပုန်အဖြစ် လျှို့ဝှက်စွာဝင်ရောက်လာကြသည်။

ဗိုလ်တာရာတို့သည် အထက်မြန်မာပြည်သို့အတွင်း သူပုန်ဆောင်ရွက်ရန်လာစဉ် ဖြူးမြို့ရှိ သခင်ပြုံး၊ သခင်ချို၊ နှမ သခင်မ မရီတို့ထံဝင်ရောက်ပြီး ရဲဘော်သုံးကျိပ်နှင့် ဘီ-အိုင်-အေတပ်မတော်အကြောင်းစုံကို လျှို့ဝှက်စွာသတင်းပေးပြီး လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းများလုပ်ရန်ကိစ္စတို့ကိုလည်း လမ်းညွှန်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်က ဖြူးမြို့မှရဲဘော်သုံးကျိပ်တွင် ပါဝင်သွား
ခဲ့သူတို့မှာ သခင်စံလှိုင်(ဗိုလ်မှူးအောင်)နှင့် သခင်မောင်မောင်
(ဗိုလ်ဉာဏ)တို့ဖြစ်သည်။

သခင်ပြုံးသည် သခင်မောင်မောင် (ဗိုလ်ဉာဏ)တို့ပါလာ
ကြောင်း သခင်ညက်ကိုပြောပြသည်။ အတွင်း သူပုန်ဆောင်ရွက်
ရန်ကိစ္စများကိုလည်း လမ်းညွှန်ခဲ့သည်။

နောက်တွင် သခင်ပြုံးနှင့်သခင်သန်းတို့က သခင်ညက်
နှင့်ကညတ်ကွင်းမှ သခင်သန်းတို့ကို ယိုးဒယားမှမြန်မာပြည်သို့
ဖာပွန်စစ်ကြောင်းလမ်းမှချီတက်လာသော ဗိုလ်ဉာဏတို့ကို
ကြိုဆိုရန်စေလွှတ်ခဲ့သည်။ သခင်ညက်က မိမိ၏သူငယ်ချင်း
ပြန်ပါလာ၍ စိတ်ရောကိုယ်ပါသွားရောက်ကြိုဆိုနေချင်သည်။

သခင်ညက်တို့သည် ဖြူးမှ ပဲခူး၊ ပဲခူးမှတစ်ဆင့် မော်
လမြိုင်သို့ကားတစ်တန်၊ ခြေလျင်တစ်တန်ဖြင့်သွားလာခဲ့ရသည်။
မော်လမြိုင်သို့ရောက်သောအခါ ဗိုလ်ဉာဏတို့တပ်များ ဖာပွန်
စစ်ကြောင်းဆို၍ ဖာပွန်ဘက်သို့ဆက်လိုက်ရပြန်သည်။

ဖာပွန်သို့ရောက်သော် သခင်ညက်သည် သူ၏သူငယ်
ချင်း ကိုမောင်မောင် (ဗိုလ်ဉာဏ)ကို မတွေ့မြင်ရတော့ချေ။
ဗိုလ်ဉာဏသည် အင်္ဂလိပ်သစ္စာခံကရင်စစ်သားများ၏ မလိမ့်
တပတ်လုပ်ကြံမှုဖြင့်တိုက်ပွဲကျသွားပြီးဖြစ်သွားသည်။ အထိမ်း
အမှတ်ကျောက်တိုင်ငယ်သာ တွေ့ခဲ့ရသည်။

သခင်ညက်တို့သည် ကြေကွဲခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ စိတ်
ပန်းလူပန်းဖြင့် ဘီ-အိုင်-အေတပ်နှင့်အတူ ပြန်ချီတက်ခဲ့ရသည်။
ဘီ-အိုင်-အေတပ် ရန်ကုန်သိမ်းပြီးမှ ဖြူးသို့ပြန်ခဲ့ရသည်။
ဗိုလ်ညာဏအခြေအနေကို သခင်ပြုံး၊ သခင်သန်းတို့ကို အကျိုး
အကြောင်းပြောပြကြရသည်။

သခင်ညက်သည် ထိုမှပြန်အရောက်တွင် ပင်ပန်းရော
ဂါ၊ ငှက်ဖျားရောဂါတို့ဖြင့် အိပ်ယာထဲဘုံးဘုံးလဲတော့သည်။
ထိုအချိန်ထိုအခါက ဆေးရုံ၊ ဆေးပေးခန်း၊ ဆေးကုခန်းဟူ၍
မရှိလေတော့ ကြုံရာမြန်မာသမားတော်နှင့်သာ ကုရသည်။

ဆေးကမစွမ်း၊ အစာကမစားနိုင်၊ စားလိုသောအစာ
ကိုကျွေးပြန်သော် ရောဂါဝေဒနာနှင့်ဓာတ်မတည့်၍ နောက်ဆုံး
သခင်ညက်ဘဝသည် သေရာညောင်စောင်းလဲလျောင်းရမည့်
အခြေအနေရောက်လာသည်။ မိမိ၏အခြေအနေကို သိလာ
သောသခင်ညက်သည် မိမိ၌ ဇနီးငယ်ငယ်နှင့် အရွယ်မရောက်
သေးသောသားသမီးငယ်တို့အပေါ်၌ စိတ်မချခြင်း၊ သံယော
ဇဉ်တွယ်ခြင်း၊ သောကပရိဒေဝတို့ဖြင့် လွှမ်းမိုးနှိပ်စက်ခံရတော့
သည်။

“အမေ . . . ကျွန်တော်မသေချင်သေးဘူး၊ တိုင်းပြည်
လည်း မလွတ်လပ်သေးဘူး၊ မိသားစုအတွက်လည်း ဘာမှ
မလုပ်ပေးရသေးဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ဆရာကောင်း ဆေးဝါး

ကောင်းနှင့်ကုပေးပါဗျာ”

ဟု မျက်ရည်တွေက ယိုစိမ့်ထွက်ကျနေပြီး မိခင်ကြီးကို တစာစာ တောင်းပန်နေသည်။

သခင်ညက်၏ မိခင်ကြီးရော ဇနီးမသိန်းနုရော ဘာ လုပ်၍ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ၊ မျက်ရည်တွေသာ တတွေတွေကျပြီး သားကို-

“သားလေး... စိတ်တင်းထား၊ အမေ အကောင်းဆုံး ဆေးဆရာရှာခိုင်းထားတယ်၊ ငါ့သား မသေစေရဘူး၊ မေမေ ရအောင်ကယ်ပေးပါမယ်”

ဟု ငိုရင်းအားပေးစကားပြောကြားနေခဲ့သည်။

သို့သော် သခင်ညက်၏ရောဂါအခြေအနေသည် ကျွမ်း လေပြီ၊ မယားနှင့်သားသမီးများကို မျက်ရည်စက်လက်ကြည့်ရင်း နှင့် မိခင်ကြီးကို သူ၏ဇနီးနှင့်ကလေးများကို စောင့်ရှောက်ပေး ဖို့အတွက်တတွတ်တွတ်မှာကြားရင်း သေမင်းခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားရတော့သည်။

သခင်ညက်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် (၅)နှစ်(၆)နှစ်အကြာ အစိုးရတပ်များက ဖြူးမြို့ကို ဟော-အင်-ဒီ-အိုများလက်မှ သိမ်းပိုက်ပြီးသောအခါ တော၊ တောင်ထဲသို့အသီးသီးထွက် ပြေးနေရသော ရွာသူ၊ ရွာသားများ၊ မြို့သူမြို့သားများသည် မိမိနေရပ်အသီးသီးသို့ပြန်လာကြသည်။

သခင်ညက်၏မိခင်ကြီးဒေါ်မှန်သည် ကျောက်တိုင်ရွာတွင် ပြည်တွင်းစစ်ကြောင့် အိုးမဲ့-အိမ်မဲ့ဖြစ်ခဲ့ပြီးမှီ သားကြီးဖိုးချစ်ခေါ်ရာ ညောင်ပင်သာဘူတာရွာသို့ သခင်ညက်၏ သားကြီး-သားငယ်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ သွားရောက်နေခဲ့ရသည်။

ညောင်ပင်သာဘူတာရွာတွင်အခြေချနေထိုင်၍ တစ်နှစ်ခန့်အကြာ တစ်နေ့တွင်သားကြီးမောင်ခင်မောင်သည် ဖျားပါသည်။ မောင်ခင်မောင်ကို အဘွားသည်လည်းကောင်း၊ ဦးလေးဖိုးချစ်သည်လည်းကောင်း ကောင်းစွာစောင့်ရှောက် ပြုစုဆေးကုသပေးကြပါသည်။

တစ်နေ့ညနေအချိန်တွင် အဖျားနုလံထစဖြစ်နေသော မောင်ခင်မောင်ကို သခင်ညက်သည် ဝင်ပူး၍ပြောပါတော့သည်။

“သူတို့တတွေ ကျောက်တိုင်ရွာအရှေ့ဘက်က မိမိတို့ပိုင်လယ်ကွင်းထဲရှိညောင်ပင်တွင်နေရကြောင်း မြွေကိုက်၍ သေဆုံးခဲ့သောတူမမမြသင်လည်းရှိကြောင်း၊ သူ၏သားငယ်မြသောင်းလည်းရှိကြောင်း၊ သူသည် အမေကိုမကျေနပ်ကြောင်း သူမိန်းမမသိန်းနုသည် သားသမီးတွေကိုမစောင့်ရှောက်ဘဲ ပစ်ထားကြောင်း၊ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတာကိုလည်းမကျေနပ်ကြောင်း၊ အမေက သူ့သားသမီးများကိုပြန်ထိန်းသိမ်းပေးပြီး သူရသင့်သောအမွေထဲမှ သားများကိုပညာကတ်အောင် ကျောင်း

ထားပေးစေလိုကြောင်း၊ ရှင်ပြုပေးစေလိုကြောင်း၊ သူတို့ကျွတ်
လွတ်ပြီး လူ့ဘဝကိုပြန်လာလိုကြောင်း ကုသိုလ်အမှုပေးဝေ
စေလိုကြောင်း အစုံပြောပြီးငိုပါတော့သည်။

အမေဒေါ်မှန်သည် ဒုတိယအကြိမ် တမလွန်ဘဝ
ရောက်သားကို တာဝန်ခံနှစ်သိမ့်ရပြန်ပါသည်။ ဂတိတွေလည်း
ပေးရပြန်ပါသည်။

သူ့သား သခင်ညက်ပူးဝင်ကပ်ပြော ပြန်သွားပြီးနောက်
အားချင်းပင် ကျောက်တိုင်ရွာသို့ပြန်သွားပြီး သားနှင့်မြေးများ
အတွက် ဆွမ်းကျွေးအမှုပေးဝေခဲ့သည်။

နိုင်ငံ၏လွတ်လပ်ရေးတာဝန်ဖြင့် ဇနီး၊ သားသမီးဘဝ
ပြည့်စုံမှုတာဝန်တို့ကို မိခင်သံအပ်ပြီး ဘာမျှမလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့၊
ဒါန၊ သီလတို့ကိုလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆောင်ရွက်မသွား
ခဲ့ရသော သခင်ညက်၏သေမင်းခေါ်ခံရမှုသည် သနားစရာ၊
ကြေကွဲစရာကောင်းပါသည်။ သို့သော် တိုင်းပြည်အကျိုးကို
သည်ပိုးဆောင်ရွက်ခဲ့သောကုသိုလ်ကံအဟုန်ကြောင့် ငရဲ၊
တိရစ္ဆာန်ဘဝသို့မရောက်၊ မိမိဘဝကိုကယ်တင်ပေးနိုင်သေး
သောပြိတ္တာဘဝသို့ရောက်ရသည့်အတွက် တစ်ဘက်ကတော့
ခံသာသေးသည် ဟုဆိုရပါမည်။

နိုင်ငံသံယောဇဉ်၊ သားမယားသံယောဇဉ်နှောင်ကြီး
တို့ဖြင့် အာသန္နကံဇောစော၍ မဲ့သေ-သေခွဲရသော သခင်ညက်
၏ဘဝသည် ယခုလောက်ဆိုလျှင် မိခင်ကြီးဒေါ်မှန်ပေးသော
ကုသိုလ်အဖို့ဘာဂကိုအမျှရသဖြင့် ညောင်ပင်တွင်နေရသော
ပြိတ္တာဘဝမှလွတ်မြောက်ပြီး နတ်ပြည်သို့သော် လည်းကောင်း၊
လူ့ပြည်သို့သော်လည်းကောင်းပြန်ရောက်၍ နောက်ထပ်တစ်ဖန်
သံသရာခရီးကိုဆက်နေဦးမည်ဟု ထင်ပါသည်။

နောက်ထပ်တစ်ဖန်သေမင်းခေါ်ခံရမည့်ဘဝမှာ ပျော်
မွေကျင်လည်နေဦးမည်ထင်ပါသည်။

ကမ္မဝဋ်မကင်းသမျှ ဘဝတဏှာမကင်းသမျှ သေမင်း
ခေါ်ရာခံရသော ဘဝအသီးသီး၌ကျင်လည်ကြရမည်သာ ဖြစ်
ပါသည်။

သေမင်းဟူသည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော
ဆင်းရဲဟု မသိသေးသမျှ ဘဝတဏှာပြတ်ကြမည် မဟုတ်ပါ
ချေတကား။

လူသားအကျိုးကယ်တင်လိုသောဒေါက်တာ သေမင်းခေါ်တော့ လိုက်ရသည်သာ

မြောက်ဥက္ကလာပမြို့၊ (၄)ရပ်ကွက်၊ သုဓမ္မာလမ်းမကြီးတွင် “အေးဇမ္ဗူထွန်း”ဆေးကုခန်းဟူသော ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းတစ်ခန်းရှိပါသည်။ ပိုင်ရှင်မှာ ဒေါက်တာဝင်းညွန့်နှင့် ဇနီးဒေါက်တာအေးအေးမြင့်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့သည် ဆရာဝန်အတတ်ပညာဖြင့် လူသားတို့၏ အသက်ကိုကယ်တင်လိုကြသည်။ လူသားတွေ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာစေလိုကြသည်။ ဆေးဖိုးဝါးခကိုသင့်တော်မျှတရုံမျှသာယူသည်။ မိသားစုမျိုးရိုးက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တွေ၊ ချမ်းသာလာသူတွေဆိုတော့ လူသားများအတွက် မေတ္တာ၊ စေတနာသာအဓိကထားကြသည်။ လောကစကားအရပြောရလျှင် အသပြာဆရာဝန်မဟုတ်၊ စေတနာဆရာဝန်များသာ ဖြစ်ကြပါသည်။

ထို့ထက်ထူးသည်ကား ဒေါက်တာဝင်းညွန့်ဖြစ်သည်။ သူကား သူ့ဘဝနှင့်လောကကိုသုံးသပ်ဆင်ခြင်သည်။ မိမိ၏ဘဝသည် မိမိဘဝသာသာချမ်းမြေ့စေရေးအတွက် လုပ်မလား၊ လောကလူသားတွေအတွက်လုပ်မလား။

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ (ဓမ္မာစရိယ ဒု-ဒေ)

လောကလူသားတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်၏ကိုယ်ခန္ဓာကို ဆေးကုသရသည်ထက် လူသားတွေအားလုံးပေါ်တွင်စွဲကပ်နေသော စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်များဖြစ်သည့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ၊ ဣဿ၊ မစ္ဆရိယတရားတွေကို ကုသပေးရခြင်းကား ပို၍မကောင်းပေဘူးလား။

လူသားများတွင် ထိုတရားများနည်းပါးလျှင် ကင်းလျှင် လူသားများလည်း ကျန်းမာ-ချမ်းသာမည်၊ ကမ္ဘာလောကကြီးလည်းငြိမ်းချမ်းသာယာပြီး ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာကမ္ဘာကြီးဖြစ်မည်။

ဤသို့ သူတွေ့ခေါ်မြော်မြင်လာမိသည်။

ဤလောကတွင် လူတို့သည် လူ-လူချင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ကြရာတွင် အမြင်(၃)မျိုးဖြင့် ကြည့်ကြလေ့ရှိသည်ကိုတွေ့ရပါမည်။

၁။ သုတဒိဋ္ဌိအမြင်

-လူကိုမမြင်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ရာထူး၊ အာဏာကိုမြင်သည်၊ ထိုသူမှာ ထိုအရာများရှိသောအခါ အလေးအမြတ်ပြုသည်၊ ခြံရံသည်၊ ခ-စားမှီခိုသည်၊ ထိုသူမှာ ထိုအရာများမရှိတော့သောအခါ အလေးအမြတ်ပြုမှု၊ ခြံရံမှု၊ ခံစားမှုများမရှိတော့၊ ဤအမြင်ကို သုတဒိဋ္ဌိအမြင် ဟုဆိုပါသည်။

၂။ အနုမိတဒိဋ္ဌိအမြင် - ဤအမြင်သည် သုတဒိဋ္ဌိအမြင် ထက်နက်ရှိုင်းပါသည်။ ထိုသူသည် လူ၏ဥစ္စာပစ္စည်းရှိမှု၊ ရာထူးအာဏာ ရှိမှုအထင်မကြီး၊ သူအထင်ကြီးသည် ကား ပညာရှိသာဖြစ်သည်။ သူသည် ပညာရှိကိုအထင်ကြီး၏။ အလေးအမြတ်ပြုမြတ်နိုးတတ်၏။

၃။ သစ္စိကတဒိဋ္ဌိအမြင် - ဤအမြင်သည် အနုမိတဒိဋ္ဌိအမြင် ထက်ပို၍နက်ရှိုင်းပါသည်။ ဤအမြင် ကား ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကိုသာကြည့် သည်။ အခြားဘာကိုမျှမကြည့်။ ဥစ္စာ ရှိသူဖြစ်ဖြစ်၊ ဥစ္စာမဲ့သူဖြစ်ဖြစ်၊ ရာထူး အာဏာရှိသူဖြစ်ဖြစ်၊ မရှိသူဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကောင်းလျှင် သူ့ကို မြတ်နိုး၏။ အလေးအမြတ်ပြု၏။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာမကောင်းလျှင်မူ အထင်မကြီး၊ မမြတ်နိုးတတ်ကြပါ။ အနုမိတဒိဋ္ဌိအမြင်ဖြင့် လောကကို ကြည့်တတ်သူများသည် အရာရာကို ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာဖြင့်သာ တိုင်းတာ တတ်ကြပါသည်။

ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကောင်းခြင်းသည်သာလျှင် ပါရမီရှိခြင်းမည်၊ ပါရမီရှိခြင်းသည်သာလျှင် စစ်မှန်သောကြီးပွားခြင်းမည်ပါသည်။ အခြားသောကြီးပွားခြင်းများကား “အထင်” ကြီးပွားခြင်းများသာဖြစ်ပါသည်။

ဒေါက်တာဝင်းညွန့်သည် လောကကို သစ္စိကတဒိဋ္ဌိအမြင်ဖြင့်မြင်သောသူဖြစ်သည်။ သူသည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဂုဏ်ရှိသည်။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေး၏ညီဖြစ်ပြီး ရှယ်ယာဝင်ဖြစ်၍ ဥစ္စာပစ္စည်းချမ်းသာ၏။

သို့သော် သူသည် သုတဒိဋ္ဌိအမြင်မရှိပါ။ မူလက အနုမိတဒိဋ္ဌိအမြင်ရှိခဲ့ပြီး ဆရာဝန်အတတ်ပညာကို မရ-ရအောင်သင်ခဲ့သည်။ ထိုပညာဖြင့် လူသားတို့၏ကျန်းမာရေးစိတ်ချမ်းသာရေးကို သူစောင့်ရှောက်လိုသည်။ ကူညီလိုသည်။

သူဆရာဝန်ဖြစ်၍ လူ့လောက လူ့ဘဝထဲသို့ တကယ်ဝင်လာသောအခါ လူ၏ပြင်ပခန္ဓာကိုယ်ရောဂါကုသခြင်းထက် လူသားတို့တွင်ဖြစ်ပေါ်နေသော အတ္တ၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ ဣဿ၊ မစ္ဆရိယ ဤတရားများသည်ကသာ ရောဂါဆိုးဖြစ်နေသည်။ ဤတရားများက လူ၏ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကိုဖျက်ဆီးနေသည်။ ဤတရားဆိုးများ လူသားတို့၏စိတ်ထဲတွင် ပ-ပျောက်အောင် ကုသပေးဖို့လိုသည်။

ထိုသို့ကုသပေးနိုင်သော ဆေးဝါးကားအဘယ်နည်း ဟု သူစဉ်းစားသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ သီလစသောတရားတော်များ သမထ၊ ဝိပဿနာတရားများသည် လူသားတို့တွင်စွဲကပ်နေသော စိတ် ရောဂါဆိုးတို့ကို ပယ်သတ်နိုင်သည် ဟု အနုမိတဒိဋ္ဌိအမြင် သူမြင်လာခဲ့သည်။

သို့အတွက် လူသားတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်ကို ဆေး ကုသပေးခြင်းထက် လူသားအားလုံးကို ဓမ္မဆေးတိုက်ကျွေးခြင်း ကား ပို၍မြင့်မြတ်သည်။ လူသားများကိုကယ်တင်ရာ ရောက် သည် ဟု သူမြင်လာသည်။

ထိုသို့မြင်လာပြီး သူသည် ဇနီးသည် ဒေါက်တာဒေါ် အေးအေးခြင်းကို မြောက်ဥက္ကလာပအိမ်တွင် “အေးဇမ္ဗူထွန်း” ဆေးခန်းဖွင့်စေကာ ဆေးကုသပေးစေသည်။ မိမိက ဝိုင်းဝန်း ကူညီကုသပေးသည်။

သူကမူ အဓိကလူသားများ၏စိတ်ရောဂါဆိုးကို ကုသ ရန် တရားဓမ္မဆေး၊ ဘာသာရေးစာစောင်ကိုထုတ်ဝေရန် ဆုံး ဖြတ်ချက်ချပြီး အကို၏ခွင့်ပြုချက်ကိုရယူကာ မိမိ၏မွေးရပ်မြေ မြစ်မခကိုရုဏ်ပြုသောအားဖြင့် “မြစ်မခဓမ္မစာသဝဏ်”ဟု အမည်ပေးကာဓမ္မဆေးစာစောင်ကို ထုတ်ဝေဖြန့်ချိပါတော့ သည်။

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ (ဓမ္မာစရိယ ဘိ-ဒေါ)

သူသည် လူငယ်တွေကိုလည်း ဘာသာရေးအသိ၊ လိမ္မာရေးအသိနှင့် အကျင့်စာရိတ္တကောင်းများကို ရစေလိုသည်။ လူလတ်ပိုင်းတွေကိုလည်း ဘဝအသိ၊ ပညာအသိတိုးတက်မြှင့်မားပြီး လူကောင်း-သူကောင်း၊ နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးအတွက် လူတော်လူကောင်းတွေဖြစ်စေလိုသည်။

ဘဝနေဝင်ကာနီးလူကြီးများကိုလည်း အားထားမှီခိုရာတရားအသိ၊ တရားအကျင့်ရစေလိုသည်။ ဤသို့ လူငယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီးအပိုင်း(၃)ခု၊ ဘာသာရေးတရားအသိရစေသော ဘာသာရေးစာစောင်ဖြစ်စေလို၍ သူသည် ဘာသာရေးကျွမ်းကျင်သော ဆရာများထံ ချဉ်းကပ်အကူအညီတောင်းခံခဲ့သည်။ သူတို့၏ အကြံဉာဏ်ကို တလေးတစားလိုက်နာဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

သူ၏အနုမိတဒိဋ္ဌိအမြင်ဖြင့် “မြစ်မခဓမ္မစာသဝဏ်” ဘာသာရေးစာစောင်ထုတ်ဝေရာ၌ စာရေးသူသည် သူ၏ အယ်ဒီတာ မောင်သီလမှတစ်ဆင့် သူနှင့်တွေ့ကြုံဆုံခဲ့ရပြီး သူ၏ လူသားများအား စိတ်ရောဂါကုသရေးဟူသော “မြစ်မခဓမ္မစာသဝဏ်”ထုတ်ဝေရေးစီမံကိန်းတွင် အတိုင်ပင်ခံအယ်ဒီတာ အဖြစ်စတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရပါသည်။

နောက်တော့ သူ၏မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာလုပ်ပေးခဲ့ရပါသည်။

စာရေးသူသည် သူနှင့်စတွေ့စက သူ၏ဘာသာရေး စာစောင်ထုတ်ဝေလိုမှုသဘောဆန္ဒကို စူးစမ်းလေ့လာရသည်။ သူကပွင့်လင်းသည်။ စေတနာသန့်ရှင်းသည်။ အတ္တကိုယ်ကျိုးမပါ။ လူလောက လူသားအကျိုးသာရည်ရွယ်သည်။ ဘဝဟူသည် တည်ငြိမ်နေသည်မဟုတ်။ ခဏတိုင်း-ခဏတိုင်း ပြောင်းလဲနေ ပါသည်။

မြစ်ရေအလျဉ်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆီမီးလျှံကဲ့သို့ လည်းကောင်း အစဉ်တစိုက် အဆက်အပြတ်ဖြစ်နေခြင်း၊ ပျက် နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ ဘဝ၏အစဉ်တစိုက် ဖြစ်နေခြင်း-ပျက်နေခြင်း တို့ကို ရိုးရိုးသာမန်မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်ပါ။ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် သာ မြင်နိုင်ပါသည်။

ဘဝသည် ထာဝစဉ်ပြောင်းလဲနေသော်လည်း ယင်း ဘဝတွင်-

-နှစ်သက်ဖွယ်ပိုင်း	- အာသာဒ
-မနှစ်သက်ဖွယ်ပိုင်း	- အာဒိနဝ
-ထွက်မြောက်ရာပိုင်း	- နိဿရဏ

အပိုင်း(၃)ပိုင်းပါဝင်နေသည်ဟု နေတ္တိကျမ်းကဆိုပါသည်။ ဤ အပိုင်း(၃)ပိုင်းတွင်လည်း မျက်နှာစာ(၂)ပိုင်းရှိပါသည်-

-မိမိရုထောင့်မှကြည့်၍ အသာစံလိုသောသဘော
-ပတ်ဝန်းကျင်ရုထောင့်ကိုကြည့်၍ အနာခံလိုသော
သဘော

ဒေါက်တာဝင်းညွန့်သည် သည်ဘဝကို မိမိအတ္တရု
ထောင့်မှကြည့်သူမဟုတ်၊ ဘယ်သူသေသေ၊ ငတေမာလျှင်
ပြီးရော ဟူသောသဘောဖြင့် အရာရာတိုင်း၌ အသာစံလိုသည့်
သဘောမရှိ။

သူသည် ပါရမီရှင်ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် လောကဖြစ်
လာသည်မဟုတ်၊ လောကအတွက် သူ့ဘဝဖြစ်ပေါ်လာသည် ဟု
ယုံကြည်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဤယုံကြည်ချက်အတိုင်း သူသည် သူ၏“မြစ်မခဓမ္မ
စာသဝဏ်”ကို ကျယ်ပြန့်အောင်၊ ပျံ့နှံ့အောင်၊ နေ့ညမဟူ
ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သည်။ လူငယ်တွေ ပညာရအောင်၊ ရုပ်ပြ
ဇာတ်လမ်းတွေ၊ လူလတ်တွေမဟုတ်တာမလုပ်မိအောင်၊ အထူး
သဖြင့် ဒုစရိုက်တရားတွေမလုပ်မိအောင်၊ အကျင့်စာရိတ္တတွေ
ထိန်းနိုင်အောင် ဘာသာရေး၊ ပညာပေးအသိဆောင်းပါးများ၊
ဘဝကြမ္မာ ကံမာယာဟူသော ကံ-ကံ၏လက်ငင်းဒိဋ္ဌအကျိုး
ပေးမှုအဖြစ်အပျက်ဇာတ်လမ်းမှန်များ၊ လူကြီးများအတွက်
တရားအားထုတ်နိုင်ရန် မိုးကုတ်ဆရာတော် သဒ္ဓမ္မရံသီဆရာ
တော်များ၏ ဝိပဿနာကျင့်စဉ်တရားများကို လစဉ် ယည့်ပေးခဲ့
သည်။

သို့သော် သူ၏ဘဝသည် လေ့လျော်ရင်းတက်ကျိုးခဲ့သောသဘောသက်ရောက်ခဲ့ရပါတော့သည်။ သူကွင် အစာအိမ်ရောဂါနှင့်အခြားရောဂါများသည် သူ၏အိမ်ပျက်၊ အစားပျက်ဆောင်ခွက်မှုများကြောင့် ဒုက္ခပေးလာလေပြီ။ ထို့ရောဂါသေမင်းများက သူ့ကိုတံခါးခေါက်လာသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဆရာဝန်၊ ဇနီးလည်း ဆရာဝန်ဆိုတော့ ရောဂါအခြေအနေကို သိကြပါသည်။

ရောဂါအခြေအနေ တစ်စ-တစ်စဆိုးလာသောအခါ သူသည် သူ၏မြစ်မခတိုက်ရှိရာ (၃၃)လမ်းသို့မသွားတော့၊ အိမ်မှာပင်ယူ၍ စာမူများကိုစီမံသည်။ စာရေးသူကလည်း သွားရောက်ကူညီလုပ်ပေးရသည်။ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း စကားစမြည်ပြောဆိုဆွေးနွေးကြရသည်။

“ဆရာ. . ကျွန်တော်မသေချင်သေးဘူးဗျ၊ ကျွန်တော် လူတွေရဲ့စိတ်ယုတ်မာရောဂါတရားတွေကို နည်းသထက်နည်းအောင် ဓမ္မဆေးဖြင့်ကုသပေးချင်သေးတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ယခုကျွန်တော်အလုပ်တွေကိုနည်းနည်းလျှော့ပြီး ဆေးဝါးကိုမှန်မှန်စားနေရတယ်ဗျာ”
ဟု ဆိုပါသည်။

သူမသေချင်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာတွင်စွဲကပ်လာသော ရောဂါက မမြဲသောသဘော၊ ဆင်းရဲသောသဘော၊ အစိုးမရ

သောသဘောအရ သူ့ကိုနောက်(၃)လအကြာတွင် သေမင်း
ခေါ်ရာနောက်သို့ ပါသွားခဲ့ရပါတော့သည်။

သေကာနီးဆဲဆဲပင် သူသည် လူသားတို့အား ဓမ္မ
ဆေးတိုက်ကျွေး ဆေးကုသလိုမူဆန္ဒကအားမလျော့-

“ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့ခန္ဓာမှာစွဲကပ်နေတဲ့ရောဂါ က
သေမင်းနိုင်ငံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခံရပေမယ့် နောက်ဘဝ
ကျွန်တော် လူ့ဘဝကိုပဲ ပြန်ရအောင်ဆုတောင်းမယ်၊ လူ့ဘဝ
ပြန်ရောက်အောင်လုပ်ပြီး လူသားတွေကို ဓမ္မဆေးတိုက်ကျွေး
ပြီး ကယ်တင်ဦးမယ်”

ဟု တစာစာပြောသွားသည်။ တကယ့်ဘုရားလောင်းစိတ်ဓာတ်
ထားရှိသော ဆရာဝန်ဦးဝင်းညွန့်ဖြစ်ပါတော့သည်။

သူကွယ်လွန်ပြီး(၆)လအကြာတွင် သူ့ဇနီးဒေါက်တာ
ဒေါ်အေးအေးမြင့်က-

“ ဆရာ... ကိုဝင်းညွန့်က သူတူမထံပြန်ဝင်စားမယ်
လို့အိမ်မက်ပေးတယ်ဆရာ၊ ဒီကလေးမလေးကလည်း ကိုယ်
ဝန်တည်မဲ့အခြေအနေဖြစ်နေပြီဆရာ”

ဟု ပြောပါသည်။

သေမင်းခေါ်တော့သွားရပြီးဖြစ်သော ဒေါက်တာဝင်း
ညွန့်သည် လူသားတွေအကျိုးကိုသည်ပိုးလိုသောဘဝနိကန္တိ

သဒ္ဓါကြောင့် လူ့ဘဝသို့မူချပြန်ရောက်မည်၊ ပြန်ရောက်ပြီးလျှင် လူသားတွေကို ဓမ္မဆေးတိုက်ကျွေးလိမ့်ဦးမယ်၊ ပြီးလျှင် အချိန် တန်တော့ ဤရုပ်-နာမ်သည် သေမင်းခေါ်ရာသို့ တစ်ဖန်ပြန် လိုက်ပါရဦးမည်ဟု မျှော်လင့်လျက် . . . ။

သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးနှင့်သေရ
တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး၏
မယ်တော်ဘဝ

ဗုဒ္ဓဓမ္မလောကစာစောင် မန်နေဂျာ ဦးသိန်းအောင် သည် ရွှေလင်းစာပေတိုက်ကား ဘာသာရေးစာအုပ်များကို ထုတ်ဝေခဲ့ရာတွင် တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး၏ စာမူနှစ်မူ၊ သုံးမူကိုထုတ်ဝေခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ သံသရာဝဋ်ကိုလွတ်အောင်ရုန်းကြ စို့”ဟူသောစာအုပ်ရိုက်နှိပ်ထုတ်ပြီးသောအခါ ဆရာတော်ကြီး ရန်ကုန်ရောက်သည့်အခိုက်နှင့်ကြုံနေ၍ ဦးသိန်းအောင်တို့က စာအုပ်များဆက်ကပ်လှူဒါန်းရန် ဆွမ်းကပ်ကြသည်။

ထိုစာအုပ်လှူဒါန်းဆက်ကပ်ပွဲတွင် ဆရာတော်ဘုရား ကြီးက ဗုဒ္ဓဓမ္မလောကပိုင်ရှင် အမေကြီးဒေါ်ရင်မေကို သေနည်း

သင်တန်းပေးတရားကိုဟောခဲ့သည်။ ထိုတရားတွင် ကုသိုလ်
ကောင်းမှုတွေရှိပြီး မိမိ၏မိခင်ကြီးကို သားသမီးစွဲဘဝဖြင့်
ပြိတ္တာဘုံသို့မရောက်စေရန်၊ အာသန္နကံကုသိုလ်ကောင်းမှုထား
တတ်စေရန်ဟောပြောပြီး ဆရာတော်က မိမိ၏မိခင်ကြီးအစွဲ
မှားမှုကြောင့် ပြိတ္တာဘဝရောက်ပုံ နောက်မိမိ၏မိသားစုထဲ
ပြန်ရောက်ပုံဘဝဇာတ်လမ်းစုံကို ဟောပြောတော့တယ်။

ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့မယ်တော်နာမည်က ဒေါ်သေးတာပါ။
မယ်တော်ကြီးဟာ ဆရာသမားတွေရဲ့အဆုံးအမနှင့် ဘုန်းကြီး
ကိုအကြောင်းပြုပြီး ဒါနမှုတွေ၊ သီလမှုတွေလည်း မနည်းခဲ့ပါဘူး။
အသက်အရွယ်ရလာတော့ ဘာဝနာနှလုံးသွင်းမှုကို တတ်နိုင်
သလောက် လေ့ကျက်ခဲ့ပါတယ်။

မယ်တော်ကြီးဟာ ဘုန်းကြီးကချင်တောင်တန်းနှင့်
ဟူးကောင်းတောင်ကြားအတွင်း သာသနာပြုခရီးစဉ်ရောက်
နေချိန် ၁၃၁၄-ခုနှစ်၊ တန်ပေါင်းလဆန်း(၈)ရက်၊ သောကြာနေ့
ညနေ(၄)နာရီအချိန်၊ အသက်(၈၇)နှစ်မှာ ညင်သာစွာကွယ်လွန်
သွားရှာပါတယ်။

သို့သော်လည်း ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတွေရှိနေပေမဲ့
သေကာနီးကာလ ဘုန်းကြီးကိုစွဲလမ်းတဲ့အာသန္နကံစိတ်ထား
ပျံ့လွင့်မခိုင်မာမှုကြောင့် ပေတဂတိခေါ်တဲ့ ပြိတ္တာဘဝသို့ရောက်
သွားရတယ်။

မယ်တော်ကြီးဆုံးကြောင်းကို ဘုန်းကြီးက သာသနာပြု ခရီးစဉ်ပြီးလို့ မြစ်ကြီးနားကနေ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ကာမှ ကြေးနန်းစာအရ သိရတာပေါ့လေ။

သံသရာဘဝတစ်ကွေ့မှာတွေ့ဆုံပြီး လမ်းခွဲကြရပြန်ပြီလို့ ဘုန်းကြီးကတရားနှင့်ပဲဆင်ခြင်ထားလိုက်ပါတယ်။ သတ္တဝါ မှန်သမျှ မိမိပြုသောကံမှဟစ်ပါး ဘယ်သူကမှတတ်နိုင်၊ ကယ် နိုင်မှာတုန်း၊ ကိုယ့်လမ်းခရီး ကိုယ်ဆက်ကြရမှာဘဲမဟုတ်လား အဲဒီလိုဘဲ မယ်တော်ကြီးအတွက် ဖြေသိမ့်ထားလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ဘုန်းကြီးလည်း သာသနာပြုခရီးစဉ်အရ အာသံနယ်ခြား တောင်ကြီးဘက်ခရီးဆက်ပြီး သာသနာပြုကြွ ရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီနယ်ခြားတောင်ကြီးမှာလှည့်လည်ပြီး သီတင်း သုံးသာသနာပြုနေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီကနေ ချင်းတောင်ပြန်ရောက်တော့ မယ်တော်ကြီး ရဲ့သတင်းကြားရပြန်ပါတယ်။

မယ်တော်ကြီးဟာ ကွယ်လွန်ကာနီးအချိန်ပိုင်း မစားချင်၊ မသောက်ချင်ဖြစ်ပြီး ကာလအတန်ကြာ အိပ်ရာထဲမှာလဲလျောင်း နေရရှာတယ်လို့ ပြောပြပါတယ်။

သူမရဲ့အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှာတော့ ဘုန်းကြီးရဲ့ဓာတ်ပုံကို ချိတ်ဆွဲထားပြီး ဓာတ်ပုံကိုစိုက်ကြည့်လိုက်၊ လက်အုပ်ချီရုံခိုးလိုက်

နဲ့ မျက်ရည်တွေ တွေတွေစီးကျပြီး တမှိုင်းမှိုင်းတတွေတွေနှင့်ဖြစ်
နေရှာဟယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ဘုန်းကြီးရဲ့အစ်မကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်ယုတို့က ပြုစုချော့
မော့ပြီး ကောင်းနိုးရာရာများကို ကျွေးမွေးပြုစုကြသော်လည်း
ငေးမောပြီးနေသတဲ့၊ ကဆုန်၊ နယုန်၊ မိုးတွေလေတွေလာတဲ့
အခါမျိုးမှာဆိုရင်-

“ငါ့သားကြီး ဘယ်ဆီမှာရောက်နေပါလိမ့်တုန်း”

လို့ဆိုပြီး မကြာမကြာရေရွတ်ပြီး မျက်ရည်ကျသကဲ့။

အင်း.. . ဘုန်းကြီးထင်ပါတယ်၊ သေကာနီးကာလမှာ
ငါ့သားကြီးနှင့်တွေ့ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့လည်း
ကွယ်လွန်ခဲ့ရပုံပေါ်ပါတယ်၊ တစ်ဘက်ကကြည့်ရင်တော့ မိဘ
တို့၏မေတ္တာသံယောဇဉ်ပေါ့၊ တစ်ဘက်ကကြည့်ရင် သံယောဇဉ်
နှောင်ကြိုးမဖြတ်နိုင်ရှာတာပေါ့လေ။

ဘုန်းကြီးလည်း တောင်ပေါ်ဒေသရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ
လုပ်လက်စသာသနာပြုအလုပ်တွေ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအလုပ်
တွေနှင့်ပဲတစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်လာတယ်။

မယ်တော်ကြီးကွယ်လွန်ပြီး နှစ်အတန်ကြာတော့ ဘုန်း
ကြီးအိမ်မက်မြင်မက်တယ်၊ အိမ်မက်ထဲမှာ မယ်တော်ကြီးခမျာ
ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့မြေပြင်ပေါ်မှာရပ်ရင်း

ကျောင်းပေါ်မှာရှိနေတဲ့ဘုန်းကြီးကိုလှမ်းလျှောက်ပါတယ်။

“မောင်ပဉ္စင်းဘုရား.. . ဖြစ်နိုင်ရင် ဒကာမကြီးကို သင်္ကန်းတစ်စုံလောက်ချီးမြှင့်ပါ ”တဲ့။

“အင်း.. . မယ်တော်ကြီးတော့ သေကာနီးကာလမှာ သံယောဇဉ်တွယ်တာမှုကြောင့် ပေတဂတိမှာရောက်နေသကိုး ကျွတ်ချိန်တန်ပြီနှင့်တူပါရဲ့ ”

လို့ ဘုန်းကြီးက အောက်မေ့လိုက်မိပါတယ်။

အဲဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးလည်း မိမိပြုလုပ်သမျှကုသိုလ်ကောင်း မှုများကို မယ်တော်ကြီးအားရည်စူး၍ ရှေးကထက်တိုးပြီး အမျှ အတန်းပေးဝေပါတယ်။ သီးခြားရည်မှန်းပြီးတော့လည်း ဒါန ပြုပေးပါတယ်။

ဇာတိရပ်ရွာမှာရှိနေတဲ့အစ်မကြီး ဒေါ်ယုထံသို့လည်း စာတိုက်ကနေ သင်္ကန်းတစ်စုံပို့ပေးလိုက်ပြီး ရွာကျောင်းဘုန်း ကြီးကိုသင်္ကန်းလှူ။ မယ်တော်ကြီးကိုအထူးရည်ညွှန်းပြီး အမျှ ပေးဝေဖို့လည်း စာရေးမှာလိုက်ပါတယ်။

အမေကြီးလည်း ဘုန်းကြီးရဲ့အမှာစကားအရ ဝါတွင်း ဥပုသ်နေ့တစ်နေ့မှာ အလှူလှူပြီး အမျှပေးဝေပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် မိုးလင်းအစုးကြီးအချိန်လောက် မှာ အစ်မကြီးကိုအိမ်မက်ပေးပါတယ်။ မယ်တော်ကြီးဟာ သူ့နေ

ခဲ့တဲ့အိမ်နံဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်နေတာ တွေ့ရသတဲ့။

“အော်. . အမေ ဒီမှာဘဲရှိနေသေးသလား၊ မနွေကဘဲ အမေ့အတွက် သင်္ကန်းလှူ၊ ဆွမ်းကပ်ပြီး အမျှဝေကာ အမေ မရဘူးလား”

လို့ အစ်မကြီးက မေးလိုက်သတဲ့။

“ညည်းတို့က ကျောင်းသွားတော့ ငါ့ကိုမှမခေါ်ကြဘဲ ငါဘယ်လိုက်နိုင်မှာလဲ”

လို့ ပြောသတဲ့။

အဲဒါနဲ့အစ်မကြီးဒေါ်ယုက အဲဒီနေ့မှာဘဲ သင်္ကန်းလှူ ပြီးဆွမ်းသပ်ကပ်ပေးကြပါတယ်၊ မယ်တော်ကြီးကို ကျောင်း မသွားခင်ကြိုတင်ပြီး ဖိတ်ခေါ်သွားပါတယ်၊ နာမည်ခေါ်ပြီး အမျှအတန်းပေးဝေလိုက်ပါသတဲ့၊ နောက်တော့ ဘာအိမ်မက်မျှ မမက်တော့ပါဘူးတဲ့။

ဘဝသံသရာကျင်လည်ကြရာမှာ မိမိအနေဖြင့် တာဝန် သိသိ၊ မိဘကိုကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ကြုံရလို့ ဝမ်းမြောက်ရမိပါတယ်၊ ဘဝသံသရာမှာ ဥပါဒါန်သံယောဇဉ်အစွဲကြောင့် မခွဲနိုင်၊ မခွာ ရက်၊ တပ်မက်တွယ်တာမှုကြီးမားကြလေတော့ မယ်တော်ကြီး ခမ္ဘာ ဒီဆွေမျိုးအသိုင်းအဝန်းထဲမှာပဲ တစ်ကျော့လာရပြန်ရှာ တယ်။

ဘုန်းကြီးရဲ့အစ်ကိုကြီးဦးဘတင်ရဲ့သမီး မိဆန်းအဖြစ် အမေဘဝကနေ သားနှင့်သမီး(မြေး)ပြန်ဖြစ်ရပြန်ပါတယ်။

မိဆန်းကလေးဟာ စကားပြောတတ်တဲ့အချိန် မယ်တော်ကြီးအကြောင်း ဘဝဟောင်းကအဖြစ်အပျက်တွေကို တိကျအောင်ပြောပြနိုင်ကယ်။

ဘုန်းကြီးနဲ့တွေ့လို့ မေးမြန်းပြောဆိုတဲ့အခါမှာလည်း ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျရှာတယ်။

သူမအိမ်မှုကိစ္စလုပ်နိုင်တဲ့အချိန်အရွယ်လောက်မှာ တစ်နေ့တော့ အဖော်ကလေးမများနှင့်ရေခပ်သွားရင်း စကားစပ်မိကြပြီး-

“တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီးက သူမယ်တော်ကြီးကိုအမှတ်တရဖြစ်အောင် အရိုးအုတ်ဂူတစ်ခု လုပ်ထားသတဲ့. . လာ. . တို့သွားကြည့်ရအောင်”

နို့ငြောပြီး မိဆန်းကိုခေါ်သွားပြီး ဂူကိုပြကြသတဲ့။

ဂူရဲ့မျက်နှာမှာရေးထားတဲ့စာတန်းကို မိဆန်းဖတ်ရတဲ့အခါ ချုံးပွဲချင်းရှာရပြန်တယ် လို့ အဖော်များကပြောပြကြတယ်။

အရိယာမဖြစ်သေးသမျှ ဘဝသံသရာဟာ တယ်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းလှတယ်၊ ဘဝပင်ခြားသော်လည်း သံယောဇဉ်ကြိုးကား မပြတ်ဘူးလေ။

မယ်တော်ကြီးတစ်ဖြစ်လဲ ဘုန်းကြီးတူမဖြစ်လာတဲ့ မိဆန်းဟာ ယခုအသက်(၂၆)နှစ်ရှိနေပါပြီ။ ဘုန်းကြီးဇာတိရပ် ငွေတွင်းကုန်းရွာကျောင်းကိုရောက်တိုင်း မိဆန်းဟာကျောင်း ကိုအမြဲသူ့ကိုယ်တိုင်ဆွမ်းချက်ပို့လေ့ရှိသည်။

ကျောင်းသို့ရောက်ချင်လည်း တော်တော်နှင့်မပြန်ဘူး တစ်ဖက်ကလေးပုခုံတင်ပြီး ဘုန်းကြီးနားလာကန်တော့ရင်း ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်ကာ ဘုန်းကြီးရဲ့မျက်နှာကိုဘဲ စိုက်ကြည့် နေလေ့ရှိတယ်။

ဘဝသံသရာဒဏ်ချက်တွေက အထိနာကြလေတော့ သံသရာဝဋ်က လွတ်ထွက်ဖို့ခဲယဉ်းကြတယ်နော်၊ အသိဉာဏ် ရှိတဲ့ယခုလိုဘဝမျိုးမှာ ဒါယကာကြီးဒေါ်ရင်မေ၊ ဒကာကြီး ဦးသိန်းအောင်တို့ စာအုပ်ပါ သံသရာဝဋ်ကလွတ်အောင်ရုန်း ကြစို့ဆိုသည့်အတိုင်း သံဝေဂဉာဏ်ဝင်ပြီးသကာလ သူတော် ကောင်းတရားတွေ ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ပဲရှိပါတော့တယ်၊ တရားတော်မှတစ်ပါး အားကိုးစရာမရှိပါဘူး။

ဘုန်းကြီးမယ်တော်ကြီးမှာ သူ့ဘဝသေကာနီးကာလမှာ ခိုင်မာတဲ့အာသန္နကံ ကြိုတင်စီမံချက်လည်းမရှိ၊ သံယောဇဉ် ကြီးမားတွယ်တာရသော မိဘတို့ရဲ့သောကကြောင့် ပြိတ္တာဘဝ ရောက်ရပါသော်လည်း ကူမည့်သူ၊ ကယ်မည့်သူလူရှိလို့တော် သေးတယ်လို့ဆိုရပါမယ်။

လူတိုင်း ဒီအခွင့်အရေးရဖို့ဆိုတာက မလွယ်လှပါဘူး၊
သူများကိုအားကိုးနေရတာ မသေချာပါဘူး၊ လွယ်လည်း
မလွယ်ပါဘူး။

အဲဒီတော့ လူတိုင်း လူတိုင်းသေရဲတဲ့ အားကိုးတစ်ခု
ရအောင် ကိုယ်စီ အာသန္နကံ ကောင်းကုသိုလ်တွေ စီမံထား
ဖို့လိုတယ်လို့ ဘုန်းကြီးကပြောထားချင်ပါတယ်။

ကဲ. . ယခုဒကာမကြီးတွေလည်း တစ်နေ့သေရမှာ
မူချဆိုတော့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ဘာအကိုးနဲ့သေရကြမလဲ
ဆိုတာ စဉ်းစားထားကြဖို့လိုပါတယ်လို့ ဆရာတော်ပြောရင်း
တရားကို နှိပ်ချုပ်လိုက်ပါတယ်။

မဲ့သေ-ပြုံးသေ နှစ်ထွေလွတ်ခဲ့ရသူများ၏ ဘဝဖြစ်ထွေ

မဲ့သေ-ပြုံးသေလွတ်ခဲ့ရပြီးဖြစ်သော ပူတီဂတ္တမထေရ်

ဗုဒ္ဓသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌သီတင်း
နေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ သာဝတ္ထိပြည်သာ အမျိုးကောင်းသားတစ်
ဦးသည် ဗုဒ္ဓ၏သာသနာတော်၌ယုံကြည်သက်ဝင်သော သဒ္ဓါ
တရားဖြင့် ရဟန်းပြုခဲ့ပါသည်။ သူ၏ ရဟန်းဘွဲ့အမည်ကား
တိဿ ဖြစ်သည်။

တိဿရဟန်းသည် စာပေကိုလည်းသင်ကြား၏။ တရား
ကိုလည်းအားထုတ်၏။ လောကဟူသည် ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း
အမြဲတစေဖြစ်ပျက်နေသော ရုပ်-နာမ်တို့၏ဖြစ်-ပျက်အစဉ်သာ
ဖြစ်သည်ဟူသော စာပေသင်ကြားချက်ကို သူသိသည်။ သို့ရာတွင်
သူသည် သစ္စာလေးပါးမြတ်တရားကို မမြင်သေးချေ။ ထိုသို့
မမြင်သေးသည့်အတွက် တိဿရဟန်းသည် ပုထုဇဉ်မျှသာ
ဖြစ်သေးသည်။ အရိယာမဖြစ်သေးချေ။

သူသည် မြတ်စွာဘုရား၏သာသနာတော်၌ သံသယ
မဖြစ်ပါ။ အသိဉာဏ်၌သာ သံသယရှိနေသည်။

လောက၌ မိမိရည်မှန်းချက်မပြည့်စုံလေသောအခါ လူမိုက်တို့သည် သူတစ်ပါးအပေါ်၌ သံသယရှိတတ်သည်၊ ပညာရှိက သူတစ်ပါးအပေါ်၌ သံသယမရှိ၊ မိမိအပေါ်၌သာ သံသယရှိသည်၊ သူတော်သူမြတ်ဖြစ်လာသောအခါမှာသာ သူတစ်ပါးအပေါ်၌လည်း သံသယမရှိ၊ မိမိအပေါ်၌လည်း သံသယမရှိ၊ သံသယဟူသမျှ ပယ်ဖျောက်နိုင်သည်။

သူတစ်ပါး၏အပြစ်ကိုရှုခြင်းထက် မိမိ၏အပြစ်ကို ရှုခြင်းကား ပို၍မြတ်သည်ဟု ဆိုထားသည့်အတိုင်း ဝ် ရဟန်းသည် လူမိုက်မဟုတ်၊ ပညာရှိသာဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ၏ပညာရှိခြင်းကား သံသယကိုမဂ်ဉာဏ် ဖြင့် မပယ်သတ်နိုင်သေးသောကြောင့် အရိယာပညာရှိကား မဟုတ်ပါချေ၊ ပုထုဇဉ်ပညာရှိသာဖြစ်ပါသည်၊ သံသယ(ဝိစိ ကိစ္ဆာ)ကို သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်ဖြင့်သာ ပယ်သတ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

တိဿသည် ရဟန်းတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ပါ၏၊ အမှန်အားဖြင့် တရားထူးရခြင်းဟူသည် ဣန္ဒြေတို့နှင့် ပြည့်စုံ ညီညွတ်မှုရှိသောအခါမှသာဖြစ်သည်။

သဒ္ဓါနှင့်ပညာ၊ ဝိရိယနှင့်သမာဓိတို့ညီမျှရန်လိုအပ်ပါ သည်၊ ထိုသို့ဖြစ်ရန် သတိသည် ခဏမစပ်စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုအပ် လှပါသည်။

တရားထူးရခြင်း၌ အချိန်သည် များစွာစကားပြောပါသည်။ ဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်ရန် လေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်လိုလျှင် နှစ်သင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ မဟာသာဝကဖြစ်လိုလျှင် ကမ္ဘာတစ်သိန်းစောင့်ရသည်။ ရိုးရိုးသာဝကဖြစ်လိုလျှင် အချိန်သတ်မှတ်ချက်မရှိသော်လည်း မိမိတို့၏ ကုန္တရောဂါကျက်သည်အထိ စောင့်ရပါသည်။

တစ်ဖန် ပါရမီကုသိုလ်ကလည်း စကားပြောပါသည်။ ပါရမီကုသိုလ်ဟူသည် ရိုးရိုးကုသိုလ်နှင့်မတူ၊ ရိုးရိုးကုသိုလ်သည် အဟောသိကံဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ပါရမီကုသိုလ်ကံကား အဟောသိကံမဖြစ်နိုင်ပါ။

တိဿရဟန်းအားထုတ်နေသော ဂန္ထဓူရ ဝိပဿနာဓူရ ဆိုင်ရာကံများမှာ ပါရမီကုသိုလ်များဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုကံသည် ဘိဿမထေရ်အား အကျိုးပေးမည်ဖြစ်သော်လည်း ယခု အချိန်ကျ၍ အကျိုးမပေးသေးပါ။

ထို့ကာလအတွင်း တိဿရဟန်း၌ အနာအဖုငယ်တစ်ခုပေါ်လာသည်။ ပထမတွင် အဖုငယ်သည် မုန်ညှင်းစေ့ခန့်ရှိသည်။ နောက်ပဲစေ့ခန့်၊ နောက်ကလောစေ့ခန့်၊ နောက်သျှိသျှားသီးခန့် ဖြစ်လာသည်။

ထို့နောက် အဖုအထစ်များသည် ပေါက်ကွဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံးပုပ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် တိဿအမည်အစား ပူတိဂတ္တ (တစ်ကိုယ်လုံးပုပ်သောရဟန်း)ဟူ၍ ခေါ်စမှတ်ပြုခံရလေသည်။

တိဿရဟန်းအား တစ်ကိုယ်လုံးပုပ်ရုံမက အရိုးများပါ ကျိုးပဲ့လာကုန်သည်။ သွေး-ပြည်တို့အလိမ်းလိမ်းကပ်ကုန်သည်။

အတူနေသူတို့သည် မထေရ်ကိုပြုစုသုတ်သင်ရန် ငတတ်နိုင်သဖြင့် မလွဲမရှောင်သာသူကို စွန့်ပစ်ကြကုန်သည်။ ထိုအခါ သူမှာအားကိုးရာမဲ့ဖြစ်ရတော့သည်။ မိမိနေရာ၌ တစ်ပါးတည်းအိပ်လျက်သာနေရ၏။

အမှန်မှာ သူသည် ဤဘဝ၌ သင်ရဟန္တာဖြစ်ရမည့် ပါရမီရှင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့၌ကြီးစွာသောအတိတ်ကုသိုလ်ကံဝဋ်က ရှိခဲ့သည်။ ဝဋ်ဟူသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၏။ ဘုရားသော်မှမလွတ်နိုင်ပါ။

ပူတိဂတ္တသည် ကဿဖဘုရားရှင်လက်ထက် ငှက်မုဆိုးဖြစ်ခဲ့သည်။ ရောင်းမကုန်သေးသောငှက်များကို ပျံသွားနိုင်အောင် အရှင်လတ်လတ် ခြေများ၊ အတောင်များကိုချိုးထားခဲ့ဖူး၏။ ထိုဝဋ်ကား ယခုလိုက်၍လာလေပြီးဖြစ်သည်။

သူသည် မုဆိုးဖြစ်သော်လည်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကားမဟုတ်။

ရတနာသုံးပါး၌ကြည်ညိုသူဖြစ်ခဲ့သည်။ အကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ် အကျိုးကိုလည်းသိပါ၏။

သို့သော် ပစ္စက္ခအသက်မွေးခြင်း လွယ်ကူမှုကို အကြောင်းပြုပြီး ငှက်မုဆိုးဘဝဖြင့်အသက်မွေးခဲ့သည်။ တစ်ဘဝ ချမ်းသာနှင့်အနန္တဘဝဆင်းရဲကို “ဒဲ့”လိုက်ခြင်းသဘောမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ မိမိ၏တစ်ဘဝကောင်းစားရေး၌ တပ်မက်သော တဏှာက သံသရာဆင်းရဲကိုဖုံးကွယ်တတ်သော အဝိဇ္ဇာ (သိမှု) က ကန့်လန့်ကာအဖြစ်ဖုံးကွယ်ထားခဲ့၍ ငှက်မုဆိုးသည် သံသရာ ဆင်းရဲကို မမြင်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့ ထိုဝဋ်က ခံရလေပြီ။

သူသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်၍ ရဟန္တာအရှင်မြတ် များအား မွန်မြတ်သောဆွမ်းဘောဇဉ်ကိုလှူခဲ့ဖူးသည်။ နိဗ္ဗာန် ကိုလည်းဆုတောင်းခဲ့ဖူးသည်။

ပူတိဂတ္တသည် သွေးပြည်အလိမ်းလိမ်းဖြင့် အိပ်ရာ ထက်၌လဲလျောင်းနေရသည်။ အရိုးများကျိုးပဲ့နေသဖြင့် ခိုဘက်၊ ဒီဘက်လှည့်ရန်မလွယ်ဖြစ်နေရ၏။ သူသည် စိတ်ဓာတ်ကျလျက် ရှိ၏။ စိတ်ဓာတ်ကျသောအခါ သမာဓိကိုမရနိုင်၊ သမာဓိကိုမရ ခြင်းသည် မျက်စိအမြင်ကိုမရခြင်းနှင့်တူသည်။ မျက်စိအမြင်ကို မရလျှင် မြင်စရာကိုကြည့်မော်မမြင်နိုင်သကဲ့သို့ သမာဓိမရလျှင်

ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့်မြင်စရာ ရုပ်-နာမ်တို့ကို ကြည့်၍ မမြင်နိုင်ပါ။
ရုပ်-နာမ်တို့ကိုမမြင်လျှင် ရုပ်-နာမ်ဖြစ်- ပျက်မှုကိုမမြင်နိုင်ပါ။

တရားအားထုတ်ရာ၌ နောက်ဆုံးသပ္ပာယ်ရရန်လိုသည်။
သပ္ပာယ်ဟူသည် ယခုခေတ်အခေါ် “စနက်ထံ” သဖွယ် ဖြစ်သည်။

ပုထုဇဉ်ဘဝမှ အရိယာဘဝသို့ပြောင်းလဲခြင်းဟူသည်
အခြေအနေတစ်ခုမှ အခြေအနေတစ်ခုသို့ပြောင်းလဲခြင်းဖြစ်
သည်။ ဟိုဘက်အခြေအနေနှင့် ဒီဘက်အခြေအနေနှစ်ရပ်လုံး
နှင့် လိုက်လျောညီထွေသော ကြားကာလအခြေအနေတစ်ရပ်
ရှိရန်လိုသည်။ ထိုကြားကာလအခြေအနေကို ဖန်တီးပေးနိုင်
သောအကြောင်းကို “သပ္ပာယ်”ဟု ခေါ်ပါသည်။

ထိုသပ္ပာယ်အခြေအနေကို ပူတိဂတ္တမထေရ်သည် မသိ၊
ဘုရားရှင်သာ သိတော်မူပါသည်။

ဘုရားရှင်သည် ပူတိဂတ္တမထေရ်၏ အရဟတ္တဖိုလ်
အထောက်အပံ့ကို ဂန္ဓကုဋီတိုင်မှာနေရင်း သိမြင်တော်မူသည်။

သို့အတွက် ကိုယ်တော်တိုင်ဩဇာ ပူတိဂတ္တမထေရ်ကို
ပြုစုသည်။ ရေနွေးကိုယ်တိုင်ကြိုသည်။ ထိုအခါကျမှ ရဟန်းများ
က ဝိုင်းလာကူညီလုပ်ပေးသည်။ ပူတိဂတ္တမထေရ်ကို ညောင်
စောင်းနှင့်တကွ သယ်မယူစေ၏။ ရေနွေးဖြင့် ရေချိုးပေးသည်။
သင်္ကန်းများကို ရေနွေးဖြင့် လျှော်ပွတ်စေ၏။

ဘုရားရှင်၏ကြင်နာမှုကိုခံရသောအခါ ပူတိဂတ္တသည် ကျေနပ်အားတက်လာ၏။ ထိုအခါ နှစ်သက်ခြင်းပီတိဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် ငြိမ်းအေးခြင်းပဿဒ္ဓိဖြစ်လာ၏။ ထို့နောက် ချမ်းသာခြင်းသုခဖြစ်၏။ ထို့နောက် တည်ကြည်ခြင်းသမာဓိဖြစ်လာ၏။ သမာဓိရလာလျှင် ဝိပဿနာရုဉ်းရလေပြီ။

အမှောင်ထဲ၌ အရာဝတ္ထုများထင်ရှားရှိနေပါသော်လည်း မီးရောင်ရှိမှမြင်နိုင်သကဲ့သို့ သမာဓိရခြင်းသည် မီးရောင်ကိုထွန်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုမီးရောင်ထွန်းပေးလိုက်ပါပြီ။ မြင်ရာရုပ်-နာမ်တို့ကို ဝိပဿနာဉာဏ်မျက်စိဖြင့် ကြည့်ရန်သာ လိုတော့သည်။

သို့ရာတွင် မည်သည့်နေရာ၌ကြည့်ရမည်ကိုမသိသေး။ သို့အတွက် ဗုဒ္ဓက ပူတိဂတ္တမထေရ်၏ခေါင်းရင်း၌ရပ်လျက်-

“ချစ်သား ပူတိဂတ္တ . . . ဤခန္ဓာကိုယ်သည် ဝိညာဉ်ကင်း၍စွန့်ပစ်ရလျှင် ဘာမျှအသုံးမကျသောပွဲကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်

ဤခန္ဓာကိုယ်သည် မကြာခင်ကာလတွင် မြေအပြင်၌ လဲလျောင်းရပေလိမ့်မည်”

ဗုဒ္ဓကကြည့်ဖို့ရန် ရုပ်-နာမ်တို့ကို ညွှန်ပြတော်မူပါသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကိုကြည့်ရာတွင် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိဟူသော ပဉ္စမုက်စိတို့ဖြင့်ကြည့်နည်းနှင့် လောကီမဂ္ဂင်ဟူသော ပညာ သမာဓိမဂ္ဂင်(၅)ပါးဖြင့်ကြည့်နည်းဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိရာတွင်-

တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိဟူသော ပဉ္စမုက်စိဖြင့်ကြည့်သော အခါ ရုပ်-နာမ်အဖြစ်မမြင်၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအဖြစ်မြင်၏။ ငါအ ဖြစ်မြင်၏။ ခန္ဓာနှင့်ငါသည် အတူတူပင်ဖြစ်နေတတ်၏။

ထိုအခါ အတ္တသမံယေမံနတ္ထိ-ငါလောက်ချစ်စရာ ကောင်းသောအရာမည်သည်မရှိ ဟုဆိုသည့်အတိုင်း ခန္ဓာကိုယ် သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်လာသည်၊ တွယ်တာဖွယ်ဖြစ်လာ သည်၊ တပ်မက်ဖွယ်ဖြစ်လာပါသည်။

ထို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကိုအလိုလိုက်ရသည်၊ ထမင်းဆာ လျှင်ကျွေးရသည်၊ ရေဆာလျှင်တိုက်ရသည်၊ ညောင်းညာလာ လျှင် လှဲပေး-ဆန့်ပေးရသည်၊ ညစ်ပေလာလျှင် ရေချိုးပေးရ သည်၊ တစ်ချိန်လုံး သူ့အလိုချည်းလိုက်ပေးနေရသည်။

သို့ရာတွင် ခန္ဓာကိုယ်ရခြင်းအတွက် မငြီးငွေ့၊ လူ့ခန္ဓာ ကိုယ်၊ နတ်ခန္ဓာကိုယ်၊ ဗြဟ္မာခန္ဓာကိုယ်၊ တိရစ္ဆာန်ခန္ဓာကိုယ် စသည်ဖြင့် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးလိုချင်နေ၏။ ရလျှင် ကျေနပ်၏။ မရမှားကိုစိုးရိမ်နေမိသည်။

ဤသည်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပပဉ္စမုက်စိဖြင့် ကြည့်သော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကို လောကီမဂ္ဂင်ဖြစ်သော သမ္မာဝါယမ၊
သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့်
ကြည့်သောအခါ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမမြင်တော့၊ ရုပ်-နာမ်အဖြစ်
သာမြင်သည်။ ငါအဖြစ်မမြင်၊ သူအဖြစ်မမြင်၊ မြတ်နိုးစရာ
အဖြစ်မမြင်၊ စက်ဆုပ်စရာအဖြစ်သာမြင်သည်။ ဆံပင်စသော
၃၂-ကောဋ္ဌသအစုဟူ၍သာမြင်၏။ အားလုံးစက်ဆုပ်စရာချည်း
အဖြစ်သာမြင်သည်။

ထမင်းဆာလိုက်၊ ညောင်းလိုက်၊ နာလိုက်စသည်ဖြင့်
အမြဲတမ်းနှိပ်စက်နေ၏။ သက်သက်ဒုက္ခတုံးဒုက္ခခဲကြီးဖြစ်၏။
ဒုက္ခသစ္စာစစ်စစ်ဖြစ်၏။ ဘာမျှတွယ်တာစရာမရှိ၊ မက်မောစရာ
မရှိ၊ ခန္ဓာကိုယ်ရခြင်းသည် ဆင်းရဲဖြစ်၏။ မရခြင်းသည် ချမ်း
သာဖြစ်၏။

ဤသည်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို လောကီမဂ္ဂင်ဖြင့်ကြည့်သော
အမြင်ဖြစ်ပါသည်။

ပုတိဂတ္တမထေရ်သည် ဗုဒ္ဓ၏တရားရှုမှတ်ရာအမှန်ကို
လမ်းညွှန်ပြသည်ကိုသိလာသည်။ သမာဓိအားကောင်းနေပြီး
ဖြစ်၍ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ရှုကြည့်သည်။ ထိုအခါ

ငါမမြင်တော့၊ ၁၂-ကောဋ္ဌသအစုအဝေးသာမြင်သည်၊ ရုပ်-
နာမ်အဖြစ်အပျက်သာမြင်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာ
အဖြစ်သို့ ရောက်ရသည်။ မကြာခင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်။

ပုတိဂတ္တမထေရ်သည် အဆိုးဆုံးဘဝအခြေအနေမှ
အကောင်းဆုံးဘဝအခြေအနေရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

အဆိုးအခြေအနေမှအကောင်းဆုံး အခြေအနေ
သို့ ရောက်အောင်လုပ်နိုင်သည်မှာ ရုပ်-နာမ်အတူတူပင်ဖြစ်
သော်လည်း ဉာဏ်ကိုအသုံးချတတ်မှု ကွာခြားမျှသာဖြစ်
သည်ကို သတိပြုကြရမည်သာ။

သေမင်းခေါ်တော့အားကြရပြီ

မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ

(ဓမ္မာစရိယ၊ ဘီအေ)

